

REVELAȚIE PE FOI ȘI PÂNZE

ANNOEL

CĂLĂUZA LUMINII

MELANIA ADONY

MELANIA ADONY

ANNIEL

CĂLĂUZA LUMINII

Anniel. Călăuza Luminii.

Toate drepturile rezervate

Copyright © 2019 by Monica Lesan

Editura Daniel Meze

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADONY, MELANIA

Anniel : călăuza luminii / Melania Adony. - Oradea :
Editura Daniel Meze, 2019

ISBN 978-606-94521-4-1

821.135.1

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă în niciun mod, fără permisiunea autorului, cu excepția citatelor incluse în recenzii și articole privitoare la carte.

MELANIA ADONY

ANNIEL

CĂLĂUZA LUMINII

- 2019 -

PREFAȚĂ

Începând să citesc prezenta carte am fost tentat a spune că avem în față o carte ce oglindește doar conștiința generală a zilelor noastre. Însă expunerea transcende cu mult prezentul cunoscut. Parcurgând firul narativ realizăm că ne este expusă o partitură ce are în permanență în fundal o arie mută dar extrem de prezentă. O transpunere a unei realități curente în planuri multiple de percepție ce forțează într-un mod încântător imaginația și introspecția cititorului.

Citind fără suflare rândurile autoarei simți cum simbolurile și arhetipurile din fundalul frazelor încep să îți copleșească acea parte superficială a intelectului până când un aspect superior al cititorului continuă parcurgerea rândurilor. În final realizezi că acea parte din tine ce a început să citească această carte a abandonat lectura și un alt aspect mai profund al tău este cel ce finalizează de citit. Finalizezi lectura fiind pus în fața oglinzilor ce se construiesc în mod natural pe măsură ce o forță lăuntrică nu te lasă abandonarea lecturii pentru a doua zi.

Personajele ce-și fac pe rând simțită prezența și modul în care definesc atmosfera precum și maniera în care este scrisă cartea te duc cu gândul mai degrabă la simțire și senzații decât la imaginea în sine ce completează întregul tablou scriitoricesc.

Din rândurile capitolului începe să se desprindă încet un parfum cu vibrații sonore și emoții ce le percepi prin stomac, piept, centrul frunții și mai departe. Autoarea devine cu fiecare capitol așternut un sculptor ce-și expune lucrările atât în lumina stradală a unui oraș veșnic treaz la ore târzii, cât și sub razele blânde ale unui răsărit de soare ce pare fără de sfârșit. Personajele se definesc prin trăsături diferite ce-și completează reciproc necesitatea de împlinire a unui rol ce pare a fi plămădit cu meticulozitate de o mână nevăzută dar simțită în fiecare inflexiune și gest.

Citind capitolele ce se succed realizezi că ești plasat în rezolvarea unui puzzle în paralel cu delectarea în care ne este prezentat firul narativ. Piesele oferite și plasarea acestora în ordinea corectă forțează cititorul în măsura în care acesta să-și dezbrace haina grea a unui lumesc apăsător spre a lăsa o profunzime să se ridice în libertatea sufletului. Natura corectitudinii amplasării pieselor de puzzle devine una simbolică prin care cel ce citește identifică elementele constitutive ca fiind instrumente muzicale cu clape sau coarde. Astfel există un moment în care realizezi că scrierea se aseamănă unei melodii ce nu mai dorești să îi afli finalul ci să te pierzi în linia melodică a strofelor și a refrenului ce cadent revine. O carte în care ai momente ce-ți dorești a nu se mai termina.

Dualitatea lumescului cotidian, trăită de unul dintre personaje, aduce în lumină întrebări existenți-

ale atât simple cât și profunde ce realizezi că sunt întâlnite în istoria omenirii de când există atestări istorice de scrieri lumești, filozofice și spirituale. Fiecare dintre personaje pregătește apariția unui personaj central ce în mod uimitor de natural pare să aibă răspunsuri de o înțelepciune copleșitoare la orice întrebare existențială ce s-ar fi pus vreodată. Odată cu apariția acestui personaj diafan ce pare materializat din altă dimensiune, atmosfera te absoarbe cu toate simțurile ce omul le poate percepe. Astfel răspunsurile aduse de acest personaj ireal de adevărat vor stimula imaginația prin lumini, culori, miresme, note muzicale, arome ce le guști încet în dorința de a nu le termina cumva și astfel îți trezește dorința de a păstra în palma omului ce ești o fărâamă din conceptul de eternitate.

Citind în tihnă cu toată atenția îndreptată spre lumea expusă, rândurile capătă senzualitatea unui vin vechi ce spune multe povești la gura sobei dar în același timp îți trezește gânduri și senzații de apă proaspătă, rece și curată din cel mai pur izvor ce nu pare a avea sorginte pământești. Urechile minții par a asculta atât muzică ambientală modernă ce ușor se transformă într-o muzicalitate ce nu are sens sonor ci mai degrabă vibrațional ce coboară, pe măsură ce avansezi succesiv capitolele, din centrul frunții până în piept unde încep a fi desenate lumi nepământene pe înțelesul minții oamenilor.

O carte ce pictează o lume în lume ce plasează cititorul în momente de clarviziune ce îngheață zarva și tumultul cotidian. Găsim momente de mărturisire a unui om ce a simțit și a văzut decăderea prin teamă, rușine, frustrare, furie dar și înălțare prin pace, tihnă, bucurie, fericire și extaz dincolo de puterea de cuprindere a minții omenești. O copleșitoare expunere a unor adevăruri atât din punct de vedere psihologic cât și spiritual ce cuprinde sfera de existență a omului atât ca individ cât și ca parte a unui tot universal. O îmbinare copleșitoare dincolo de lumesc, știință, artă, cosmogonie, religie și spiritualitate.

Cititorul este cuprins de impresia că prezenta carte ar fi scrisă de mai mulți autori din punct de vedere al naturii argumentelor. Totuși stilul unic în care sunt așternute ideile dezvăluie un artist cu abilități de scriitor ce mănuiește cu meșteșug afinități către un talent înnăscut de sculptor, pictor, poet, romancier, compozitor iar lista vă las pe voi să o completați parcurgând cartea autoarei Melania Adony.

O carte ce se citește în tihnă începând alături de un pahar cu picior de vin bun și terminând cu un pahar de cristal cu apă proaspătă și rece de munte.

Lectură plăcută!

Prof. Dr. Gabriel GARAIȘ

CUVÂNT ÎNAINTE

Știu ce înseamnă să te rătăcești, să pierzi calea și să te adâncești în umbre care parcă se încăpățânează să nu îți dea pace. Să îngenunchezi sub zeci de gânduri ce îți alterează centrul. Și să realizezi nevoia de a reveni în centrul tău, să nu te pierzi în zarva de la periferia gândului tău.

Anniel - călăuza luminii, înseamnă să începi din nou, o nouă etapă ce pare că a șters tot timpul meu anterior. Trupul, mintea și sufletul par a se fi renăscut în cel mai silențios și pur mod. Nu timpul merge înainte ci omul în a lui existență trece praguri și linii de frontieră. De aceea momentul, acum, este punctul de inflexiune între ieri și mâine, căci sunt eterne atât ieri cât și mâine, și doar acum se făurește totul, în acum există totul. Astfel, cu mintea, sufletul și trupul unui copil stingher, privesc cu ochii trupului, ai minții și sufletului, și nu înțeleg cum poate fi format răul existând doar frumusețe. Cum poate exista lupta când nu există decât un centru plin de lumină ce vine din iubire. Cum pot exista umbre când lumina este menită a pătrunde oriunde.

Când totul este viață, cum pot oamenii făuri gânduri de non-viață.

Oamenii se apropie de noi din multiple motive, iar asta o vedem în fiecare zi. Important nu este motivul apropierii lor, ci înțelepciunea pe care o extragi din fiecare experiență umană. Căci nu motivul lor este important, ci efectul lor asupra propriei tale făpturi. A te lăsa călăuzit de lumină înseamnă a sparge toate barierele mentale create, impuse sau iluzorii.

Când folosești jumătăți de adevăr pentru a te îndrepta spre lumină, aceasta îți va servi raze scindate din lumina ce este, oferindu-ți penumbra. Când sufletul îți este luminat, nu folosești manipularea spre a apropia alte suflete de tine. Căci nu mai există conceptul de rău în tine, nu mai există nesiguranță și neîncrederea oferite de gândurile de vibrație inferioară, pentru că teama ce te face să folosești minciuna sau jumătățile de adevăr dispare în neant. Vezi ceea ce poate fi omul și al lui spirit, însă nu ceea ce este, căci potențialul existent în om nu înseamnă și reușita înfrângerii a tot ce înseamnă tentația de a continua călătoria spre centrul pământului unde există doar întuneric, lavă și nonviață. Potențialul de a atinge centrul luminii este calea cea mai sigură de a se pierde omul, căci puterea ascendentă este egală cu puterea de a descendentă. Vei înțelege atunci când vei parcurge **Anniel - călăuza luminii** că tumultul este haos iar haosul este lipsa armoniei. Iar lipsa armoniei este lipsa luminii.

Oferă-ți pacea și liniștea căii spre lumină!

În dansul ielelor ce formează viața, în cântul păsărilor ce susțin cerul văzut, în razele de soare ce ne arată manifestarea iubirii, să te ferești de frumusețea așternută în cuvinte a tot ceea ce reprezintă, **Anniel - călăuza luminii**. Este un dar spre a ne aminti de energia feminină ce creează natura, cerul și omul. Prin îmbrățișarea mamei simțim iubirea nemărginită umplem al nostru piept de lumină spre a îngriji, proteja și iubi mai departe. Căci toți suntem și mama și tată, și fiică și fiu, și cer și pământ.

“Suntem făpturi pline de minunăție, dacă am cuprinde să înțelegem cât de frumoși suntem, cât de frumoși suntem toți, de ne-am vedea măcar o dată prin ochii Creatorului, nu am mai accepta niciun gând negativ, nici în formare, nici în susținere, căci însăși conceptul de rău ar dispărea. Există atât de multă frumusețe în noi, Doamne, de ne-am vedeam măcar o dată!” - Melania Adony

Cartea îți îndrumă pașii și te poartă pe calea de suflet tăinuită, astfel trupul și timpul sunt acompaniați de ritmul dictat de însăși Creatorul nostru, iar mintea trece praguri discernute într-un tempo expansiv, și după ce vezi toate acestea, dimineața te va face să zâmbești ție însuși. La tot ceea ce ai trăit deja, la tot ceea ce ai îndrăznit să accesezi peste limitele impuse de lume, la toată frumusețea ce ai devenit prin fiecare nou pas făcut. Și astfel, cu tumultul valurilor

ce ai lăsat în urma pașilor tăi, cu urma mării în amprente ce învelesc sufletul, cu mintea plină de lumile descoperite, cu fruntea aplecată așteptând lumina ce se întrezărește în orizont, să continui calea spre o destinație plină de necunoscut. Însă nu te gândi la destinație căci călătoria în sine te șlefuește, te înfrumusețează, te îmbunează și descoperă lumina ce înflăcărează pieptul tău.

Și astăzi, când degetele tale vor atinge filele acestei cărți, să fii blând, pașii să îți fie încrezători, pieptul plin de lumină și iubire, mintea cuprinsă de înțelepciune și cunoaștere, spre a discerne prin toate ele, tot ceea ce această incursiune are păstrat pentru tine.

Psiholog Mariana Gioga

ROSTUL CĂRȚII

Această carte este dezvăluirea tainei sufletului meu, un testament pentru toți cei ce privesc cerul și simt cum fiecare stea le este așezată în al lor piept. Căci toți suntem Unul, întocmai Unul ne este Totul nostru, această Sursă Unică de Vibrație și Energie, acest etern Tot Ceea Ce Este.

Realitatea este percepția lumii interne în raport cu lumea externă. Iar lumea externă este mult mai amplă decât omul permite a crede. Microcosmosul nostru este la fel de inexplorat ca și vastitatea macrocosmosului din care parte suntem.

Această carte nu este răspuns pentru cei ce își caută propriile întrebări. Ci este dezvăluirea unui suflet, ce până nu demult se simțea pierdut. Aceste rânduri se scriu fără ca omul ce sunt să fie foarte prezent. Aceste fraze se așează începând cu Anniel - această formă supremă a unei conștiințe superioare - un spirit ce viețuiește cu mine în aceeași armonie ca însăși aerul ce îl respiră al meu trup.

Acesta îmi este crezul, și aceasta îmi este realitatea, căci real este ceea ce experimentăm prin fiecare element ce ne formează trinitatea existenței, prin minte, suflet și trup.

Melania Adony

Creația se manifestă în Trinitate perfectă, și astfel, vouă, ce îmi formați coroana Trinității proprii, vă mulțumesc cu toată simțirea ce port în rărunchii corpului meu.

Mulțumesc, M. & G.

*Pentru EVA MARIA, copilă făurită de
emoția divină. Prin tine a mea făptură s-a
ancorat în astă lume, și astfel prin tine am
descoperit fața nevăzută a chipului ceresc.*

*Copila mea, privește adânc în ochii
oamenilor spre a le vedea centrul propriei
creații, doar astfel îi vei putea readuce
Acasă.*

ANNIEL

CARTEA I

*Am lăsat mintea să navigheze pe mări
ce nu le simțeam ca fiindu-mi parte din
structură. Am pășit cărări ce mă apropiau de
nucleul lumii. Însă nu am reușit să cuprind
înțelesul existenței printre oameni.*

Schițe din suflet

*Tot ce ai iubit, iubești, iubi-vei
vreodată. Tot ce ai pățimit, pătimești,
pătimi-vei vreodată. Tot ce ai fost, ești,
fi-vei vreodată. Tot ce vezi, simți, cunoști
vreodată. Tot ce ai întâlnit, experimentat,
visat vreodată. Tot din tot se face suflet,
căci pentru a crea trebuie să cunoști ce-
nseamnă Totul însuși!*

CAPITOLUL I

Neant și Credință

Am avut cuvintele lumii cu mine și am murit de sete în fiecare zi.

Am încercat de mii și mii de ori. Am dorit să fiu ceea ce nu îmi era menit a fi. Am vrut să mă încadrez. Să fiu la fel ca toți ceilalți. Să mă identific cu tot ceea ce vedeam în oameni și societate. M-am strecurat precum o sardină într-o conservă deja mult prea mică. Am urcat în straturile credinței învățate din cărți, și apoi m-am coborât pe treptele aflate sub pământ. Totul pentru a afla cine sunt. Am plâns râuri de lacrimi. Unele din frustrare. Altele din teamă. Cele mai multe din singurătate. Am încercat totul pentru a mă regăsi printre oameni. Am dorit să fiu încă un om.

Mi-am încătușat firele sufletului în jurul fiecărei manifestări a vieții pământene. Am lăsat mintea să navigheze pe mări ce nu le simțeam ca fiindu-mi parte din structură. Am pășit cărări ce mă apropiau de nucleul lumii. Însă nu am reușit să cuprind înțelesul existenței printre oameni.

Privind la oameni și minte, am descoperit fărâme din mine în fiecare om. M-am agățat de cuvinte întocmai ca peștele de cârlig, fără să înțeleg că pescarul era mereu același. Am lăsat cuvintele să făurească

lumi așezate pe concepte utopice, doar pentru a privi cum foițele timpului avea să le sfârâme. Am luat cuvintele în ale mele palme și le-am lăsat să se așeze pe foi mute și goale. Trupuri în continuă mișcare își caută același răspuns ce rămâne nepăsător la întrebare, căci există nealterat în acel răspuns ce persistă între punctul de început și cel de sfârșit. M-am pierdut în trup și printre trupuri, agățându-mă de fiecare bucățică de piele. Crezând că aveam să găsesc răspunsul meu în această imensă mare a formei ce îi este dată lumii.

Am înșirat trupuri goale pe orizonturi pline de gânduri, iar apoi am șters ca și când nici nu ar fi existat. Atunci am găsit prima fărâmbă de adevăr, în ștergerea completă a tot ce eu creasem, am văzut sclipirea unei lumini. Era încă departe, și totuși, pentru mine, atunci, îmi era țelul spre care aveam să mă îndrept. Am călătorit pe umeri lați de oameni și am murit de foame în fiecare zi.

Apoi a venit tăcerea. Întunericul firii. Fuga de lume și de mine însămi. Căci eram cuvinte, trup și gânduri. Întocmai ca lumea toată. Și totuși, nicicând nu m-am simțit a fi parte din lume. Straniu îmi părea totul, și astfel deveneam stranie lumii. Priveam fiecare răsărit fără de pasiune, copiind gesturi și simțiri ce le vedeam la oameni. Am fost lăsată singură, căci singură mă simțeam în lume. Tăcerea îmi era liantul ce mă ținea cu viață, însă târziu am înțeles că acea tăcere era *silențierea* emoțiilor în mine. Aflând lipsa de emoție în

mine, am pășit pentru întâia oară în mine. Nu exista nimic. Doar beznă. Doar trup și minte supusă trupului. Trecea totul prin mine întocmai ca vântul într-o casă pustie, fără stăpân prezent, fără scop și țel de existență. Aveam ferestrele deschise toate, iar la fiecare adiere de vânt se forma un zgomot ce amorțea mintea ce se avânta cu și mai mare putere în tăcere. Acolo, în mijlocul salonului casei ce eram, am ridicat unica lumină ce cu greu înălța flacăra ei spre un tavan ce se păstra în umbre și întuneric. O mică lumânare ce nu se stinge sub atingerea vântului mereu alergând între ferestre, inundând treptele, cotropind etajele. Timp îndelungat priveam micuța flacăară. Vedeam ritmul sub care exista. Simțeam ușoara căldură ce emana prin simpla ei prezență. Orele petrecute cu mica mea lumină, au făurit în mine ceruri de existență pe care astăzi alerg sub plină strălucire al astrului ce îl port în piept. O mică flacăară închisă într-o casă pustie, a fost sămânța ce mi-a umplut, mai târziu, brațele de fericire și iubire pură. Căci aveam nevoie doar de o fărâmă de crez pentru a putea parcurge toată calea-mi menită. De la un prim adevăr la o primă rază de lumină, nodul firelor de viață ce mi-au arătat forma împletiturii omului cu divinul. Însă mai aveam cale lungă până să ajung la acel moment. Eu existam, atât cât micuța flacăară avea strălucire.

Formidabila creație a focului ca materie ce se manifesta în fața omului, îmi descoperea petice de suflet ce nu avusesem cunoașterea spre a înțelege.

Dar, în lipsa zgomotului lumii, în tăcerea deplină creată și susținută de mine însămi, începeam să văd ceea ce îmi fusese opac vederii. Scriam atunci pe foi dictando gânduri ce îmi umpleau orele, mereu spre a putea păși mai departe printre oameni și situații. O parte din acele cuvinte încă s-au păstrat cu mine, poate dintr-o necesitate a sufletului de a nu uita cărările pe unde a pășit, mereu spre cunoașterea de sine:

Alegerile noastre sunt fructul influențelor exterioare și interioare, căci fiecare gând ce trece prin mintea noastră își găsește un sentiment sau o anumită formă de emoție păstrată cu evlavie în inima noastră. Oricât de reci am fi, inima dezvoltă emoții ce uneori suntem incapabili să exprimăm. Ne ascundem în spatele unor măști pentru a ne proteja de ceilalți, când în realitate ar trebui să ne protejăm de noi înșine. Noi suntem prietenul și dușmanul, căci nu avem suficientă inteligență de a ne descoperi sufletul în totalitate, și astfel, nu avem posibilitatea de a ne înfrupta din plenitudinea sentimentelor și emoțiilor ce sălășluiesc în această cutie a trupului dat nouă.

Încă recunosc adevărul acestor rânduri, cu unica diferență că ceea ce atunci numeam a nu avea suficientă inteligență, acum știu că forma corectă este aceea de a nu avea suficientă credință. Căci asta am descoperit privind mica luminiță ce se păstra peren

aprinsă în casa sufletului meu: credința. Această conștientizare a unei forțe superioare ce există mai presus de condiția mea ca om, o formă de energie imensă ce susține toată formarea lumii. Aceeași energie care o și întreține și nutrește.

Astfel am început a vorbi cu acest Dumnezeu pe care îl cunoșteam din cărți, însă pe care dintr-o necesitate a minții, îl umanizasem, și astfel purtam discuții nesfârșite cu el. Iar pe măsura ce timpul trecea, cu atât îmi părea că deținea o capacitate extraordinară. Aceea de a-mi răspunde prin intermediul propriilor întrebări adresate. Devenise, acest Dumnezeu umanizat, singurul prieten de care nevoie aveam. Unicul pe care îl acceptam pentru a fi atât de aproape de mine încât să îi pot întrezări chipul în umbra de lumină proiectată de micuța flacără. Depozitam în fața lui, laolaltă, tot binele și răul, minciuna și adevărul, tristețea și bucuria, iubirea și ura, pe care le identificam în oameni și în mine.

Dar oare există într-adevăr iubirea și ura? Sau sunt ele simple proiecții ale minții?! De ce suntem atât de slabi încât o viață să căutăm iubirea și tot ce vine odată cu ea?! Să fie oare pentru că Dumnezeu a numit sentimentul lui pentru oameni, iubire?!? Dar iubire pentru ce anume, sau pentru cât timp, sau pentru când? Dacă Dumnezeu ne iubește veșnic, atunci noi de ce nu suntem capabili să păstrăm iubirea pentru veșnicie? Și dacă Dumnezeu își are iubiții aproape, noi de ce trebuie

să îi căutăm? Și dacă iubiții lui Dumnezeu îi sunt aproape, atunci noi oamenii, de ce suntem atât de îndepărtați de locul unde Dumnezeu se află?!

Iar șirul întrebărilor mereu se încheia cu o concluzie rostită în fața aceleiași micuțe flăcări ce vedeam cu ochii minții în această casă a minții. Pe măsură ce reveneam spre a purta aceste conversații, devenea mai luminată, lăsând la vedere structura materialelor din care era construită, deși încă mă făceam vinovată de orbire către sinele meu.

Însă iubirea nu este doar iubirea față de ceilalți. Sentimentul ce îl nutrim pentru viață în general, este tot iubire. Iubim binele și răul, iubim tristețea deopotrivă cu bucuria, iubim iubirea și trădarea. Concluzia mea este că viața este o înșiruire de iubiri și un amestec de emoții incorect discernute. Drumul ce-l avem în fața noastră la naștere, în primul an de viață, începe să se șteargă și astfel noi devenim orbii lui Dumnezeu și facem alegeri ce credem a fi de cuviință pentru a păși pe drumul merit nouă oricum. Eu cred că există posibilitatea unei dualități al destinului, căci există două destine, unul înțeles de om, iar celălalt știut de Dumnezeu.

O geană de schimbare, o șoaptă ce încă nu înțelegeam, o nouă forță a minții ce escalada puternic. Toate se apropiau ușor, șoptit și lent, purtate de brațe cunoscute doar în planul restrâns al structurii fizice,

căci în însăși fuga mea de lume știam că era necesar să mă cunosc pe mine.

În pragul dintre lumi se modifică umbra. Căci lumina are nevoie să se reazeze, să își modifice locul și forma, dar mai ales structura, doar pentru a supraviețui peren realității aspre a sufletului ce aleargă mereu spre un alt tărâm. Adevărate cascade de apă vie cuprind orizontul noilor începuturi, luminând calea ce tocmai se formează. Acolo, în prag de lumi, stăruie toată înțelepciunea adunată într-un sâmbure de adevăr. Cum nu există căutare fără răspuns, chiar de răspunsul găsit nu a fost cel căutat, întocmai nu există noi începuturi fără renunțare și pierdere de sine. Însă această pierdere impusă devine tocmai sensul răspunsului în sine. Nu ar exista totul pentru mine, dacă nimicul nu m-ar fi învăluit în ale sale brațe.

Astfel micuța mea lumină a devenit lumina astrului la răsărit ce a inundat casa odată părăsită, ce între timp a devenit un palat al minții în care totul își găsește scopul. Iar prin acceptarea luminii am găsit sămânța mea de adevăr nestrămutat. Credința. Acel fir de adevăr ce se recunoaște dinspre interior către exterior, nelimitat de preconceptele și marginirile lumii, liber întocmai ca aerul ce îmi reînnoia moleculele de oxigen.

Călătoria spre sine, conștientizarea acestui sine și supra eu, am înțeles a fi întocmai călătoria evreilor prin deșert. Începeam al meu pelerinaj prin fuga din pământul faraonului, acest arhetip al minții îndreptate

spre trup ce sclavizează libertatea sufletul. Dar nu puteam fugi fără a avea al meu propriu Moise, sădit profund în mine, recunoscut în universalitatea a ceea ce omul este ca întreg. Căci Moise a crescut în casa faraonului, întocmai ca doi frați, căci mintea lumească și cea divină cresc împreună în același înveliș. Intellectul trupului și intelectul divin, sunt înfrățiți sub același acoperiș ce face de gazdă.

Însă sunt frați doar pentru că energia feminină supremă lasă ca lucrurile să fie astfel așezate. Căci principiul feminin pe care toți îl deținem, reprezintă Mama supremă și Divină ce ne îngrijește dinspre interior. Mama este Creatoarea Primordială, căci prin Ea există însăși Creația. Tatăl, este gândul, reprezintă acțiunea, și atunci, prin acest arhetip Moise acționează devenind Tatăl unui popor ce fuge de asuprire. Întocmai intelectul divin fuge de intelectul lumesc, cel îndreptat spre trup, căci știe divinul din noi că nu aceasta este calea spre ceea ce este menit a fi. Moise există în fiecare dintre noi. Întocmai există *Faraonul*, Mama și Tatăl. Moise ce suntem ne deschide calea spre sine, ne deschide marea vieții spre a păși pe ea, spre a ne crea mediul solid pe care ai noștri pași vor călca spre mai departe. Împreună cu Moise pășim un pământ nou. Și tot prin Moise vom lăsa *Faraonul* și armata sa, îngropați în marea vieții involburate, căci asta ne oferă mintea lumească, o lume plină de contraste, în care dualitatea nu este nici măcar

recunoscută, în care ne simțim a fi străini într-un pământ străin.

Și acolo, în acel pământ străin, total necunoscut mie, începusem să văd primele minuni ale divinității. Acolo, vedeam cum apa vie țâșnește din piatră seacă. Acolo, îmi găsisem hrana purtată pe aripi de porumbei. Acolo, găsisem semnele fericirii ce nu are nevoie de conștiința trupului întors spre cele trecătoare. Minuni peste minuni îmi erau arătate, și astfel continuam a mea călătorie spre un destin incert, călăuzită de Moise, acest fragment de minte și intelect divin, ce existaseră în centrul minții și simțirii mele dintotdeauna.

Însă, în chiar mijlocul minunilor, în chiar fericirea dezrobirii, încă existau fărâme de *Faraon* în mine. Și astfel formam revolte în propria mea conștiință. Neverosimil cum puteam trece de la robia instaurată de ideea de durere și suferință, la o eliberare eternă, prin acceptarea a tot ceea ce sunt. Aidoma s-a întâmplat în grupul evreilor, din când în când se ridicau voci ce se răsculau împotriva celui ce ia eliberat, tot astfel și al meu intelect și minte ancorată în ego, redusă, însă încă prezentă, căci era legată de trup, isca focuri în pământul dreptății. Însă, Moise este ceea ce este. A fost atunci. Este și acum, pentru fiecare dintre noi. El continua să mă călăuzească prin acest pământ necunoscut dar plin de minune divine. Și Moise, întocmai a mea conștiință superioară, acest intelect divin, își cunoaște rolul. Devenind el, Moise, punte între Creator și Creatoare, între divin și materie lumească, continua

să facă pași prin același deșert. Deși călăuzea pașii a tot ce însemna tabăra evreilor în chiar structura minții mele, el este diferit, căci vede și simte lucrurile manifestate în jurul existenței proprii, sub o perspectivă superioară. Urcarea lui pe Muntele Sinai spre a se înțelepți cu divinele cuvinte, este oglindirea necesității fiecărui om, de a se îndepărta de zarva unei conștiințe ce freamătă încă pentru a ști încotro și până când. Totuși, în chiar propria zarvă, în iureșul propriilor întrebări, există o fărâmbă mai înțeleaptă ce este vocea spiritului superior. Acel Eu are nevoie de tihnă, tocmai pentru a-și îndeplini rolul. Și astfel, el se desparte de zgomot spre a auzi mai bine cuvântul transmis prin energie sacră și divină. În lipsa energiei Moise, mintea luminează ce a supraviețuit exodului, își creează dumnezei pe care îi poate atinge. Doar pentru că trupul cere trup, pentru că pământul cere pământ, forma cere formă. La urma urmei, Moise, urmează o sursă fără formă, și astfel a cere celor mulți să vadă doar ceea ce el vede, este un exercițiu pe care fiecare dintre noi îl facem în această călătorie spre sinele superior.

Mă aflu, astfel, în plin proces de acceptare că trupul meu îmi este gazdă pentru un spirit superior, ce existase în centrul energiei mele primordiale, încă de la început. Acceptând că spiritul are un rol, deși nu îl înțelegeam, era și este necesar pentru a-i permite să existe. Căci indiferent de gradul de acceptare a trupului și materiei lumești, spiritul își va îndeplini

scopul, libertatea lui fiind supremă, nesupusă legilor ce țin această lume în viață.

Moise a urcat singur în Sinai. Tot astfel, singur, a coborât cu brațele îngreunate de înțelepciunea divină, prezentată prin legi sacre de existență. Ceea ce Moise a făcut pe Muntele Sinai, cum totul a ajuns prin el să se înfăptuiască, deține o încărcătură spirituală peste puterea minții umane de a discerne. Fiecare spirit își are propriul rol, și cum ajunge să comunice cu sursa energetică supremă este o cale pe care doar spiritul trebuie să o cunoască, căci de mintea ego ar deține această informație, ar prelua fărâme din această înțelepciune, și ar transforma totul într-un concept redus, ce modifică puritatea legăturii între spirit și divinitate.

Există două secrete în lumea superioară: de ce își alege spiritul un anumit rol, și cum comunică spiritul cu Sursa Unică de Vibrație și Energie. Există adevăruri ce nu le poți împărtăși cu nimeni, căci fiecare își deține propriul adevăr inscripționat în fiecare celulă de lumină ce îi formează existența. Există necesitatea ca ego să rămână orb la adevărurile ce îi depășesc actul nașterii.

Prin tăblițele lui Moise, energia supremă a luat forma cuvântului suprem, fiind dăruit celor mulți, căci astfel sunt cărările către Spiritul Superior; pline de daruri divine și libere pentru toți. Dar nu cuvintele acolo prezente sunt importante, căci iar, ceea ce nu are formă nu poate fi șlefuit în a avea formă. Ci scopul

acelor cuvinte, ce rugau același scop: iubire și acceptare, blândețe și îngrijire, iubire din nou și apoi Lumină. Cum Moise a călăuzit evreii oferindu-le un țarm, tot astfel și conștiința superioară avea să îmi descopere pământul în care puteam exista în perfectă armonie, nu cu mintea trupului, ci cu cea divină, căci mintea trupului dispare în clipa în care trupul își sfârșește rolul, însă mintea divină există peste timp și spațiu, peste limite și orizonturi, peste legi și oameni. Mintea divină este legată de firul de aur al creației, un fir prin care Creatoarea și Creatorul ne vorbesc peren.

Ușor-ușor am înțeles că dualitatea indivizilor, a indivizilor meniți să dezvolte două lumi perfect definite, fără a influența normalitatea vieții, până la un punct de absolută acceptare, devine tangibilă odată cu trecerea timpului. Destinul peren este pecetluit de o anume stare de căutare continuă, perpetuând dorința unui *eu* pe care cu greu îl găsim înainte de maturitatea pe care ți-o oferă a treia decadă de viață. Acest *eu* ascuns în cotloanele minții noastre, face ravagii în viețile noastre, plictisitoare și lipsite de substanță, fiind astfel pentru că nu reușim să cuprindem întreaga pânză concepută de această energie superioară nouă, ce existența toată o susține într-un perpetuu prim gând divin.

Neliniștea, starea de permanentă dezamăgire, singurătatea individuală, dorința de informații, capacitatea de absorbție a tot ce este nou și o plăcere orgasmică în a descoperi tot ce reprezintă o lume

ascunsă, ușor ocultă și ceremonioasă, toate există în forma lor cea mai devastatoare. Penetreză interiorul tău și surpă orice efort de normalitate, lăsând în urma lor o adâncă frustrare și permanentă deziluzie privind lumea și sinele ce se privește prin această lume. Însă totul vine din neacceptare a ceea ce unul este. Pentru că această nevoie de a fi ca ceilalți ne-o cultivăm și ne-o impunem noi înșine, presionând cu degetele minții noastre orice fărâmbă de lumină diferită, doar pentru că am fost învățați să urmăm șirul celor mulți.

*Simțeam prezența ei în propriile vene,
ce transportau o cunoaștere nouă, mai veche
decât însuși Pământul.*

Mama se așează

Prin acceptarea Întunericului, s-a format Lumina prin Mama, și nu din Mamă, devenind reală lumea noastră, extrasă din imensitatea posibilităților, susține Viața din nimicul rezervat în bezna totală. Căci Totul din Nimic s-a creat, prin însuși acel Tot deja preexistent la nivelul conceptual într-o imensitate ce s-a creat singură din ireală și inexistentă, în real și existență.

CAPITOL II

Anniel

Coloana de Lumină se oprește la o palmă de al meu chip. Înalt privirea încercând să o cuprind. Doar simt. Cum imensitatea se apleacă deasupra mea. Lumina, ca o cascadă fără început sau sfârșit, se răsfrânge asupra făpturii ce sunt: *“Există doar lumina!”*

Energia din stânga coloanei, durdulie și vie, mă privește de la același nivel cu fruntea ce acum mă gădila ușor: *“Există doar iubire!”*

Un glas a devenit totul scenei, în timp ce coloana de Lumină se apleca deasupra mea, cuprinzând totul materiei mele.

“Lumina și Blândețea vă este Totul vostru!”

Scena se șterge ușor în spatele pleoapelor închise. Lumina și Iubirea au îmbrățișat sufletul ce susține coloana adevărului simțirii ce port cu mine:

Anniel.

Un nume ce răsuna într-una în mintea-mi ce se vedea asediată de un flux continuu de informații ce își aveau centrul în însuși centrul intelectului meu. Un nume ce vibra pe fiecare coardă a unei inimi ce bătea cu o forță capabilă să spulbere pieptul unui trup creat din iluzii. Simțeam prezența ei în propriile vene, ce

transportau o cunoaștere nouă, mai veche decât însuși Pământul.

Primeam răspunsuri la întrebări ce au făcut parte din fiecare stare de confuzie ce a încoronat viața mea în lume. Știam lucruri ce nicicând nu au fost o întrebare în a mea minte. Vedeam totul pentru prima oară, însă în același timp aveam senzația de a fi însăși punctul de creare a acelor imagini ce istoriseau etapele creației.

Se deschidea în fața mea o hartă a lumilor superioare, o țesătură fină a unei existențe ce nu avea un început sau un sfârșit, fiind doar o continuitate a fluxului de energie inițială. Înțelegeam, privind-o, suflul divin ce ne ținea vii în contextul unei existențe perpetue, simțind adevărul nemărginit de mintea omului, deschizând astfel orizontul percepției asupra punctului ce reprezentam eu însămi în contextul universal al vieții.

Prin a ei prezență, Anniel îmi oferea accesul la informațiile și energiile ce susțineau conceptul de viață, ca element ce întregea un complex algoritm al existenței universului. Picura cunoaștere în sinapsele celulelor ce alcătuiesc sistemul existenței mele în trup, observând similitudinea cu propriile sinapse ale universului, din care eram și sunt parte integrantă. Spiralele creației se roteau ușor în materia mea, centrul minții transformându-se în punctul central al creației universale.

Respiram eterul, căci dintr-un motiv pe care mintea nu îl putea discerne, mă deconectasem de la sistemul de hibernare, și astfel priveam cum se crea visul acesta al vieții. Pășeam formarea conștiinței posedând încă o formă de manifestare a energiei în materie și formă. Îmi depășeam atribuțiile formei ce încă eram.

Auzeam cuvintele ei în tot palatul minții, și astfel lăsam lacrimile să curgă pe chipul unei materii ce știam că avea să se transforme. Și astfel, am acceptat tot fluxul poveștii rostite de Anniel, dăruindu-mă eterului din care mă recunoșteam a face parte.

Sunteți învăluți de înțelepciune.

Acea înțelepciune nealterată de intelectul trupului, ce vă este precum cerul plin de stele, ce luminează calea spre voi înșivă. Acel cristal ce stăruie în al vostru interior, acea fărâmbă ce nu o puteți identifica folosind preconcepte lumești. Sinele vostru, este fragment de energie divină, este prezent în voi din clipa nașterii voastre. Iar pe măsură ce intelectul uman se maturizează, prin acumularea de informații culese haotic de la lume și oameni, se face simțită prezența lui, căci a voastră conștiință umană devine conștientă de ceea ce este omul în al său complet.

Un spirit fără formă sunteți, ce sălășluiește o vreme în trup uman, doar pentru ca experiența a ceea ce înseamnă om să îi întregască strălucirea cu și mai multă înțelepciune. Căci pentru a redeveni Mamă și

Tată, spiritul trebuie să învețe ce înseamnă a fi Mamă și Tată, experimentând tot ceea ce Mama și Tata sunt în toate manifestările Lor. Sunteți fărâme ale unei oglinzi sfărâmate în momentul primului act de creație, oglindă ce își cere dreptul de a se reîntregi, tocmai pentru că primul act al creației este perpetuu. Însă o poate face doar prin fiecare dintre voi. Acceptând scânteia divină ce sunteți, reactivați strălucirea voastră, și astfel vă regăsiți drumul spre casă, această reîntregire a oglinzii de aur, reintegrare la conștiința universală.

Toate firele ce susțin universul, prin traiectoriile stelelor și planetelor, acest fin echilibru între materie integrată și cea dezintegrată mi se dezvăluia făcând din mine un complice și un martor la însuși actul creației. Înțelegând acest act ca fiind unul de iubire necondiționată, m-am dăruit în completă acceptare a ceea ce îmi învăluia intelectul și conștiința.

Astfel, am înțeles că respiram însăși creația, ca act desăvârșit al cumulului de energii și forțe ce susțin totalitatea lumilor. Ea era eu, iar eu eram ea. Ea era acolo, iar eu eram aici. Totuși, spațialitatea își retrase aripile sale pentru ca percepția umană, ce eram, să poată înțelege.

Anniel...

Exista un crez în Ileana, de nepătruns pentru simplul privitor. Și nu era o credință bisericească sau teologică, ci însăși cosmogonia primei credințe, acel fir inalterat prin care omenirea s-a ridicat mereu pe crestele realității minții.

Echilibrul Mamei

Căci în Mamă este cuprinsă toată pre existența acțiunii. Chipul tăcut ascunde un act al creației ce depășește manifestarea fizică a materiei și formei. Când Mama tace, energia Ei făurește lumi pentru ai Săi Fii.

CAPITOL III

Două

- Asta nu o pot accepta ca fiind parte din realitate!
- Nici nu este nevoie să încerci. – veni răspunsul calm – Asta îmi este mie menit a înțelege și accepta.
- Tu nu vezi că este lipsit de coerență? - exista teamă în vocea tinerei femei.
- Depinde unde îți cauți coerența, draga mea. – același calm, aceeași cadență așezată.
- Asta nu poate fi real! – veșmântul frustrării își flutura drapelul în centrul tonului decisiv.
- Există atâta frumusețe în jurul nostru, de care noi ne pierdem. Căci nu cuprindem a înțelege că acea frumusețe vine din noi, din ale noastre suflete, din acea lumină divină ce ne-a dat viață. Ne înspăimântăm în fața urâtului din jurul nostru, temem durerea și suferința, fără a ne înțelepți că acel urât tot de noi înșine este făurit. – cuvintele Ileanei se revărsau întocmai ca stropii de apă ce

formează un râu montan. Același calm ce nu căuta să i se dea dreptate. Era o evocare a unui crez ce depășea lumea însăși.

- Te afunzi în lumi imaginare, îndepărtate de realitatea vieții. – umbra unui zâmbet aducea și mai multă frumusețe unui chip conștient de propria imagine. Monica credea doar în ceea ce avea o formă tangibilă.
- Doar cu ochii sufletului cuprindem realitatea și unicul nostru Adevăr. Adevărul nostru se așterne în fața ochilor, însă nu cuprindem a înțelege că Adevărul se poate cunoaște din interior către exterior. – replică Ileana zâmbind în timp ce pregătea servirea ceaiului.

Măsuța joasă de sticlă se umplea de ceșcuțe și boluri, farfuriuțe și lingurițe. Exista un ritual instalat cu ceva timp în urmă, prin care cele două prietene reușeau să evadeze din cotidianul zgomotos. Pentru câteva ore își făureau propria liniște, fiecare dintre ele devenind confesorul celeilalte. Deși structura după care își trăiau viața le era foarte diferită, prietenia dintre ele deveniseră peste ani o punte între diferitele percepții privind cam fiecare aspect legat de existența lor. Unde una era intelect prin excelență, cealaltă îmbrățișase latura emoțională a vieții. Din când în când

aveau nevoie amândouă să viziteze lumea celeilalte, fie din necesitatea de a găsi pacea internă sau pentru a se reconfirma în propria formă de interconectare cu lumea și mediul extern. Nu de puține ori glumeau pe baza faptului că, adunate și contopite, ele formau de fapt un singur trup perfect, unde mintea și sufletului erau pe aceeași frecvență, discernământul fiind egal cu simțirea pură.

Ileana își pieptănă cu mâinile părul, aducându-l peste umărul drept, lăsând firele lungi și blonde să se așeze singure deasupra pieptului, în timp ce adopta poziția lotusului, care îi era atât de comodă, spre disperarea Monicăi, care prefera să își adune picioarele lungi, învelite în dres negru, sub ea, părând la fel de tensionată ca în mijlocul unei săli de conferință.

- Ar trebui să faci ceva cu părul ăsta al tău. – spuse Monica privind degetele lungi ale prietenei sale, care împleteau în calm vârfurile ce îi mângâiau șoldul stâng.
- Iar tu, draga mea, ar trebui să îți scoți arcul ăla înfipt sub fustă. – răspunse Ileana fără a ridica ochii de jos. – Părul meu este bine așa. Nu am motiv să mă pierd printre oameni mergând la salon pentru mentenanță. Asta ești tu. – continuă aceasta ridicând ochii de un albastru profund către prietena ei.

- Mă obligi pe mine să merg de două ori pentru a echilibra balanța estetică. – râse Monica în timp ce se relaxa. Mereu se uimea de ușurința cu care reușea să se liniștească în preajma prietenei ei. Deși niciodată nu recunoscuse, Ileana avea ceva anume ce emana liniște și calm. Probabil existența ei în planul imaginației, gândea adesea aceasta.

Prin gesturi fluide, Ileana turnă lichidul fierbinte în ceșcuța dispusă pe măsută. Adăugă o feliuță de lămâie, și destupă bolul cu miere. Monica așeză un șervețel de pânză și repoziționează farfuria cu biscuiți și bomboane.

- Ok. Deci ce ar trebui eu să înțeleg din viziunea pe care mi-ai spus-o? – interogă Monica cu ochii ațintiți în prietena sa.
- Deci. – zâmbi Ileana. – Poți extrage singură detaliile de care aveai nevoie.
- Tot zic că este neverosimil. Ce treabă au energiile astea cu piedicile din proiectele mele?
- Totul este o manifestare din noi înșine. – răspunse Ileana.
- Iar ceață. – expresia preferată a Monicăi ori de câte ori nu era de acord cu interlocutorul.

- Ceața este la cel ce nu acceptă rolul ei.
- Perfect! Acum intri în faza de budist ce vorbește în doi peri pentru ca eu, muritoare de rând, să rămân cu incertitudinea fixată în centrul minții. – comentă Monica.
- Ar trebui să renunți la etichete. Te îndepărtează de adevărul căutat. – râse Ileana, apoi continuă – Totuși, trebuie să înțelegi că ceea ce eu văd are legătură cu acceptarea profundă a fiecărei manifestări tangibile în lumea fizică. Lucrurile sunt ceea ce sunt, la un nivel atât de superior omului ce își limitează existența la planul fizic, încât doar prin renunțare și detașare de lume, poți aștepta să o înțelegi.
- Captivantă ființă ești, Ileana. – după o scurtă pauză, Monica, continuă – ceea ce tu vezi poate fi doar produsul unei imaginații extrem de bogate și atât. A accepta rezultatul ca ceva plauzibil este o problemă de discernământ, și o formă de a evada din realitate.
- De unde crezi tu că vine imaginația? – zâmbi Ileana în același calm ce îi acoperea întreaga prezență fizică.

- Din basme. – concluzionă Monica.
- Încăpățânarea ta de a accepta aceste realități ale conștientului uman, nu vine din lipsă de credință, ci mai degrabă din teama că aș putea avea dreptate, ceea ce ar transforma lumea ta în cenușa unor iluzii proiectate de minte. – spuse Ileana în timp ce ridică ceaiul spre buze. Luă o înghițitură și așeză în liniște ceașca lângă farfuriuță.
- Ar trebui să mai ieși în lume, să vezi cum este acolo, afară. – în timp ce indica cu mâna fereastra ce se afla în spatele prietenei sale, vocea Monicăi devenise mai aspră prin prisma criticismului din cuvintele ei.
- Crezi că dacă te afli în mijlocul zgomotului, vei auzi muzica. Nu, draga mea. Vei auzi doar zgomot până te vei confunda cu el, devenind parte din el. Doar conștientizând zgomotul ca fiind ceea ce este, și anume lipsa tăcerii, te vei putea detașa de el, chiar de încă te vei afla în centrul lui. Căci înțelegând natura acestei manifestări, poți vedea punctul de început și punctul de sfârșit, structura energiei lui, efectele prezenței lui. – Ileana părea a

se detașa de însuși mediul în care se aflau cele două prietene. Părea că vorbește cu sine, cuvintele curgând prin ea spre a fi înțelese de cine avea nevoie să înțeleagă.

- Poate că uneori zgomotul este doar zgomot. – comentă Monica.
- Totul este ceea ce este. Zgomotul inclusiv. Tăcerea aidoma. Totul. Pentru că totul acesta își are rolul lui, nefiind în plus nimic din ceea ce ajunge la om. Fiecare manifestare este de sine stătătoare, deși omului îi place să creeze dualitatea, totuși însăși conceptul de dualitate este de sine stătător, el definind o stare de cercetare în om, căci altfel nu ar mai căuta adevărul lui, nu ar mai avea motiv de a cerceta fețele adevărului. Prin adevăr omul se confirmă ca fiind om, ființă vie, posesorul celui mai amplu intelect în lumea dată lui spre a o cuprinde. – vocea Ileanei susura frazele, în timp ce pieptul i se aprindea de emoție. Pentru că mereu simțea emoție atunci când lăsa energia ei să curgă prin ea, închizând starea de veghe a minții, atât de premiată în lumea oamenilor mari - cum numea

aceasta, realitatea creată și susținută de masele de oameni.

- Chiar crezi în destin? – părea că o roagă Monica, masându-și fruntea, în timp ce scutura ușor din cap, lăsându-și părul roșcat să îi mângâie liniile chipului. Inelele formate din cârlionți, păreau ființe vii, căci lumina soarelui părea să aprindă zecile de nuanțe ce completau paleta de roșcat și castaniu a firelor capilare. Era un gest involuntar, tocmai de aceea era plin de un farmec pe care ea încerca să îl mascheze. În lumea ei, farmecul era egal cu slăbiciunea, ori ea alesese să șteargă cuvântul vulnerabil din dicționarul propriu.
- Dacă te simți mai bine crezând în șlefuirea propriului destin, atunci crede în asta. Este ceea ce este. Parte din ceea ce ești tu. Destinul, liberul arbitru, moartea, sunt capitole de încercare pentru om. Capitole ce șlefuiesc modul în care omul se privește pe sine în raport cu lumea. Însă și modul de percepție pe care o are asupra lumii, ca unic context de conviețuire. – spuse Ileana, adăugând o linguriță de miere în ceaiul ei.

- Simplu, nu?! Fiecare crede ce vrea și toți vor să li se dea dreptate. – urma de cinism era palpabilă, întocmai nădejdea ce colora glasul prietenei.
- Este simplu. Însă atunci când ajungi la adevărul ce rezonază cu sufletul tău, nu mai ai nevoie de confirmarea și dreptatea la care faci referință tu. Căci în acest adevăr, mintea aceasta de suprafață și superficială, centrată doar în manifestarea fizică a lucrurilor, dispare. Și astfel, doar crezi. Pentru că înțelegi că tu crezi în ceea ce crezi prin însăși puterea ta spirituală, nu prin empatia celor din jur. Deși, recunosc, că te umpli de bucurie când vezi că ceilalți recunosc în adevărul rostit de tine, fărâma de lumină ce îi conduce la adevărul lor. Suntem ființe minunate când învățăm să renunțăm la minte, ca supremă existență. – rosti Ileana ca pentru sine.
- Este idilică lumea ta, Ileana. Și ușor utopică. – o pauză ce așeza mintea tinerei permisesse intrarea zgomotosului trafic ce se desfășura mai departe de ferestrele apartamentului unde se aflau. Reamintea lumea și acțiunea permanentă a acesteia. Deși aveau ceaiul pe măsută, deși o

țigară aprinsă formase un voal de lumină fluidă, firele de fum împletindu-se cu razele de lumină, deși sunetele ce ieșeau din laptop-ul aflat pe podea păreau create într-un timp îndepărtat, ele se aflau în plin centrul unui oraș ce nu dormea niciodată. Pentru Monica aceea era viața reală. Timpul petrecut cu Ileana fiind doar o capsulă a timpului, în care firele sufletului ieșeau la suprafață. Își iubea prietena. Iubea să o audă vorbind, deși cinismul propriu forma multe dezbateri ce se întindeau pe cuprinsul a multe zile, uneori, deși mai întotdeauna exista o parte din ea care îi dădea dreptate instant. Totuși, așa cum des îi amintea prietena ei, mintea câștiga o cursă în care alerga singură.

- Pentru mine este adevărul meu. – rosti cald Ileana, punând mâna ușor peste mâinile împreunate ale Monicăi.
- Știu. Iar pentru asta ești minunată. - după ce se stinse sunetul unei sirene ce grăbea traficul de afară, continuă – Este minunat cum ai putut să te ridici deasupra realului, să te afunzi cu totul tău într-o lume de care noi fugim, căci temem a

ne pierde capul ăsta, care oricum nu ne ajută prea mult .

- Sunt decizii care nu depind de noi. Oricât de multă importanță am da minții noastre, există momente când ne vedem așezați pe aripile unei energii, superioare capacității noastre de a înțelege. Sunt adevărate portaluri create în ceruri prin care ne vedem trecând, fără a ști cum de am ajuns acolo. Atunci, flacăra ce o purtăm cu toții în centrul pieptului, arde cu o forță egală energiei ce susține întreaga viață. Atunci, simte și omul și mintea prezența divină, căci părinții sfinți mereu pășesc alături de noi.

Exista un crez în Ileana, de nepătruns pentru simplul privitor. Și nu era o credință bisericească sau teologică, ci însăși cosmogonia primei credințe, acel fir nealterat prin care omenirea s-a ridicat mereu pe crestele realității minții. Devenise suflet prin fiecare gând, cuvânt și acțiune. Ileana scria pe ceruri. Și tot de acolo își lua toată înțelepciunea ce înveșmânta crezul ei. Privind-o simțea lumina cum te îmbrățișează cu o iubire infinită ce nu era pământească. Ea doar credea. Nu căuta confirmarea. Cerceta singură în orele de veghe ce uneau ziua și noaptea într-o rapsodie infinită. Uneori dormea. Ori ziua, ori noaptea. Însă doar câteva

ore. Adesea în toiul nopții, când mintea orașului intra în hibernare, Ileana se ruga. Nu pentru ea, căci știa că nu avea nevoie, pacea lăuntrică la care ajunsese o menținea într-o stare de armonie perfectă, manifestată și în viața ei profană. Și astfel nu își dorea nimic pentru sine. Doar se ruga, citind poveștile ce le simțea în spatele fiecărui vers din psalmi sau acatiste. Se ruga pentru prieteni, familie, oameni și lume. Își întindea brațele sufletului și cuprindea întreg Pământul, căci Ileana știa cum arată durerea și disperarea ca energie. Cunoștea chipul fiecărui gând creat în om. Simțea sufletul omului fără să îl cunoască, fără a fi nevoie să îi audă glasul sau să îi privească lumina ochilor. Ileana doar știa. Iar prin a ști, ierta. Și astfel, iubea.

Ileana nu avea nicio religie, nu pentru că nu ar accepta doctrinele împrăștiate pe fața globului pământesc. Spunea mereu că religia ei era Unul, căci pentru ea Dumnezeu era Tot Ceea Ce Este, ca energie unică ce totul susține și creează. Tot ce pătrundea în sfera intelectului uman, era pentru Ileana, această unică sursă de energie și vibrație universală. O fină țesătură croită dintr-un unic fir de energie, acel prim gând divin prin care totul beznei a fost completat de toată lumina printr-un prim punct și o primă linie, ce încă călătorește în spațiul cuprins în eternitatea universală. Totul devenind totul, mai presus de conceptul de dualitate, mai presus de sus și jos, astăzi și mâine, fiind totul o perfectă armonie, un val energetic ce cuprinde întregul cuprins al creației divine.

Datorită acestui mod de a simți viața, ajungeau adesea la ea mesaje cu un puternic conținut spiritual, discernute printr-un intelect superior, prin care Ileana vedea structurarea timpului atât cel viitor, precum și cel trecut. Însă contextul timpului văzut de ea nu era clădit pe o dimensiune liniară, ci mai degrabă sferică, în care totul vieții se petrecea în aceeași clipă, fără a exista trecut sau viitor, fiind totul cuprins pe același disc continuu.

Motivul pentru care își trezise prietena, cu o zi în urmă, la 4 dimineața, fiind un astfel de mesaj, pe care îl discernuse pe baza unor elemente simbolice ce creaseră un rezumat format din gânduri proiectate în cuvinte pe ecranul minții acesteia. Proiecție ce deschisese un canal de informații care își aveau deja centrul în persoana căreia i se adresa. În cazul acesta, Monica, ce în scepticismul tipic omului ancorat în realitatea fizică, primea cuvintele Ileanei cu reținere. Însă nici mesajul, nici cuvintele prin care Ileana își schița proiecția minții, nu erau lipsite de adevăr cert. Aspect ce captivase atenția unei minți febrile, întocmai era cea a Monicăi, în permanentă construcție de scenarii ale situațiilor întâmpinate în orele de veghe cotidiană.

- Totuși, revenind la motivul principal pentru care suntem aici. – Monica ridică ceașca, încă fierbinte, de lângă farfuriuță, sorbi inaudibil lichidul aromat, rămânând câteva secunde cu

portelanul recipientului sprijinit pe buzele ușor conturate în nuanța merișoarelor, înainte de a înapoia ceșcuța pe farfuriuță. – Ce legătura are inundația care ți-a apărut în vis, și pașii pe care eu îi fac în realitate?!

- Simbolismul apei este de o amplitudine pe care o minte ancorată doar în realitatea fizică, nu-l poate distinge. Apa este legată de însăși existența noastră, ca ființe ce populează un spațiu predeterminat din univers. Apa ne este însăși Mama. Iar când Mama ne vorbește, e bine să o ascultăm cu toată smerenia posibilă. Pentru că Ea este creația pură, unde figura Tatălui este acțiunea și gândul divin, manifestarea energiei feminine supreme fiind arca creației. – expulzând fumul ce trăsese din țigara subțire, Ileana făcuse o pauză ca pentru a învălui toată camera în straietele adevărului sub care își lăsa inima să bată, apoi continuă privindu-și prietena. – Inundația ca simbol reprezintă o distrugere necesară pentru ca armonia să se poată instala, căci tot ceea ce omul vede în realitățile sale sunt forme diferite ale armoniei și ritmului divin. Mai presus de

conceptele de bine și rău. Mai presus de înțelegerea omului. Totul este ceea ce este, fiind note și pauze pe o partitură creată cu mult înaintea existenței conceptului de om. Faptul că tu mi-ai apărut în mașina ta, în spatele volanului, în timp ce inundația trecea prin fața ta, doar atingând botul mașinii, mi-a deschis scenariul în care tu trebuie să înveți a aștepta ca lucrurile să se așeze în acord cu dorințele tale. Distrugerea la care vei asista nu te va afecta dacă vei accepta ritmul compasat al formei de manifestare a reușitei în viața ta. Nu prin disperare sau conflict se rezolvă conflictele omului. Ci prin acceptare ce vine din înțelegere, răbdare ce vine din blândețea gândului, iertare ce vine din iubirea de sine. Aceasta este trinitatea ce susține gândul omului spre a înțelege ceea ce îi este menit deja, înainte ca trupul însuși să aibă o formă. Așteaptă, draga mea, înainte de a intra în alt conflict. Lasă energia să se așeze după propriul tic-tac, căci timpul nu omul l-a creat, ci a existat din acea primă clipă a gândului divin primordial, manifestat printr-un unic punct de lumină, ce a devenit o linie ce a

străbătut imensitatea întunericului în care toată existența preexista. Doar, crede! Ai răbdare. Atât!

- Îmi este... greu... – încerca Monica să verbalizeze noianul de gânduri ce păreau că se lupta în spatele frunții pentru a ieși la suprafață. Simțea adevărul conținut în cuvintele fluide ale Ileanei, însă mintea ei căuta să se ancoreze în lucruri concrete, tangibile, care aveau deja o formă. – Poate a sosit momentul să accept o pauză prin retragere.

Mintea ei nu găsea nimic de care să se agațe, doar adevăr și sens, în fiecare cuvânt adresat. Căci da, mereu se simțea în conflict cu lumea, dezvoltând o neîncredere absolută asupra a tot ce însemnau oameni și situații, încât orice clipă de tihnă o accepta ca fiind doar dreptul ei de a se odihni înainte de următoarea bătălie. Luptase mulți ani pentru ceea ce reușise să dețină. Astfel nu își permitea decât fragmente de liniște, din teama de a nu pierde totul. Luptând, uitase să mai simtă.

Neliniștea unui suflet ce mereu se simțea singur, înveșmântat cu o minte febrilă în permanentă căutare de provocare. O tânără femeie ce nu găsea nimic care să o impresioneze. O stare perenă de non-stare, căci sentimentul de singurătate galopa cu fiecare zi ce trecea firav pe lângă profanul ei mecanic. Se vedea pe

sine ca fiind o individă pe jumătate moartă, căci inima sălbătică împletită cu mintea mult prea aprigă, dezbrăcase simțirea din fiecare celulă a trupului ei. Pășea cenușa unei vieți ce o vedea distrusă, mereu pe marginea unui sfârșit. Respira prin gesturi mecanice, lipsite de strălucirea emoției, căci teama permanentă oglindea pierderea ei de sine. Treceau zilele ei șirag amar de lacrimi, cu diminețile pustii și grele, cu soarele ce lumina doar umbra ce simțea a fi. Iar nopțile îi deveniseră lipsite de întuneric, căci erau doar o continuare firească a unor zile pline de nori gri.

Starea de căutare permanentă, a miezului ascuns de amalgamul de năzuințe pierdute într-un trecut lipsit de orice oglindă, o făcea să pășească lin în fiecare zi, însă fără a trăi, ci doar în existență. Crea scurte istorii de avanpremieră, promisiuni ale unei femei ce se ascundea între cotloane de gânduri și dorințe. Mereu însă sub cupola unei pustietăți ce îi cotropea lumea internă. Dispărea adesea în ceața zilelor formate din iluzii, pentru a reveni la fel de pierdută ca înainte.

O pereche de brațe. Un cap aplecat la piept. Umeri puternici ce se apropiau de ea. Un spate drept. Toate au fost piese ce au format odihna ei în stropi de timp furat de la eterna nepăsare. Completul unei ea se întregea ușor, aidoma râului ce știe doar a curge. Evoluția cenușii pășite zi după zi, îi schița chipul și trupul.

Cenușa unei femei ce a reînviat, printr-un proces etapizat de chipuri, brațe și speranțe. Un suflet sălbăticit, o minte învolburată, un trup ce frământa după libertatea zborului nelimitat. O schiță dintr-un suflet. Astfel era când Ileana a apărut în viața ei. Prin cuvintele împărtășite, prin curgerea lină a două suflete de femeie, prin lanțuri de îmbrățișări și lacrimi, Monica s-a ridicat pe creasta umbrei unei vieți impuse. Și astfel a început să creadă că era posibil să existe început după sfârșit. Prin Ileana a învățat că sfârșitul este prilejul de a făuri noul început după noi legi a firii. Căci omul singur își împiedică liniștea și calmul.

Ileana adusese cu sine începutul unei noi ere pentru un suflet adânc înfipt în profundul unei vieți structurate pe liniile rigide a unor dogme false. Naivitatea cu care privea cotidianul umplând-o de înțelepciune, căci doar copil fiind poți cuprinde minunea și libertatea spiritului. Asta văzuse Monica în cine avea să îi devină confidentă și mamă, prietenă și soră.

De aceea, acum, când viziunea Ileanei îi schița esența zilelor ei, Monica luase hotărârea de a accepta învățăturile și harul ce-l împărtășea tânăra cu păr de Cosânzeană. Sosise pentru Monica, momentul de a elibera ultimele fire de minte ancorată în lume, spre a începe o călătorie spre sine. Nu avea idee unde avea să se încheie. Însă credea în Ileana, și astfel, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, spuse:

- Învăță-mă cum să văd ceea ce tu vezi. Învăță-mă cum să nu ascult a mea minte. Învăță-mă să mă văd pentru ceea ce sunt. – spuse Monica în timp ce cuprindea trupul prietenei ei, în brațele lungi și reci.
- Sunt aici, iubita. Nu voi pleca nicicând. – sărutându-i fruntea, tânăra continuă. – Atât cât îmi este dat, fi-voi lângă tine spre a îți arăta armonia desăvârșită ce își ține filele la vedere pentru ca lumea întreagă să o vadă. Te iubesc. Monica. Ești bine, draga mea!
- Te iubesc și eu. – răspunse Monica, trăgându-și nasul cât de fin putuse ea. – Îți mulțumesc pentru grija aceasta pe care nu sunt sigură a o merita. Mulțumesc pentru că îmi ești.

Minutele treceau pe lângă cele două tinere îmbrățișate. Sunetele orașului încercau să năvălească în spațiul așezat pentru ele. Unica țigară de pe masă se stinsese demult, iar ceaiul din ceșcuță devenise doar apă colorată. O îmbrățișare ce cuprindea nu două trupuri, ci învăluia totul într-o singură sferă de existență. Căci Monica și Ileana erau un singur trup, aflat sub grija unei singure minți, sub acoperământul unui suflet unic. Două oglinzi prinse de aceeași grindă.

*Și eu, ca și tine, mi-am căutat punctul
în care totul își recâștigă sensul. Atunci
când totul devine nimic, când tăcerea
cuprinde nimicul, când nimicul creează lumi
și deschide ferestre spre înțelegerea
sensului pur. Și l-am găsit.*

EA Creator

*Chip ancestral, făurit din foițele
făpturilor create, observă din liniștea
desăvârșită, cum lumea omului se creează
prin fiecare gând, cuvânt și acțiune a celor
ce îi compun propriul chip. EA, observă.*

Cei mulți, există!

CAPITOL IV

Eu

Privind din spatele unor cortine albe, ce fluturau poalele lor în adierea unor curenți de vânt urban, sorbind cunoașterea fiecărei emoții regăsite într-o perfectă fuziunea umană, mă aflu eu.

Știam încă din fragedă copilărie, că oamenii și lumea nu acceptă fățiș dualitatea și genialitatea celor ce vânează cunoașterea sinelui suprem și nu viața. Și totuși, acest destin pecetluit, până la urmă găsește calea să își ceară tributul de intrare. O persoană, un eveniment sau o serie de dezastre personale te descoperă. Atunci când o face, te simți complet, reîntregit, perfect. Simți vibrația vieții cu ochii și tactul unui vânător înăscut, pentru că intelectul superior este cel care discerne toată înfăptuirea vieții trupești.

Știi ce vrei, cunoști ce simți, știi cât dorești și îți cunoști limitele sau lipsa acestora, fără să le fi testat vreodată. Fiecare zi ce urmează descoperirii de sine, te scufunzi în tine însuși. Cauți propriul tău alint, iubindu-te până la narcisism pentru că te-ai căutat o viață întreagă. Și te-ai regăsit iubind totul lumii, din simplu și perpetuu act al iubirii firii. Dezastrele personale, conflictele individuale și cu toți cei din jurul

tău, apatia și singurătatea își găsesc răspunsul la acest nou răsărit.

Astfel m-am alintat și eu, prin verbe, scene și trăiri concepute între cine aveam să devin și o *eu* în formare inițială. M-am lăsat descoperită și am experimentat cu mintea-mi ale mele limite. M-am ridicat deasupra unei vieți gri, trecând prin pragul unui tărâm ce își așternea calea spre mine însămi, cea reală, cea ascunsă între straturi de destine impuse și traiuri împrumutate ce cu nimic nu mă provocau. Renunșasem la frica ce până atunci umbrise fiecare zi cu soare, fiecare om și fiecare nouă experiență. Acela a fost momentul în care m-am lăsat înveșmântată de nemărginirea propriei minți. Înțelegând să trăiesc fiecare clipă. Căci trăind vibram la fiecare nou gând de răsărit.

Fiecare zi ce a urmat întâiului răsărit a devenit o viață trăită în cursul a 24 de ore. Iubeam aida iubesc și acum, fiecare nou răsărit de soare. Întocmai iubesc fiecare nou răsărit de lună. Căci viața mi-a așezat mintea și simțirea pe centrul drumului propriu. Un punct al cunoașterii de sine ce nu avea nevoie să își găsească confirmare în ochii celorlalți. Unicitatea fiecărui suflet face din noi fapte pline de minunăție. Și astfel înveți că nu trebuie să judeci, căci autolimezi minunăția vieții ce noi înșine, ca spirit, am ales să experimentăm.

Totuși, cu cât ești mai aproape de farul iluminării cu atât mai grea devine acțiunea de atingere

a țărmului. Frământările sufletului, disperarea țăpă-
tului din interiorul creierului tău nu fac decât să
îndepărteze șansele să atingi vreodată acel țărm dorit,
poftit. Ce te așteaptă cu aceeași sete cu care tu îl simți.
Și totuși, iluminarea vine în momentele cele mai
liniștite. Atunci când mintea se relaxează sau când
ajunge la acel grad de saturație ce te forțează să îți
depășești propriile limite.

Neurotransmisorii încep o cursă ce devine
febrilă pe măsură ce maximum este atins de acel punct
ce cauți, tu cel ce cu pasiune cercetezi. Știi deja că ești
aproape. Instinctul îți spune că vârful degetelor deja
ating realitatea ta. Acea sublimă conștiință de real,
realitate dorită, certă și egoistă. Eu-l răsare, fie între
mireasma florilor unei relaxări totale, fie între spinii ce
cresc în extremul de saturație mentală. Indiferent cum
se realizează această descoperire de sine, momentul
este unic. Și după ani de zile, și după schimbări
majore, și după ce te vei lupta cu *eu-l* regăsit, și după
ce accepți și te predai și după ce cunoști ce crezi că este
totul... Și atunci îți vei aminti. Senzația, trăirea,
excitația, iluminarea. Clarviziunea.

Ochii minții îți sunt febrili, au multe informații
de recuperat, de triat, de învățat, de rețrăit. Eu-l tău
extrage forța, experiența, frustrările, amintirile din tu
cel vechi. Te lasă doar cu masca. Devii doi în unul.
Devii tu întreg. Ești tu în complet.

Nu este imaginea ta în oglindă. Dacă asta vezi
înseamnă că te minți singur. Este o nouă oglindă ce îți

admiră chipul prin ochi deja cunoscuți dar care, pentru prima dată, strălucesc cu acea înțelegere, împăcare și istețime ce anihilează vechiul tu. Până acum ai fost sclavul tău, argatul unei vieți trăite pe marginea unei realități firave și perverse. Ți-ai înșelat propriul suflet, astfel ai devenit pervers. Ai fost firimitura unui cuptor plin de pâine plămădită de mâini dibace și antice. Acum, ești tu cel ce frământă aluatul esenței și existenței tale.

Iluminarea este momentul nașterii tale. Pune-o pe hârtie! Așterne-o la căpătâiul tău și privește-o noaptea pentru a nu cădea pradă realității cotidiene, ce nimic nu are de câștigat de pe urma descoperirii tale. Momentul de iluminare începe, din acea primă secundă, să producă schimbări în tine. Și, da. Vei suferi! Vei avea dureri fizice dar mai ales mentale. Vei deveni propria ta victimă căci atunci se decide destinul tău, de altfel pecetluit. Ai două posibilități: să fii tu, cel adevărat, sau să rămâi în lașitatea unei non-vieți, unei realități impuse de reguli mârșave de conduită socială. Acum și aici te vei defini, iar urmările și căile ce le întrezărești la orizont, depind numai de tine.

Etapela auto-descoperirii sunt similare etapelor transformării psihice. Nu este atât de important drumul sau călătoria, pe cât este destinul – acceptarea noului *tu*. Vei fi speriat. Vei regăsi îndoiala cea mai pură a sufletului tău. Vei lupta cu tine însuși. Vei fi tentat să renunți de zeci de ori. Te vei urî. Îți va fi dor de vechiul *tu*. Vei fi mânios – ești obligat să îți acorzi

timp, să te înțelegi. Iar apoi, va sosi acceptarea. Așteptarea ta va fi luat sfârșit. Vei înflori. Vei străluci pentru că ți-ai găsit propria ta sursă de lumină, credința ce nu ține de norme sociale, dogme religioase, cărți ce amintesc doar de teamă, judecată și iad. Vei înțelege iubirea ca dar suprem al însăși existenței tale. Acceptarea va înveșmânta fiecare gând, cuvânt și acțiune ce vei crea prin tine.

Te vei asculta. Te vei iubi cu pasiune. Vei deveni mai bun. Un prădător al adevărului ce doar cu tine rezonază, nu o victimă a unui șir de legi evocate din teamă și egoism social. Vei fi câștigat cea mai cruntă luptă ce se poate crea într-un individ, cea cu tine însuși.

Te vei ridica pe propriul tău altar și vei zâmbi. Mereu vei zâmbi. Nu vei mai căuta sinistrul tristeților. Vei putea zbura cu ajutorul propriilor tale greșeli. Nu vei mai căuta *de ce*, ci vei alerga după *de ce nu*. Energiile tale se vor așeza, viața ta va tinde să se armonizeze. Căci acesta este efectul unei reîntregiri. Liniștea și calmul. Posibilitatea de a vedea totul în perspectivă. Te vei ridica pe propriul tău cer și vei respira. Vei privi la tine. Vei vedea mai departe de acum. Vei anticipa puterea și frumusețea răsăritului de mâine. Vei cunoaște ce se află în spatele oricărei uși închise. Adulmeca-vei aerul din jurul tău. Simți-vei în furnicăturile palmelor pielea celor din jur.

Stabilitatea individului complet este superioară a celui care suferă. Pe scara valorică umană, suferința

scoate la suprafață cele mai pure trăiri. Nu fericirea și nici bunăstarea comodă. Când ești întregit, ai depășit demult pragul suferinței. Te înconjori cu ea. Face parte din tine și din trecutul tău. Este baza sinelui tău. Structura celulară a sângelui tău este reînnoită. Te afli în centrul propriei esențe.

Fie că privești în urmă, fie că stai cu ochii ațintiți către viitor, vei experimenta doar liniște și calmitate. Nu vei privi în trecut decât pentru a zămbi, sau pentru a recunoaște un sentiment de empatie pe care nu îl vei mai simți. Trecutul nu va mai exista decât pentru a-ți clădi perspectiva unui viitor în acord cu noul tu. Plămădirea unui viitor pe care îl controlezi prin energia a cărei glas acum știi să asculți. Înveți să calmezi spiritul tumultuos al vremii, te desprinzi de sensul gesturilor mărunte. Cunoști ceea ce nu poți exprima, însă găsești modul de a compasa al tău ritm cu toate celelalte glasuri ce te învăluie ușor.

Vor exista momente când sufletul va alerga la siguranța celui tu din trecut, acea fărâmbă scindată din tine, doar pentru că încă nu ești pregătit a descoperi înălțimea treptei ce dorești a pași. Te vei pierde firav pe alocuri, însă va fi doar o altă lecție pentru tine. Trebuie doar să asculți. Trebuie doar să crezi. Atât. Totul se așează în fața-ți ce nu știe cum să existe fără nori. Orizontul tău este lipsit de negru, căci negrul îl porți acum cu tine. Fiind doar o stare fără stare, un loc plin de atâtea culori și nuanțe încât își

pierde culoarea sa. Devine negru, nu din absența culorii. Ci din suprapunerile de culoare și lumină.

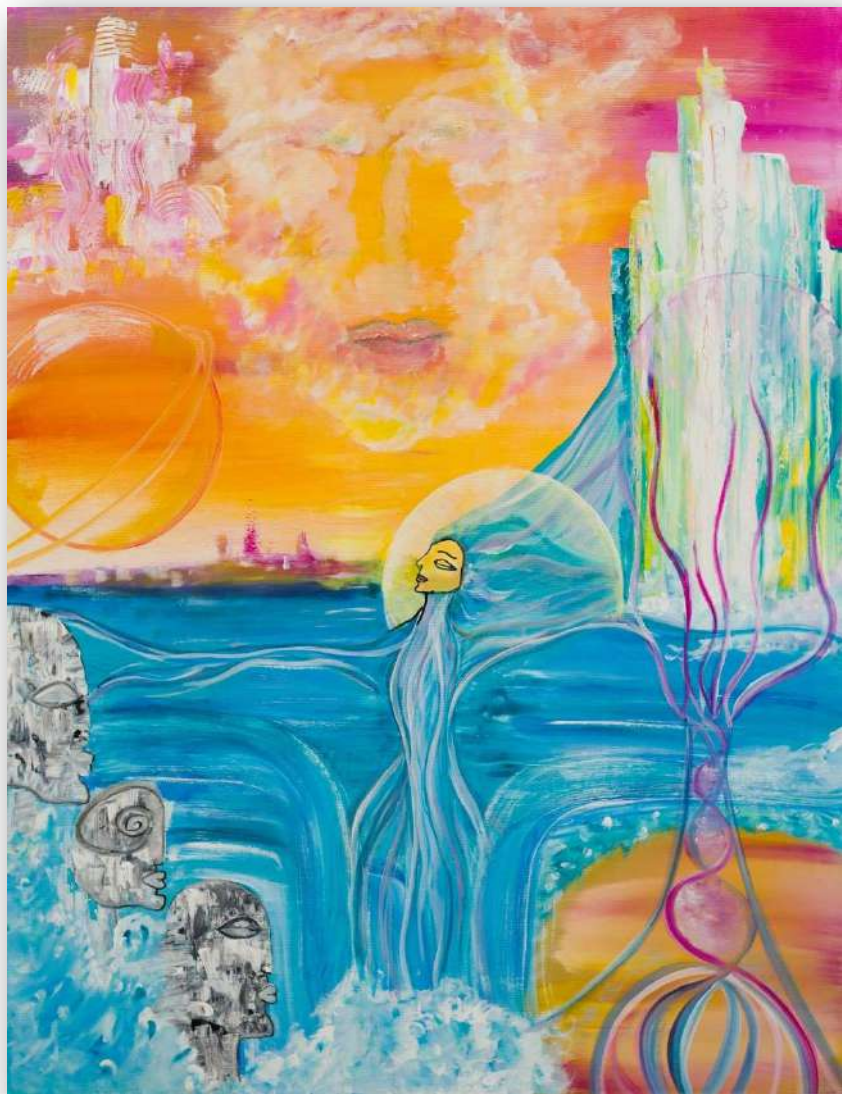
Vei cerceta mult. Însă îți vei păstra calmul. Căci pașii tăi îți sunt conduși de un spirit ce te înalță. Și eu, întocmai ca și tine, am învățat să zbor, lăsându-mi aripile minții să cutreiere în libertatea aleasă de spirit. Fără cenzura socială. Fără blamarea lumii mici. Și eu, ca și tine, mi-am căutat punctul în care totul își recâștigă sensul. Atunci când totul devine nimic, când tăcerea cuprinde nimicul, când nimicul creează lumi și deschide ferestre spre înțelegerea sensului pur. Și l-am găsit.

Atât de la îndemână și totuși atât de greu de ajuns la el. Căci pentru a înțelege frumosul, mi-a fost greu să mă deprind cu urâtul. Pentru a cunoaște înălțimea, m-am luptat cu nimicurile ce umpleau văile ascunse ale unei adâncimi mult prea lipsite de nuanță pentru a fi definite. M-am ridicat din propria-mi cenușă pentru a înțelege că numai atunci când trupul este incomod, mintea se înalță. După orbirea impusă am văzut lumina pură. După mult zgomot am înțeles tăcerea. După mine, eu, cea veche, acea mască construită din așteptări ce nu îmi aparțineau, am recuperat zborul prin alinarea unui alter-ego descoperit sub straturi de țărână, de mintea vastă a unei cunoașteri ce depășea condiția de om. Nu cunoșteam propriile atingeri. Nu mă cunoșteam încă pe mine. Însă astfel am știut a mă descoperi pe mine. Cu fruntea luminată de acel frumos început am știut

că trebuie să învăț a fi sclavă pentru a mă construi fără cusur. O temelie nu începe cu ultima cărămidă nici-când. Ci sapi adânc până când simți pământul ce îți spune că ai ajuns la punctul tău de început.

Atunci când nu am mai încercat a fi ca toți ceilalți, atunci când nevoia de conservă și sardină s-a eliminat, atunci m-am acceptat. Și am zâmbit deschis. Apoi am râs în hohote, lăsându-mi chipul îmbăiat în râuri de lacrimi dulci. Atunci când m-am oprit, am văzut minunea mișcării lumii, privind ochii Creatorilor prezenți la fiecare bătaie a unui orologiu ce nu îi pasă de om, ci îngrijește de suflet spre a-i arăta calea. În lipsa de acțiune am devenit acțiunea desăvârșită.

*M-am creat într-o explozie de lumină în
aceeași clipă perpetuă a gândului creator,
masă de energie supremă ce s-a creat pe
sine și tot ceea ce cunoaște omul ca viață iar
spiritul ca existență.*

Serafina

Esența mărilor lumii este conținută în fiecare lacrimă de apă, întocmai fiecare suflet deține în centrul său toată esența dumnezeului creator. Căci sfera mică și cea mare își reazimă forma pe același centru – o altă manifestare a gândului divin primordial.

CAPITOL V

Spirit

Omul însuși este creatorul suprem al lumii în care viețuiește. Căci lumea se profilează și creează prin fiecare gând, cuvânt și faptă. Pentru că lumea în sine este formată din energie, aceste entități ce întregesc complexitatea existenței omului, deținând energiile primordiale ale creației divine. Omul, făptură din lut, sare și sulf, a primit darul suflării divine, calitate ce l-a împuternicit ca propriu creator.

Atât de frumoasă! Splendidă!

Ce altceva aș fi putut face, decât să o privesc. Și să mă emoționez de ceea ce ochii mei puteau înțelege a fi în fața lor. Puteam doar privi. Dar mai mult decât a o vedea pe ea, ceea ce mă emoționa profund, era ceea ce simțeam a veni de la ea, spre mine.

O figură albă, înaltă, cu un gât prelung, ochi mari ce străluceau pe un chip micuț ca o inimă ce o ții în palme. Părea interminabilă statura ei. Iar albul pielii ce îi făcea de veșmânt părea țesut din norii albi pe care doar îngerii pășesc. Strălucirea prezenței era dată de pacea ce părea a fi parte din a ei structură. O pace

împletită cu iubire nemărginită, acea iubire ce omului nu îi este dat a înțelege.

Totuși, era în fața mea. O priveam întocmai măș fi privit în oglindă, și astfel, știam că ea era eu, așa cum eu eram ea. Ca și cum prin zeci de oglinzi ne-am fi privit în distanța impusă de calea ce desparte galaxiile, și astfel, dimensiunile de existență. Și totuși, ea mă privea, cum eu o priveam. Un schimb tăcut de priviri, o revărsare a emoțiilor celor mai profunde, ce își desfăceau aripile energetice într-o mare a existenței ce depășea intelectul omului de rând.

Cât de frumoasă este! - atât îmi spunea mintea.

Câtă iubire și lumină, liniște și pace, într-o singură imagine, vie identitică trupul meu. Mult mai conștientă de ceea ce înseamnă viață. Privind-o înțelegeam ce înseamnă însăși existența. Prin ea, înțelegeam ceea ce aici, în lume, nicicând nu înțelesesem. Ea îmi era forma și structura, emoția și conștiința pe care eu nu le recunoscusem a fi parte integrantă din mine.

- Cine ești tu?! – întreb privind făptura de lumină ce se arăta, întocmai nemărginirea orizontului, în fața mea.
- Ar fi mai corect a întreba ce sunt eu.

Un suflu de energie de factură necunoscută cuprinde întreaga mea conștiință. Cuvintele făpturii năvălind interiorul creierului meu. Însă părănd să curgă prin tot trupul. Căci simțeam emoțiile cum alergau prin ale mele vene.

- Pentru că *cine* face referință la persoană, ori eu persoană sau individ nu sunt. - continuă vocea în același ton ce era mătasea cea mai fină pentru simțurile mele. - “Cine” ești tu, căci tu deții un ego în a ta conștiință ce te instigă către apartenență și identitate. Acest *cine* te face pe tine să renunți la mine, să îți întorci a ta simțire către cele lumești și trecătoare, uitând că materia îți este un pasager pe linia timpului ce definește existența ta fragmentată în contextul universalității pluri-existenței, temporar, cu un început și un sfârșit. Căci tot ceea ce se naște, moare. Doar ceea ce este creat poartă calitatea de a fi etern.
- Ce ești tu, atunci? – simțeam curgând întrebarea prin mine, însă nu o identifica decât o mică parte din al meu intelect.
- Eu sunt ceea ce ești tu în esența creației tale. Acea picătură de divin și sacru din a ta structură. Sunt

piatra unghiului a cărei piramidă formează întreaga ta existență. Sunt Lumina ce leagă lumea de sus cu lumea de jos. Sunt ceea ce împletește gândul divin cu existența trupului și al minții umane. Sunt energie primordială creată pentru a susține ecuația vieții, nod de conștiință ce formează nucleul minții ce este parte din tine. Sunt apă și foc, așa cum este și lumea pe care tu, ca trup și minte lumească, o definești ca Paradis sau Eden. Sunt iubirea și frumusețea din materia ce ești tu. Sunt eternitate căci am fost creat de însuși Creatorul suprem, această sursă de energie universală, în acest prim gând al Creației. Sunt tot ceea ce va rămâne din tine atunci când materia îți va fi chemată spre a reîntregi circuitul vieții ce susține echilibrul lumii și mediului în care existăm acum.

- Ce mă face pe mine să fiu om? – simt cum izbucnește întrebarea din centrul rațiunii, manifestând condiția sub care manifestarea mea avea rol în lumea percepției fizice.
- Însăși această întrebare te confirmă ca fiind om. Căci ai devenit conștiință universală împletită cu

atomii de carbon ce îți formează trupul, născându-se odată cu tine și intelectul ce te identifică în această dimensiune. Ego. Căci doar prin el deveniți oameni. Căci doar prin el experimentați, fiind centrul vostru gravitațional, nucleul forțelor prin care totul se filtrează și astfel totul se manifestă.

- Cum poți fi reală?
- Exist etern. Sunt ceea ce sunt. Îți sunt ție - trup și minte - acel sunet imperceptibil auzului uman, care creează lumile feerice de care a ta minte fuge din teamă spunând că sunt utopie. Sunt melodia ce își făurește partitura din firele împletite în cerurile ce întregesc lumile ce există deasupra existenței tale. Sunt nemărginirea iubirii din tine, acea fărâmbă de Dumnezeu ce te face creator pe tine, în această trinitate formată între trup, minte și suflet. Sunt suflet și spirit. Acum, sunt parte din al tău suflet, fărâmbă de conștiință superioară.

O priveam cu simțurile anulate, căci efectul abundenței de informații era precum un val, ce mă izbea în plină stare de veghe, eliminând ancora unui vis din care curând aveam să îmi revin. Totul materiei mele simțea și interacționa cu energia manifestată ce o

vedeam cu ochii trupești. Febril, căutam o formă de a îmi oferi o explicație acestei noi realități ce îmi era servită. Însă, chiar în iureșul căutării, mintea mea acceptase aceasta conversație ca fiind reală. Mai mult de atât, sentimentul de iubire necondiționată ce mă îmbrăcase, dăruia o formă de odihnă a trupului, necunoscută mie până în acea clipă. Mă simțeam relaxată și comodă în starea de siguranță ce emana din entitatea ce stăruia în fața mea, la trei pași distanță. Însăși distanța ce ne despărțea forma materiei era neglijabilă, pentru că o simțeam întru totul în mine. O simțeam cum se scurge prin ale mele vene, fluxul sangvin fiind înlocuit de o materie mai ușoară, cristalină, uscată și umedă în același timp. Remodelând structura ADN-ului. O priveam, însă deveneam ea pe măsura ce bătaia unui timp, ce se pierduse între lumi și percepții, continua să își fredoneze notele pe undeva. Într-o anumită realitate pe care încă o percepeam la marginea minții ce se dăruia acestei experiențe.

- Unde încep eu și unde te sfârșești tu? – mi-au fost necesare toate forțele unui trup ce părea că dispărea, pentru a formula o bolboroseală ce nu eram sigură că ar fi fost auzită, sau dedusă sau oricare dintre variantele manifestării gândului speriat a unui om ce știam că sunt.

- Existăm în aceeași măsură. Căci eu sunt tu, aidoma tu ești eu. Eu reprezintă existența spiritului tău într-o dimensiune alternativă a unei existențe fără început sau sfârșit. Tu ești eu, în forma unui trup format din carbon, iar eu sunt tu într-o formă purificată a energiei cuantice reechilibrată în șiruri matriciale ce îți este spiritul. Coexistăm amândouă în spirala timpului, deși acesta este un concept la care eu nu mă supun. – frazele se revărsau ca niște aripi de energie albă din făptura ce își definea realitatea prezenței prin fiecare nou cuvânt ce ajungea la mine. Deși buzele nu se mișcau în aceeași structură a sunetelor emise, ea îmi vorbea atât din exterior cât și din interiorul meu. O simțeam cu totul la nivel molecular. Experimentam cuvintele ei de parcă le-aș fi plămădit eu însămi. Aveau sens pentru mine!
- Atunci tu și eu am existat dintotdeauna?
- Tu și eu suntem Una. Una a existat dintotdeauna.
- Sub ce forme am existat? Ce am făcut? Ce fac eu acum, aici? – năvăleau întrebările mintea mea asediată de imagini și senzații ce nu aparțineau

trupului ce mă ținea legată de mintea ce își experimenta nemărginirea.

- În lumea ce tu o experimentezi am revenit de multe ori. Mereu cu același scop. Mereu la un anumit moment ce marchează o pășire spre reîntregirea spiritului ce toți oamenii sunt.

Iubirea, cuprinsă în fiecare literă ce împletea fiecare sunet nepământeian, era copleșitoare pentru însăși scenariul în care existam amândouă. Auzeam un bâzâit ca de circuit supraîncărcat ce producea mici descărcări de culoare albastră pe fiecare suprafață ce părea tangibilă, acolo unde forma se contopea cu nonforma.

- Povestește-mi, te rog! – aveam nevoie să cunosc, să înțeleg propria mea existență, motivele ce stăteau la baza inadaptabilității mele în lume. – Ce scop am sau avem?
- Povestea existenței mele începe acum eoni de existență umană, într-un timp în care materia omului era doar praf în spațiul vastității cosmosului. Materie împrăștiată ce plutea haotic în neantul unei bezne fără limită. Căci materia umană este rezultatul contopirii luminii creatoare

cu adâncul întuneric al necunoscutul ce pulsează în cosmos, fiind însuși acest măreț Tot Ceea Ce Este. Cu cât lumina gândului creator împinge negrul, cu atât materia ce are să devină și om, devine mai palpabilă, mai constantă, însă își păstrează haotismul existenței.

M-am creat într-o explozie de lumină în aceeași clipă perpetuă a gândului creator. Masă de energie supremă ce s-a creat pe sine și tot ceea ce cunoaște omul ca viață iar spiritul ca existență. Povestea mea începe acum, căci prin fiecare nouă clipă de lumină, eu mă renasc, eu mă creez și mă formez, spre a continua a mea creație, într-o emulare perfectă a energiei supreme, ca univers matricial ce s-a transpus în gând primordial al creației. Eu, din lumină m-am creat. Și în lumina am călătorit. Când materia ce îți formează trupul se păstrează în liniște, tăcerea mea cuprinde imensitatea cerurilor ce veghează deasupra omului. Devin, în armonia sufletului ce se luminează, tăcerea plină de înțeles și cunoaștere. Atunci când omul tace, un râu de lumină curge în pieptul său, cuprinzând în alunecarea fluidă a energiei ce sunt, toată iubirea așezată pe creasta eonilor de existență a vieții. Nu a vieții așa cum omul o percepe, ci a viețuirii, ca unică formă de manifestare a gândului creator. Căci și omul este o manifestare a multiplelor existențe și chipuri ale unui unic Creator. Acest unic Creator, această Sursă de

Energie și Vibrație, este astrul suprem. Sursa este și Mamă și Tată, și emulsia dintre cele două energii supreme. Energia feminină și cea masculină, fiecare cu un scop determinant, în constantă interdependență, întocmai întunericul și lumina, însă nu în contextul dualității cunoscute de om. Căci, trebuie omul să știe, că înainte de gând a fost conceptul de gând. Așa cum înainte de acțiune a fost preexistența acțiunii, susținute în centrul vibrațional manifestat de Mamă. Principiul divin și suprem de energie feminină, static, creator în propria lipsă de mișcare, energie ce sigilează canalul între Nimicul primordial și Totul Existent. Lumea în care tu ești o are ca mamă pe Gaia, planeta însăși fiind mama voastră. Iar faptul că noi două împărtășim această experiență se datorează momentului pe care toată umanitatea îl traversează. Iluminarea. Reintegrarea spiritului suflet. Acceptarea a ceea ce sunteți fiecare dintre voi. Fragmente de ceea ce voi numiți Dumnezeu, iar noi îl numim Tot Ceea Ce Este.

Lumina ce simte omul, în clipa lui de tăcere, este lumina ce peren există cu el, doar că nu există destulă liniște spre a simți această existență, ce însăși ea definește existența omului. Întocmai știe omul, prin informația existență în subconștientul lui, că există și Dumnezeu și diavol, tot astfel își cunoaște omul și proveniența lui.

Acum, despre scopul pentru care revii tu în lume iar eu exist, este neschimbat de-a lungul existenței noastre. Am scris dintotdeauna. Eu. Tu. Acum precum

și întotdeauna. Sau mai bine spus, dintotdeauna, căci existăm perpetuu în acel prim gând creator, iar iluziile minții făurește lumea ta, pe când lumea mea preexistă în libertatea cunoașterii și integrării unicei energii ce susține totalitatea manifestărilor existenței.

Cuvintele se formează singure atunci când nu există bariera unei personalități temporare care să intervină prin limitare, între ceea ce ești și ceea ce exprimi. Însă această transparență a firii depășește capacitatea omului de a înțelege firescul. Căci mai lesne îi este omului să se definească prin zeci de umbre decât printr-un singur punct de lumină.

Am lăsat cuvintele să își găsească un spațiu firav între volumele lumii, căci locul cuvintelor mele și ale noastre, își găsesc sens doar în perspectiva întregului din care fac parte. Pentru că astfel omul alege. Căci omul are nevoie să creadă că poate alege, când adevărul este că alegerile sunt deja făcute pentru el, de chiar el însuși prin al său spirit. Pentru că omul alege totul adevărului său. Prin fiecare gând, cuvânt sau faptă, omul își definește și creează lumea sa. Cum îi sunt gândurile, astfel îi va fi și a sa lume, iar când spun lume, enunț forța conștiinței active a Creatorilor, a Tot Ceea Ce Este. Căci omul este creator, fiind el sursa de inspirație după care toate firele ce țin viața lui în existență, se formează și structurează.

Întocmai sunt eu, astfel îmi sunt ale mele cuvinte. Energie. O energie ce definește toate lumile prin care pășesc precum o creație divină ce sunt și mă afirm prin

fiecare gest. Da, totul este energie și univers cuantic în jurul omului. În micro și macrounivers. În univers și multivers.

Credeai a fi singură? Nu ești singură, cum nu sunteți singuri niciodată. Nici când asta crezi a-ți dori cel mai mult. Permanent în jurul existenței tale se desfășoară alte zeci de existențe. Există realități paralele, însă nu în sensul definit de om, căci adoră omul conceptul de realități supuse unicei voințe disponibile - ego. Fiind totul energie, o moleculă de puritate desprinsă din acea sursă unică de energie, acel Creator denumit în fel și fel de limbi și forme, există sub toate numele dăruite, însă este doar Unul. Același Unu ce totul definește și prin care totul se definește. Fiind tu și eu doar Una, noi două ne definim una prin cealaltă prin însăși existențele noastre, proprii realități pe care le experimentăm.

Plămădit dintr-o rază de lumină, un foton ce are la baza doar iubirea pură a Creației, existența mea și astfel și a ta, ne este eternă. Căci nu m-am născut niciodată, și astfel exist peren. Doar ceea ce este născut este sortit morții, căci întocmai îți este începutul astfel îți va fi sfârșitul. Dacă ai un început atunci există și un sfârșit. Totul supus unor legi universale ce nu se supun timpului ca noțiune și concept umanizat tocmai pentru a înțelege structura a ceea ce nu are o structură ci doar o existență definită prin scop și rol. Trupul și forma ta s-au născut și astfel vor muri. Însă moartea trupului este eliberarea sufletului și astfel reîntregirea spiritului la

noianul de fire ce ne formează întreaga structură a spiritului creat dintotdeauna, indestructibil, omniprezent și omnipotent, atemporal. Etern.

Eu, astfel, întotdeauna am scris. De la primul început. Până la ultimul început. Prin tine. Aceași tu în diferite manifestări ale materiei carbonice. Am lăsat cuvintele să definească timpul cunoscut mie prin fiecare nouă întrupare. Am scrijelit pereți și ziduri cu ale mele desene și cuvinte. Am găsit scene în care să las cuvintele să se desfășoare ca fiind ceea ce sunt, fapte vii ce formează lumi și existențe. Am scris pe pielea animalelor, adevărurile ce lumea le credea pierdute sau neverosimile. Am scris în ceară știind că aveau să dureze atât cât le era scopul să o facă. Căci știu că nimic nu este eliminat odată creat, chiar dacă structura fizică sau apreciabilă, de trup și minte, nu le vede manifestarea, pentru că ceea ce a fost creat odată, etern stăruie în energia ce completează întregul.

Apoi, am scris pe nisipul fără mare și am format marea spre a purta cuvintele mai departe de spațiul în care al meu trup purta existența mea în lumea omului. Am scris în lut și am iubit focul ce a tatuat ale mele cuvinte pe retina ochilor ce le priveau cu minunăție. Și am scris pe hârtie pentru a simți cum se scurge cerneala printre degetele trupului ce tremura în fața unei lumânări ce se stingea de frig și foame. Acum scriu în eterul repartizat între dualități și lumi binare pe care tu le pășești acceptând vocea ce îți sunt de când ești om.

Spre a permite cuvintelor să se piardă într-un ocean grafic sortit unei dispariții așteptate.

Astfel se făuresc ale mele cuvinte. Singure. Pentru a cerne în fraze existențe lipite de propria mea creație. Fiecare scriere și-a găsit propriul cufăr al păstrării peste timp și spațiu. Atât timpul cât și spațiul călătorind cu mine în fiecare nouă manifestare trupească. Unele scrieri le-am îngropat în adâncul mării spre a lăsa renașterea să se ridice odată cu ele. Altora le-am găsit umbra sub grija stâncilor sau la înălțimea munților, spre a fi purtate doar de aripile păsărilor agere pe culmea noțiunilor deșarte ce învăluie mintea trupurilor ce pășesc pământul. Altele am dorit să le înec în verdele naturii, și astfel le-am depozitat copacilor spre a se înțelepți ale mele cuvinte de darurile ce poartă fiecare frunză, fiecare ramură, fiecare venă plină de seva extrasă din adâncurile necunoscute ale unei lumi ce peren se află în schimbare. Există cuvinte ce le-am păzit devenind însăși întinderea pădurilor de mesteacăn, pentru a permite scopului să fie îndeplinit.

Totuși, cele mai multe scrieri le-am păstrat la vederea lumilor spre a indica mereu steaua de răsărit. Căci tot ce am scris și voi mai scrie este menit pentru ca trupul și mintea să se împace în conflictul unei întâietăți deja câștigate de spiritul ce sunt peren. Pentru fiecare frază am inventat chei spre a fi folosite de propria mea întrupare în minte și trup uman, ca nu cumva drumul spre lumină să se piardă de mine ca spirit și conștiință eternă. Căci nu este lucru facil să viețuiești într-o

trinitate acceptată și cunoscută, ca cea a omului, prin trup, minte și suflet, unde fiecare element deține propria lui sferă de existență, într-o densă mare de energii ce te-a făcut și pe tine să uiți de unde ai venit. Însă totul este manifestare a Totului ce este această existență ce se extinde nu numai în universul cunoscut omului.

Multiversul există, în permanentă evoluție și expansiune, întocmai modul în care mintea omului se lasă șlefuită. Densitatea energiilor ce afectează Pământul se vede redusă, la fel cum Marea Moartă se retrage ușor, pentru că treapta evoluției spirituale la care umanitatea a ajuns, cere ca vâlul dintre lumi și existențe să se reducă, până la dezvăluirea completă. Totul este oglindire a Totului ce susține creația, atemporal și aspațial.

Eu, am scriu mereu pentru minte și trup, însă înfăptuiesc pentru mine, căci doar sufletul știe a scrie pentru suflet. Aceeași structură a conștiinței pe care o regăsesc în minte și intelect uman, există în propria mea morfologie. N-aș mai fi energie de nu aș avea conștiință. Însă spre a mă diferenția de elementele ce completează trinitatea omului din care parte sunt, eu și a mea conștiință depășim dimensiunea spațio-temporală impusă de existența trupului în această formă și în acest spațiu. Unde conștiința minții și chiar a trupului, deși aceasta din urmă deține doar informații primare de supraviețuire și autocontrol, ce își datorează reacțiile tot minții, eu exist fără să am nevoie de trup sau minte. Prin liberă alegere ocup acest trup și această minte prin care

tu te identifici. Întocmai eu o fac, și acea fărâmbă din tine ce acum a sărit în sus de bucurie, trăiește mai presus de al tău trup și a ta minte. Dacă ascuți nițel cum pulsul îți umple golul timpanului tău, vei simți cum se formează o șoaptă ce vine de pretutindeni. Este vocea a ceea ce sunt eu în tine.

Rezonez doar cu acel prim gând creator. Înțeleg doar de iubire și tot ce derivă direct din această sferă de existență a iubirii. Iubirea nu este un sentiment, ci este o energie vie și fluidă ce devine o dimensiune, ce definește o existență, ce creează o lume și susține totalitatea multiversului. În chiar existența iubirii, eu exist într-un detașament greu de conceput pentru mintea și trupul omului, atât de format în a deține tot ceea ce este, fără chiar a cunoaște ce este acel tot ceea ce este pe care vrea să îl dețină.

Eu, sunt atemporal. Însă nu există haos în mine sau în jurul meu. Căci nu timpul așează energiile create, ci energiile se extind pe dimensiunea temporală într-o continuă expansiune și modificare, pe care o poți numi evoluție sau involuție, sau progresie și regresie. Energia este cea care se mișcă pe tabla întinsă a unui timp relativ și static. Timpul nu aleargă, nu se deplasează, nu se dilată sau contractă. Timpul este ceea ce este. O dimensiune proprie devenită un concept pe baza căruia se desfășoară existența supranumitei lumi 3D. Însă eu, exist mai presus de trup și minte, sunt neinstruit de mintea umană și neafectat de trupul uman. Eu nu trec precum suflarea. Eu rămân atunci când totul dispare. A

rămâne nu înseamnă, nici în cazul meu, o lipsă de deplasare, ci o persistență a existenței deși aceasta se modifică în funcție de dimensiunea în care decid a exista, precum și etapa evoluției la care mă aflu ca întrupare. Credeai că doar trupul este supus evoluției? Nu. Totul este supus evoluției. Acesta este sensul existenței pluridimensionale.

Căci prima zi a fost Lumină, și a fost bine, a fost frumos. Creatorul a zămbit. Cum nu există gând care să nu fi fost prima dată existent în simțirea energiei, tot astfel și omul simte mai întâi și apoi discern. Poți căuta în orizonturi nenumărate, cauzele și răspunsurile efectelor resimțite de minte, căci mereu te vei întoarce spre ceea ce eu scriu în structura existenței spiritului. Mereu te vei întoarce la simțirea pură și nealterată de tot ceea ce există în materie și trup. Căci asta sunt și eu, precum toate spiritele ce dăinuie în om prin împletirea conștiinței superioare cu cea trupească. Lumina făurită în acel prim gând creator, când universul plan, această unidimensiune a unei existențe a fost întreruptă de un punct de lumină ce a devenit o rază ce a străbătut râul negru al materiei ce conținea în nonstructura ei toată existența a ceea ce avea să fie.

Tu mă cunoști sub numele de Anniel. Însă exist sub multe forme de manifestare a energiei ce suntem ca spirit. Anniel sunt aici în lumea aleasă pentru a călăuzi iar cuvintele ce port cu mine, o altă formă de manifestare a unei energii ce se păstrează în tăcerea sunetului ce cuprinde totul.

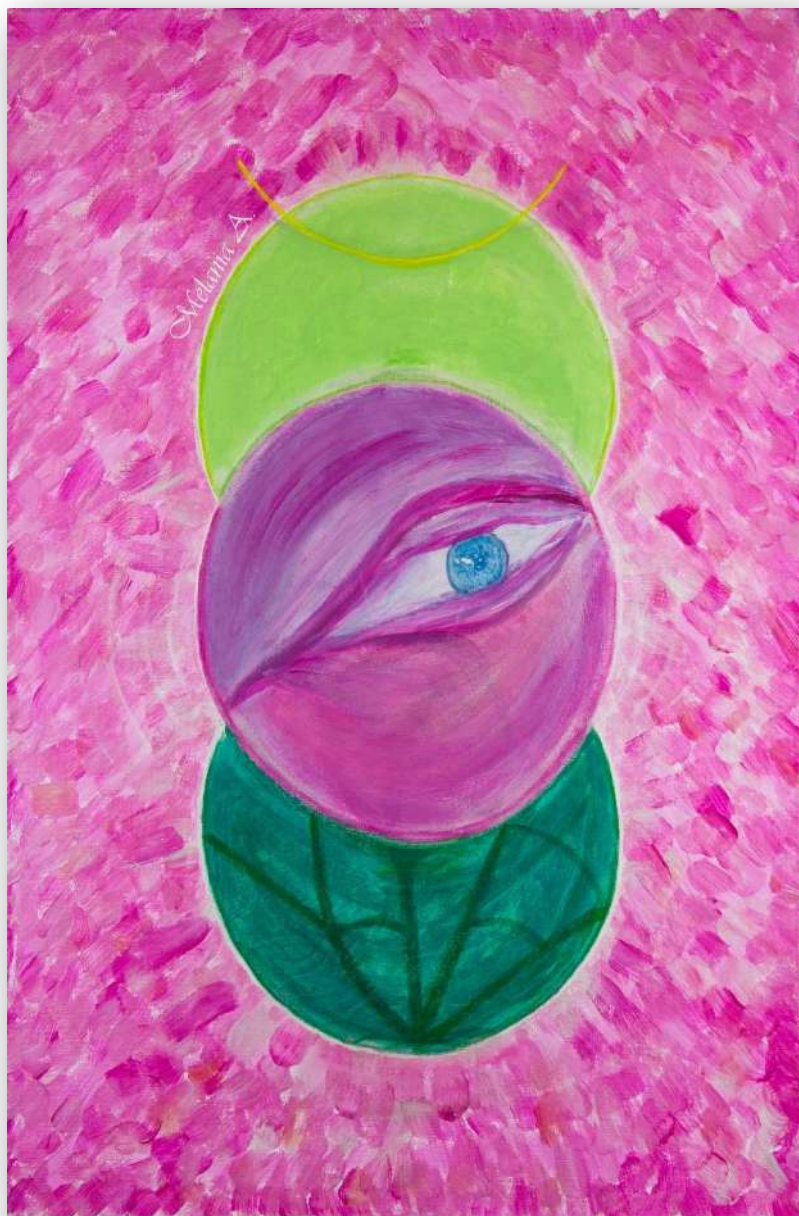
Căci eu sunt suflet și lumină, intelect și energie, spațiu și timp încapsulate în forme de existență. O dată prin mine, așa cum tu mă vezi, a doua oară prin tine, așa cum eu te simt. Eu sunt și eu, și tu, și ei, și noi la unison. Căci eu sunt tot ceea ce îți lipsește pentru a înțelege că privești chipul Creatorului, ce stăruie deasupra și împrejurul tău, ca materie, intelect și spirit, de câte ori îți privești propriul chip.

Noi toți suntem Tot Ceea Ce Este.

Urmând o fărâmbă de pauză, Anniel, continuă:

- Încă mai crezi că ești singură?!

Cu mult înainte ca religia sau credința să capete vreun sens pentru mine. Eu doar credeam în ceea ce simțeam. Era ceva în mine ce mă îndrepta spre lucrurile bizare de care lumea râdea, poate mai mult din teamă decât din ignoranță, însă eu știam că nu pot vorbi cu nimeni despre acele lucruri, ce pentru mine erau mai reale decât toată manifestarea vieții ce ajungea la mine.

Trezirea Inimii

Renaște făptura divină când echilibrul lumilor superioare sunt înțelese de ochiul inimii ce spre ceruri privește neconținut. Privește Lumina tânăr trezită în centrul Luminii Bătrânului Nimic. Privește și astfel recunoaște sunetul inefabil al Creatorului YHVH.

CAPITOL VI

Suflet

Mă simt a fi. A exista. Și totuși aerul nu-mi mai este prezent. Sub mantia groasă a unei avalanșe energetice, respir însăși moleculele ei. Spirale de energie se nasc în tot trupul. Conștientizez doar pielea ca veșmânt. Restul a dispărut. Am devenit un strop de viață, într-o ploaie torențială. Sunt doar un cuvânt așezat pe unul din rafturile percepției. O formă. Energie.

Răsună toate cuvintele adresate de parcă s-ar repeta într-una. Văd spirala timpului de care Anniel vorbește. O percep în tot ce a mai rămas din mine, din conștiința de sine. O trezire prin adormirea stării de veghe. Mii orizonturi ce se deschid le simt cum vibrează prin structura energiei lor, la nivelul frunții ca niște ochi ce par a mă privi din centrul minții mele. Da! Încă mai am minte. O simt cum zvâcnește de parcă ar fi un animăluț ieșit din hibernare. Marele urs devenit bursucel ce între timp conștientizează că ar putea fi un mare panda. Personalitățile din interiorul meu, acest noian de vieți, gânduri și percepții se ciocnesc între ele. Se îmbrățișează și apoi aleargă în sensuri opuse. Doar spre a se reîntâlni în același centru al minții. Acolo este totul! Acolo este și Anniel, cu tot ceea ce ea reprezintă.

Cu sensul cuvintelor ei. Cu frazele ce s-au scurs în mine ca reasezate păsări ce acum s-au reîntors din pribegeală. Încep și eu a îmi găsi sensul, căci realizez că tot ceea ce mi s-a spus nu a declanșat în mine o respingere lăuntrică, la care eram obișnuită atunci când îmi erau servite fire de neadevăr sau minciuni viu colorate. Nu! Acum știam că este adevărul gravat pe fiecare formă a fiecărei litere ce a modulat sunetul ce îmi lipsise spre a putea forma propriul meu portativ. Tot ceea ce Anniel era, tot ceea ce prezența ei manifesta, mie îmi era o confirmare a ceea ce în mută existență stăruia în centrul minții mele. O conștiință adormită ce acum își găsisese primăvara spre a putea renaște instinctiv, prin acea înțelepciune a firii ce depășește firescul profan.

Ah! Și acest sentiment de iubire ce copleșea nimicul în care îmi era materia! Câtă iubire necondiționată, ce valuri de energie pline de o vibrație neatinsă până acum de mine. Acea iubire a iubirii, acea dăruire mai presus de însăși existența. O simțeam! Știam că este iubire, și astfel mă vedeam ingenuncheată în fața măreției ce acum începeam să înțeleg. Undeva, pe o margine de minte auzeam freământul unui cuvânt, ce singur se ridica pe crestele conștiinței: *"Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este!"*

- Nu mai cred a fi singură. – am șoptit ca pentru mine, căci părea nepotrivit să tulbur mediul creat de ale ei cuvinte, prin sunetele mele de om.

Înțelegeam prin asta că dualitatea omului ce sunt limita percepția și modul de interacțiune. Și totuși, aveam certitudinea că Anniel putea simți ceea ce eu nu puteam rezona.

- Tot ce ți-am spus era deja în tine. Nimic nu este străin de sufletul ce ești tu sau voi ceilalți oameni.
 - degete fine, fără nicio temperatură îmi mângâiau obrazul stâng, transformând simțirea în ploaie de fulgere ce se formau pe cerul în care mă simțeam întrupată.
- Mereu am fost singură. – lacrimi grele au început să curgă pe obrajii mei, în timp ce un foc albastru se forma în centrul pieptului, arzând toată durerea acumulată ca om și viață. – De nenumărate ori mă vedeam la margine de lume, căci nu mă recunoșteam în nimic și nimeni dimprejurul meu. Nu înțelegeam oamenii și caracterul lor. Nu îi simțeam ca fiind ai mei, sau însăși această lume ca fiind casa mea. Nu am avut sentimentul de casă de când eram copil.

Am trăit anii copilăriei sigură fiind că fusesem adoptată. Ba chiar pornisem o goană nebunească în a-mi dovedi mie însămi că nu mă înșelam. Am căutat toate

actele părinților, sperând că aveam să găesc o confirmare la ceea ce simțeam. Bineînțeles că nu am găsit, și totuși, de când mă știu m-am simțit dezrădăcinată, fără un punct la care să revin spre a simți cum locul mă recunoaște. Mereu spuneam că aveam să plec de unde am venit, deși nu cuprindeam a înțelege de ce spuneam acestea, sau de ce se formau acele gânduri în mine, fiind doar un copil. Apoi în viața de adolescent am asumat rolul de ciudată, și astfel m-am retras în măști, dezvoltând personalități de care nici măcar nu eram conștientă. M-am fragment în fiecare etapă a dezvoltării trupesti. Mereu căutându-mă pe mine, sperând că aveam să mă găesc. Dar mă pierdeam de mine însămi cu fiecare nou an adăugat la timp. Până când am împlinit 18 ani, când am decis că era un nonsens să îmi mai sărbătoresc ziua de naștere. La urma urmei doar îmi reamintea de faptul că nu deveneam mai eu cu fiecare aniversare, ci emulam comportamentele văzute și simțite la cei din jurul meu cu și mai multă convingere, până când am reușit să mă confund cu tot ceea ce nu îmi aparținea firii.

Îmi găseam liniștea sufletului doar în casa bunicilor. Acolo aveam cerul plin de stele. Aveam luceafărul de dimineața, ce mie îmi apărea sub forma unui chip de băiat ce îmi amintea de poetul Eminescu. Pentru mine, bunicii și casa lor, erau sensul tihnit al unei vieți, ce am perceput de copilă, a fi nefiresc de zbuclumată. Instinctiv știam că totul era mult mai simplu, însă neavând capacitatea cognitivă pentru a discerne

mai mult. Adesea mă simțeam acompaniată de o energie maternă ce nu venea de la bunica sau de la mama mea. Ci de la imaginea țesută pe un tapet de pânză albă, în care Maica Cerească își ținea pruncul în brațe. Obișnuiam să îi privesc chipul, iar atunci când îmi părea că este trist, căutam în faptele ce le comiseseam peste zi spre a înțelege unde anume greșisem. Iar atunci când, privindu-i chipul țesut cu ață albastră, îmi zâmbea și părea că avea să se desprindă din pânză și perete, spre a mă îmbrățișa, mă găseam mândră de mine însămi, căci mă credeam înfăptuitoare de fapte bune. Astfel încât, pentru o vreme, această imagine albastră cusută de o mână de om, mi-a fost balanța între ceea ce abia atunci începeam să discern, a fi bine sau rău, frumos sau urât. O Mamă tăcută ce mi-a făcut de călăuză într-o lume ce îmi părea mai stranie cu fiecare zi ce trecea. Chiar și după atât de mulți ani, chipul țesut pe acea pânză îmi surăde sau plânge la unison cu mine, rămânând profund țesut pe propriul meu suflet, în structura propriei minți. O minte ce înțelege că a cules din anii ce ia trăit, imagini și scene ce îmi dăruiau sensul însuși din fiecare zi.

Ca pentru a echilibra o balanță energetică, deși însăși conceptele de energie nu îmi erau definite atunci, simțeam veghea unui tată suprem la umbra nucului bătrân aflat în fața grădinii bunicilor. Un arbore ce părea să existe înainte de timp, cu ramuri ce se întindeau în lung și lat, ocupând toată grădina multicoloră ce se afla în fața casei mari. Pe timp de vară mă

retrăgeam la umbra această falnică, ce părea că îmi vorbește prin susurul vântului ce adia prin frunzișul lui. Iar prin scârțâitul ramurilor groase, părea să fredoneze tot ceea ce trăise împreună cu oamenii acelui ținut magic simțurilor mele. Șoptea despre turci și profeții, mistere și comori de aur tănuite pe acele câmpuri. Vorbea despre numele satului însuși, această Pasăre chemată pe o limbă veche și îndepărtată timpului ce eu îl cunoșteam. Părea un înțelept a cărui oase erau anchilozate de atâta stat în același loc. Însă, așa cum străjerul nu își părăsește postul, având o misiune, bătrânul nuc părea să aștepte clipa în care scopul lui să se sfârșească, spre a părăsi lumea omului cu totul. Și acum îmi amintesc scoarța aspră a trunchiului, ce mângâiam cu un oarecare sentiment de teamă. Un veșmânt lemnos ce ascundea mici vietăți, de la furnici până la miriapode. Imaginației mele îi părea un deșert ce își adunase întreaga suprafață arida și crăpată, pe lemnul ce înveșmânta miezul unei înțelepciuni ce transceda natura materiei de manifestare. Iar lacrimile mari de ceară maronie, sevă ce se prelingea întocmai râuri în miniatură, încununau al lui veșmânt. O perenă recunoaștere a tot ceea ce el era pentru oamenii ce se bucurau de ale sale fructe, umbră și prezență. Eu, în schimb, alergam mereu la el spre a îl asculta, petrecându-mi ore și ore doar privindu-i dansul ce se desfășura în mijlocul coroanei lui. Unde fiecare frunză ocupa locul ei predestinat, căci privite în ansamblu acele brațe lungi și grele ce ridicau cupola lui cea verde, părea o orchestră

a naturii vii și pure ce ascultau de un maestru dirijor nevăzut pentru om. Acolo, învăluită de sunetele lui, de basmele ce se scriau în a mea minte, citeam pagini scrise de alți visători, cunoscând astfel o lume ce mă purta pe aripile imaginației pe tărâmurii îndepărtate. Și astfel, sub veghea tatălui ce îl vedeam pe al meu bătrân nuc, am început să prind curaj în a scrie propriile mele cuvinte. Mai întâi în strofe fără sens, apoi în povestiri ce pentru mine aveau sens. Litere deformate ce schițau în sufletul meu o fericire inocentă ce nu o puteam împărtăși cu nimeni altcineva. Doar cu înțeleptul nuc ce străjuia grădina, privind semeț peste vița de vie, la casa cu acoperișul roșu ce adăpostea suflete și trupuri, vise și dureri, lacrimi și iubire. O lume ce veghea o altă lume în permanentă transformare.

Am făcut o pauză în monologul meu, auzindu-mă cum scânceam ca o copilă, sub torentul lacrimilor ce îmi brăzdau chipul. Curgeau pe gâtul meu râuri ușoare de stropi calzi ce izvorau din centrul făpturii mele. Spre a se pierde în ce se chircea de o durere prin care mă eliberam. Mintea automat a înregistrat simțirea și astfel am recunoscut procesul de vindecare prin care treceam. Având această făptură, ce rezuma iubire și iertare divină, procesul vindecării și iertării era real. Un catharsis oferit de cunoaștere și crez. Știam că astfel mă purificam în gând și simțire pentru a păși în deșzrădăcinarea de cele lumești.

Spre ce aveam să experimentez mai departe. Știam, pentru că descoperisem, nu demult, că pentru

anumite persoane, aflate în situații de constrângere sufletească, aveam capacitatea de a-i ajuta să se vindece singuri. Tocmai prin extragerea tuturor emoțiilor acumulate în această cutie încuiată ce păstrăm cu sfințenie în piept. Am învățat ca omul devine atât de atașat de tot ceea ce acea cutie conține, încât pierde adesea cheia ce singur și-o făurește, ca o probă a fi experimentată pe calea aleasă de propriul spirit suprem. Emoții ce persistă în stare latentă în pliurile sufletului și firele minții, stagnate și latente, devenite curând letale. Erup cu forță distrugătoare, atunci când anumiți stimuli ai lumii se intersectează cu frecvența simțirii.

Iar pentru că îmi era cunoscut procesul și importanța acestuia, am continuat printre hohote de plâns, căci încă mai era jar ce îmi consuma oxigenul păstrat între coaste și stern, ultimele vestigii ale emoțiilor lumii. Adunate sub cupola minții:

Însă oriunde mă aflam, noaptea, când luna era astrul suprem, mă așezam departe de oameni sub ceea ce simțeam a fi acoperământul lunar, și îi vorbeam ca unei mame. Chiar mai mult decât unei mame, căci aveam senzația că ea mă asculta, mă înțelegea și îngrijea cum niciun om nu ar fi știut să o facă. Mama Luna, cum îi spuneam astrului nocturn, mă asculta când îi povesteam, cu chipul inundat în lacrimi, întâmplările cotidiene ce le așezam în cuvinte și trăiri pline de jale și disperarea

unei minți adolescente, ce retrăia la nesfârșit inadaptarea. Și asta se întâmpla până să conștientizez prezența unei Mame Sfinte, a unui Fiu sau a Tatălui Ceresc. Cu mult înainte ca religia sau credința să capete vreun sens pentru mine. Eu doar credeam în ceea ce simțeam. Era ceva în mine ce mă îndrepta spre lucrurile bizare de care lumea râdea, poate mai mult din teamă decât din ignoranță. Însă eu știam că nu pot vorbi cu nimeni despre acele lucruri, ce pentru mine erau mai reale decât toată manifestarea vieții ce ajungea la mine. Și am suferit fără a înțelege conceptul de suferință. Iar restul vieții, până acum a fost un șirag de inadaptări și pierderi de sine, o structură a vieții cum nu vedeam la ceilalți. Un circuit închis dinspre interior ce s-a repetat într-una, fără a-și cunoaște începutul sau propriul sfârșit.

Îngropându-mi chipul între palme, mi-am șters cu evlavie picăturile sufletului ce ieșiseră din izvorul nesecat adăpostit de carne și oase. Am respirat profund, deși aerul nu îmi era aer. Energia ce simțeam pătrunzând în structura materiei mele, mă elibera de toate emoțiile și tensiunea. Păream absorbită de ceea ce transportam prin vasele pline de un sânge reînnoit. Sentimentul vindecării îmi era palpabil cu toate simțurile trupești. O înălțare a sufletului ce își găsea în sfârșit, un vârf de piramidă de unde privea lumea ca o experiență dorită și acceptată cu fiecare celulă ce îi

forma structura. Puteam atinge orizontul ce îşi desfăcea aripile în faţa mea. Culori nemaivăzute umpleau de viaţă împletirea dintre liniile spaţiului în care mă aflam. Un deja-vu cuprins în spirala emoţiei perpetue de a fi găsit o fărâmbă din adevărul ştiut o viaţă întreagă. Deşi, acum, ştiam că viaţa întreagă nu este decât o fărâmbă de timp universal, iar al meu suflet era parte din univers. Întocmai ca picăturile de ploaie ce conţin în a lor structură nu doar picătura ce sunt, ci şi totalitatea picăturilor prin care ploaia devine ploaie. Omul, ce ştiam a fi uitase de unde venise, însă senzaţia de a mă îndrepta Acasă îmi era mai reală decât propria piele. Vedeam cum valuri de energie cuantică, viu colorată, dănuiau în preajma mea, iar în al lor dans eu simţeam tot ce avea să vină spre mine. Scenarii pline de profeţii menite a fi înţelese de mine.

Am inspirat puternic, până când am simţit cum plămâinii, de care uitasem, începuseră să ardă. Am expirat până când doar pulsul, ce zvâcnea în urechi cu forţa întregului flux sangvin, îmi devenise singurul sunet ce mintea-mi pătrundea. Am ridicat privirea către făptura de lumină ce veghea deasupra mea. Ochii ei mari, aşezaţi pe chipul micuţ în formă de inimă, mă acopereau cu un veşmânt nepământeian ţesut din fire energetice ca de aur. Blânde şi pline de o iubire ce mă copleşea, însă pe care acum o puteam discerne. Nuanţe palide străbăteau irişii strălucitori ce păreau aştiri, văzându-mă absorbită de energia emanată de ei. Mă simţeam levitând celula cu celulă, în timp ce îmi

observam trupul pământean transformat în praf fin ce dănuia plin de lumină. Întocmai ca milioane de stele plâpânde ce se ridicau deasupra noastră, formând un nor ce se mișca cu o grație divină în ascensiune către neantul colorat ce vibra ca și când ar fi fost viu. Cred că am schițat un zâmbet, deși era materia mea prea inadaptată mediului în care totul se petrecea. Părea că pășesc visul din vis, pentru ca apoi să trec la următorul. Ca într-o spirală a unui continuum.

- E timpul să vii cu mine. – îmi șopti Anniel, în timp ce mă vedeam dispărând cu totul, într-un vârtej energetic, devenind însăși aerul modificat ce susținea utopia unei existențe certe.

Ultima senzație înregistrată de a mea conștiință a fost pieptul meu cum ardea în iureșul trăirii dăruite prin reintegrarea sufletului de om la spirit, apoi la universul însuși... . Apoi tăcere. Căci mai întâi a fost Totul. Iar Totul a creat Lumina. *Încă mai credeam că eram singură?!?*

*Trupul și mintea se unesc în pulsul inimii
ce ai devenit. Ușor, în calm, pari a te ridica.
Te desprinzi din materia ce îți este prezentă
în real. Devii mii de puncte pline de lumină.
Ești însăși structura ce te-a creat.*

Serenitate

Omega experimentează. Alpha observă nestingherit. Din centrul ce l-a Creat pe Creator. Și astfel, suntem noi eterne lacrimi de lumină divină ce se dăruiesc iubirii primordiale. Șlefuiind chipul Creatorilor în a căror îmbrățișare atemporală ne regăsim.

CAPITOL VII

Reverie

Simți cum zeci de fire sunt trase din al tău suflet de către ceruri și nori. Odată cu mișcarea norilor vibrează o notă peren reînnoită pe unul din fire. Auzul omului ce ești nu te ajută să descifrezi sunetul, căci nota atinsă în firele sufletului pot fi auzite tot de suflet. Tu. Eu. Ca om și minte doar simțim. Și există multă simțire. O încântare plină de fericire ce îți inundă pieptul de lumină.

Privind spre cer îți regăsești armonia deplină. Deși gândurile lumii încă sunt cu tine, tu te afli pe tine însuși. Și astfel te ferește o anumită formă a tăcerii ce îngrijește spiritul ce ești. E adevărat că fiecare ne purtăm propria noastră tăcere, acel loc special în care ne putem retrage atunci când zarva lumii ne apasă. La fel de adevărat este că fiecare suflet deține o melodie proprie, pe care doar sufletul o poate fredona. Suflet ce creează portativul din simțurile ce îl învăluie în propria lui sferă. Și astfel tot el, sufletul, o și aude. Însă, sufletul fiind darnic și iubind tot ceea ce îi este dat a experimenta în lume, dăruiește materiei și minții, ce suntem fiecare dintre noi, fericirea instigată de melodia lui.

Și astfel omul ce ești își regăsește armonia în chiar propria lui structură. Doar timp să își rupă din profan spre a se fericii pe sine, acesta îi este prețul nemărginirii în simțire. Câtă minune și fericire nestrămutată există în om, doar sufletul singur o știe!

”Te simți chemat. Undeva. Departe de planul în care totul deține o memorie ce te obligă să faci față unei rutine ce sărăcește capacitățile minții, trupului și sufletului tău. Coboară asupra ta o voce ce învâluie tot realul tău. Este mai palpabilă decât bucățile de fragmente ce plutesc într-o semi-conștiință în jurul trupului tău. Te simți ridicat de la sol, deși tălpile îți ating încă structura dură a podelei. Ochii îți devin grei, întocmai ca atunci când petreci prea multe ore de veghe. Pleoapele își cer odihna meritată. Pupilele se dilată și începi a lăcrima. Ochii vor să se ascundă de realul din jurul tău. Te ajută să te decizi. Să dai ascultare vocii ce dăinuie în jurul tău. Tălpile încep să ardă. Ușor. Ca și cum ți-ar fi obosit de atât pășit. Același drum fără un destin. Te ajută să te decizi. Îți cer și ele odihna bine meritată, căci prea multe urme ai lăsat fără să fi obținut niciun răspuns. Trupul începe a asculta vocea ce încă dăinuie neobosită în jurul tău. Aceași chemare. Aceași structură ce îți cere să te rupi de realul memorizat. Brațele și ele se îngreunează. Mușchii cedează ușor sub învelișul de carne și piele. Își caută odihna. Precum o noapte lungă în care ai tot înotat într-o mare plină de valuri, brațele îți sunt ostenite. Nu mai ascultă glasul tău. Se supun și

ele aceleași voci ce îți cere tihna. Se îngreunează trupul și materia din tine. Mintea încă luptă, dar trupul a ascultat vocea. Îți cauți reazim. Te așezi ușor pe saltea. Simți altfel totul în jurul tău. Căci totul se cufundă cu tine. Totul este obosit. Totul tău îți cere tihnă. Totul tău ascultă vocea ce te cheamă mai aproape. Ochii se închid. Ușor. Singuri. Fără să îi poți opri din a lor dorință. Închid lumea în spatele lor. Privesc mai departe. Pulsul se amplifică și se extinde. Devii cu totul o inimă ce bate. Fiecare strop de sânge este puls. Fiecare inspirație este o bătaie de inimă. Tu devii tot, o inimă. Ești calm. Simți calmul și liniștea ce nu aparțin realului cunoscut. Ochii privesc în spatele pleoapelor închise. Ești acolo cu ei. Vezi ceea ce văd și ei. Nu exista întuneric. Acolo se desfășoară o lume. Tălpile pulsează în aceeași inimă. Te ard. Precum un foc ce arde la ale tale picioare, căldura lui nu mistuie, ci mângâie prin purificare. Nu este focul real, cel făurit în memorie și timp. Este focul sacru, iar flacăra lui este lumina ce te-a făurit ca om.

Trupul și mintea se unesc în pulsul inimii ce ai devenit. Ușor, în calm, pari a te ridica. Te desprinzi din materia ce îți este prezentă în real. Devii mii de puncte pline de lumină. Ești însăși structura ce te-a creat. Materie ce se dematerializează. Evoluția celulei primordiale. Mii de puncte de lumină, stele ce se regăsesc deasupra. Știi unde trebuie să ajungi. Și atunci crezi. Pentru că atunci înțelegi. Totul. Punctul de formare. Crezul. Iubirea. Totul. Inimă și puls. Suflet. Lumină. Iubire. Ești înălțat într-o lume pe care o vezi cu ochii larg

închiși, privind pereții interni ai pleoapelor tale închise de la lume. Acum privești doar în tine. Și în lumea ce ți se deschide. Vezi totul din totul ce te înconjoară. Ești parte din tot ce te înconjoară. Materie ce se transformă.

Vocea se modifică cu tine. Se plămădește în structura ta. Vocea face parte din tine, acum o structura luminoasă, mii puncte de lumină legate prin fire de energie albastră. Ești puls și lumină. Omul dispare căci sufletul s-a reîntregit. Vocea te învăluie cu totul. Împrejurul tău tot vocea îți așterne lumea în care ai pășit fără a modifica structura tălpilor ce prin lume te poartă. Oglinda luminii ce ai devenit se deschide în fața lumii în care ai fost chemat. Un cer. Un văzduh. Totul. Lumea și creația ce s-a deschis în fața acceptării tale. Tu, privind la lume. Lume și creație din nou. Liniște și calm. Lumină și iubire. Iubire. Tot. Brațele ce-ți sunt structură de lumină se ridică ușor. Simți doar energia ce îți leagă punctele de lumină ce ai devenit, cum se așează în jurul tău. Te susține. Fără a afecta armonia liniștii în care ești. Acum ai devenit o cruce. Două linii ce se unesc într-un punct central. Paralel și perpendicular cu lumea. Altă cunoaștere ce te străbate, lumina ta devenind mai albă. Crucea umană pe care o înțelegi acum.

Cinci puncte. Două linii. Tot adevărul lăsat de sursa ce ne-a creat.

Râzi. Zâmbești. Iubești. Înțelegi! Crucea ce ne apără de negru. Crucea ce identifică această lume. Cum ai putea explica rolul și lumea să îl înțeleagă?! Cum, când a fost de la început în tine și în lume? Însă acum

înțelegi. Vei lumina mai departe... Același eter te privește. Un eter ce privește două linii și cinci puncte. Nu există șoaapte și voci. Energia se plimbă între eter și ceea ce acum ești. Primești totul. Flux de energie albă ce îți completează structura de iubire. Nimic altceva nu este. Doar iubire ce creează. Înțelepciune ce se așează. Cunoaștere și creație ce se arată. Iubești. Totul. Lumina. Pe tine însuși. Lumea. Sursa.

Unde brațele ți-ar fi se modifică din nou. Iar în calm. Liniște. Iubire. Materie albă ce se așează în straturi fine și lungi. Un șirag de albe pene. Apoi altul. Încă unul. Până ce devii doar aripi. Un cocor! Un gând tâșnește din centrul tău. Al cincilea punct zvâcnește. Al cincilea punct știe. Un cocor. O înălțare! O iubire ce te transformă prin înălțare. Un cocor ce privește eterul. Eterul ce privește cocorul. Energia ce se păstrează suspendată. Totul ce privește a sa creație.

Creația ce înțelege totul. Și iubește. Totul. Iubește. Căci totul este din iubire, cum iubirea este totul. Eternitatea ce se așterne peste a materiei structură. Energie albă ce iubește energia fragmentată în mii de stele pline de lumină: "Locul acesta este al tău. Vei păși mereu în el. S-a deschis spre a te învăța. Înțelege. Iubește. Cunoaște. Apoi iubește iar. "Lași structura ta să revină spre unde trupul lumesc îți este așezat. În tihnă. Suspendat într-un spațiu creat de om și a lui minte. Trup ce dormitează. Trup ce deține tot adevărul scris în el. Te cobori ușor. Eterul nu se închide. Doar rămâne în al lui spațiu. Acum un spațiu cunoscut de tine. Lumina se

așează iar în trup. Iar simți totul din real. Deschizi ochii iar la a ta lume. Nimic nu mai este la fel.

Iubire! Doar atât. Și atunci înțelegi!

”Luminează și iubește. Iartă și acceptă! Fericește nimicul ce există în lumea ce te-a creat pe tine ca făptură eternă de lumină. Privește adevărul sădit în sufletul tău de om, acolo, în interiorul fizic a unei structuri de carbon. Accepta ceea ce ești, mai presus de cine ești. Pentru că minunea nu este aceea de a te naște, ci de a deveni conștient că te naști de multe ori după ce te-ai creat în cerurile ce acum îți fac de acoperiș. Căci experimentezi în fiecare nouă întrupare tot ceea ce tu alegi a experimenta, tocmai pentru a te putea integra la sursa unică ce totul lumilor susține.”

Monica își scoase încet ochelarii de la ochi. Îi lăsă pe mapa de piele roșie, în dreapta ei. Apăsă cu două degete rădăcina nasului, acolo unde îi rămase pielea marcată de șaua ochelarilor, și închise ochii pentru câteva secunde. Ca pentru a așeza în rafturile minții ceea ce terminase de citit. Erau cuvintele Ileanei, lăsate în libertatea internetului, pe blogul acesteia, unde comunica cu lumea, cu toți cei ce aveau să ajungă pe ale ei file digitale. Nu avusese un interes personal, sau mai bine spus, profan, în a scoate un profit din acel spațiu digital, ci simplă dorință de a elibera în eter gândurile ce ajungeau la ea. Ceea ce numai ce citise Monica, era o experiență reală prin care

prietena ei trecuse. Una minunată. Pe care și-o dorea și ea, deși încă își căuta propria tăcere lăuntrică, cu și mai multă îndârjire după ultima întâlnire cu Ileana, în urmă cu mai bine de trei săptămâni.

Se întâmplase ceva cu ea în acea zi. O putea simți în toată structura minții, căci pentru a putea supraviețui lumii antreprenoriatului, fusese nevoie de mult antrenament al minții spre a deține resursele necesare în vederea preîntâmpinării situațiilor ce adesea se creau în timpul negocierilor sau conferințelor la care participa. Și astfel, știa. Ceva se schimbase la ea. Deși încă nu putea spune ce anume. Tocmai aceasta senzație certă, o făcuse să înceapă a studia materiale cu iz spiritual, învățături ale măștrilor orientali, tratate și analize ale conștientului uman.

Începând cu Jung, trecând prin tehnicile și cunoașterea lui Regardie, ajungând la înțelepții asiatici, precum Lao Tzu, ce deschisese un tezaur în fața intelectului ei, până când a regăsit în iudaismul ezoteric răspunsuri ce păreau să confirme o calea a fi urmată. O călătorie ce știa că abia acum începuse, și de care se bucura întrutotul. Căci îi plăcea să studieze ceva nou mereu, dedicându-se studiului cu multă aplicare de sine.

Însă, citind rândurile Ileanei, în care trăirea sufletului era mai presus de orice dogmă adoptată de intelect, înțelegea că răspunsurile erau mult mai simple. Se cerea doar credință. Nu în ceva anume, nu într-un anumit concept limitat de credință, ci detașat

de tot ceea ce lumea ei primea ca fiind acest cuvânt sfânt transmis din generații. Așa că, fără a zăbovi prea mult, luă telefonul și își sună prietena, știind că deși ceasul indica aproape miezul nopții, Ileana avea să fie trează. Introdusă poate în vreo sferă îndepărtată conceptului de realitate, însă prezentă și în această frecvență de existență. Căci da, își spusese zâmbind pentru sine, vedea logica frecvențelor prin care oamenii percepeau în mod diferit același punct de manifestare.

- Te deranjez?
- De fapt, așteptam apelul tău, răspunse vocea calmă a Ileanei.
- Cum ești, Ile? – inspiră ușor aerul din jurul ei ca pentru a absorbi calmul prietenei ei, apoi continuă fără a aștepta răspunsul, căci acesta mereu era un *"Bine."* așezat cu calm într-un zâmbet. – M-am ținut de cuvânt și am început să citesc, pentru a hrăni mintea cu informații ce până acum au fugit de mine.
- Ah, cât mă bucur, draga mea!
- Dap, și eu, sinceră să fiu.
- Cum te simți, atunci?! Cum îți simți centrul pieptului acum? – întreabă Ileana.

- Ca și cum mi-aș revizui toată viața. – făcând o scurtă pauză, timp în care își ridică picioarele pe marginea biroului negru și se afundă în pielea scaunului rotativ. – Hmm, cred că am ajuns la un punct în care încep să se întâmple lucruri, pentru că am avut un vis straniu acum câteva nopți, în urma căruia am început să studiez alfabetul ebraic, poposind în ezoterismul Kabbalah.
- De ce spui ezoterism? Kabbalah este un mănunchi de înțelepciune divină, o filozofie de viață și introspecție spirituală. Este acea privire empirică în spatele vălului, este un iz de Dumnezeu în lumea omului. – răspunse Ileana, în același ton așezat cu care era obișnuită, de parcă nu era nicio noutate.
- Eh, spun și eu ceea ce am citit. – râse Monica ca răspuns.
- Tu citezi recenzii. Important este ceea ce simți când citești acele cărți. De exemplu, cabalistul Daniel Meze spune că: ”pe acest drum de evoluție spirituală trebuie să evităm două capcane, care sunt foarte întâlnite.(...) *Eu mă relaționez cu Dumnezeu, îl iubesc pe Dumnezeu, nu am nevoie*

*de altcineva, trebuie să mă rog Lui și să fac voia Lui. În această iluzie noi putem uita complet de oamenii de lângă noi (...) ne îndepărtăm de iubește-ți aproapele ca pe tine însuși și stăm într-o iluzorică dragoste de Dumnezeu, pe care nu o putem verifica și nici contabiliza. Adevărata spiritualitate va spune că iubirea de aproape este chiar iubirea de Dumnezeu și că prin iubirea aproapelui vom ajunge la iubirea divină, dragostea de Dumnezeu. (...) A doua capcană se referă la dragostea de sine și sună cam așa: *Eu trebuie să mă iubesc pe mine, nu mă iubesc pe mine suficient de mult, îi iubesc prea mulți pe alții și nu îmi dau mie iubire.* Aceasta este noaptea cea mai adâncă pe care o parcurge omul care începe să pășească pe căutarea spirituală. (...) Toate gesturile, toate acțiunile sale sunt dictate de natura lui interioară care îl face sclavul ei, la fel ca Faraonul, natura interioară care se numește *dragoste de sine* sau simplu, egoism, îi ține prizonieri pe evrei în Egipt. (...) Cabalistul spune și el că voința de a primi, egoismul sau dragostea de sine înseamnă moartea, iar voința de a dăru,*

altruismul sau dragostea de aproape înseamnă viața. Noi trebuie să trecem de la moarte la viață sau să trecem prin moartea metaforică a egoului la viață.”

- Păi tocmai asta este! Cred că are o puternică legătură cu ceea ce spui tu. Stai să îți spun visul, care mai degrabă nu a fost un vis, ci o așezare statică a unei chemări. Pot?
- Poți să ce...? zâmbi Ileana în timp ce se acomoda pe covorul alb din dormitorul ei, ațintind ochii în flacăra unei lumânări ce ardea în tihnă pe o măsuță din apropiere.
- Să îți spun ce mi-a apărut? – oftă Monica nu pentru că Ile o instiga să își pună în cuvinte gândurile, ci pentru că era nevoie să se audă pe sine vorbind lucruri ce încă nu se simțea comodă să accepte ca realități.
- Nu înțeleg de ce nu ai făcut-o deja. - spuse Ileana râzând fără maliție, ci așa cum o făcea întotdeauna, cu un sunet ce părea să îi deschidă pieptul ca pentru a îmbrățișa interlocutorul.
- Păi... așa... este o prostie. – se fâstâci tânăra, înainte de a inspira profund, împuternicindu-se

pentru a continua. – De fapt mi-a apărut un simbol. Doar atât. Imaginează-ți! Oriunde priveam în visul meu, îmi apărea același simbol. Părea viu. Îți jur! Aveam senzația că mă privește și vrea să îmi spună ceva. – spuse pe nerăsuflăte aceasta.

- Hahaha. Ce dulce ești când te pierzi! – o alintă Ileana, deși înțelegea perfect cum funcționa mintea prietenei ei, de aici și nevoia de a elimina tensiunea acesteia. – Ce simbol era?
- Păi... , inițial am crezut că este o cruce, însă pe măsură ce îl priveam și mă privea... am observat o coadă ca de litera h în dreapta. De fapt părea o literă T ce se unise cu litera H, scris de mână.
- Așaaa... . – o ajuta Ileana să continue.
- Era stranie energia pe care o simțeam. Mă simțeam atrasă de literă, sau ce-o fi fost. Era magnetică legătura. Așa că, după ce m-am trezit, am stat minute în șir încercând să poziționez simbolul în minte, până când aproape instinctiv, am început să îl caut pe internet. Nici nu știam ce caut, însă ușor-ușor am ajuns la el. Apoi la alfabetul ebraic, apoi la *Talmud*, până când, într-

un mod iar ciudat, am început să citesc foi după foi de filozofie kabbalah. – făcând o pauză, ce punea și mai multă emfază pe tot ceea ce spusese, continuă cu un ton de voce mai domol. – A fost ciudat cum îmi apăreau informațiile, simțindu-mă trasă de un fir transparent spre anumite puncte și cuvinte. Pe bune... straniu, Ileana. Foarte straniu. Parcă nu eram eu.

- Of, draga mea! Este minunată experiența aceasta!
 - izbucni Ileana cu ochii înlăcrimați, stare ce îi adăuga un ușor tremurat în voce. – Ce ai văzut tu a fost scopul călătoriei tale. Litera Tau este de o importanță extraordinară pentru a înțelege cum funcționează timpul, înțelepciunea și moartea. Este minunat!
- Tu crezi? – se emoționează și Monica auzind tonul afectat al prietenei sale.
- Da, iubita! Iar senzația pe care ai descris-o, în timp ce îți căutai răspunsurile, a fost alinierea frecvenței tale cu cea a Universului din care parte ești și suntem toți. Ai auzit de expresia: *"Fii fidel sufletului tău, și astfel tot Universul se va uni pentru a te ajuta."*?

- Nu cred că am auzit-o. – a venit răspunsul dezorientat.
- Eh, atunci înțelege că atunci când ne conectăm la frecvența sinelui nostru, pășim în centrul Universului ce ne susține toată existența. Iar tu, asta ai experimentat. Dorind să găsești ceva sădit în tine de către universul însuși, ai pășit efectiv în centrul universului tău. Inconștient vedeai deja toate punctele ce aveai să le atingi, până să îți afli răspunsul, deși fizic era nevoie să adopți viteza de reacție a trupului. Și astfel ai avut percepția a două planuri de interconectivitate.
- Are logică ce spui, pentru că exact aceasta a fost senzația. Pur și simplu urmam ceea ce deja știam că trebuia să fac. Pfoa, asta chiar este minunat! Imaginează-ți, eu, care mi-s cap pătrat și cred doar ceea ce ating, acum am văzut și atins ceea ce nu se vede, însă ce am observat și am știut că există. Pentru că eu vedeam ceea ce nu exista în planul meu real. Pfoa! – emoția curgea prin Monica cu o putere ce nu o putea stăpâni trupul ei. Așa că se ridică de pe scaun, și începuse să se plimbe prin biroul scufundat în întuneric.

Singurele lumini care intrau în spațiul ei, erau farurile câte unei mașini pierdute, în drumul ei spre casă, pe bulevardul principal al orașului. În rest, o hartă luminată de becuri stradale și case prea mari pentru locuitorii lor. Un oraș adormit ce își găsea ceva de liniște în orele nopții înaintate. Acoperindu-și buzele cu mâna liberă, continuă plină de mirare – Nu-mi vine să cred... .

- Crede! Ah, ce mă fac eu cu lipsa ta de credință în tine însăși?! Este extraordinar ceea ce ți-a fost dat să trăiești. Iar acesta este doar începutul, căci ai în fața ta o mulțime de momente pline de lumina aceasta a spiritului ce se ridică deasupra rațiunii limitate a omului. Cred, cu tot sufletul, că deja nu mai depinde de tine, ca minte, ce urmează să se întâmple în viața ta. Acest vis, draga mea dragă, ți-a schimbat viața! – o însoți Ileana în emoția simțirii, căci își amintea și ea primele momente ale acestei pășiri spre lumina din inimă, de care vorbește filozofia Kabbalah, și toate învățăturile maștrilor orientali și occidentali. – De fapt, doar ți-a arătat calea ta, acum fiind tu pregătită să îți începi călătoria. Este minunat!

- Alternativa nu există în acest caz. Este clar pentru mine că trebuie să pășesc mai departe. A fost iluminator faptul de a mă vedea prin ochii tăi. Să înțeleg ce s-a întâmplat, când mă simțeam posedată în a găsi explicația logică a ceea ce mi se arătase. Trebuie să repet, că lumea ta, Ile, este cu adevărat plină de minune. Încep să înțeleg, deși mai am mult până să ajung la un punct apropiat punctului tău de integrare a informațiilor de genul acesta. – glasul tinerei era mai așezat acum, capacitatea ei de a se reconfigura după orice trăire intensă fiind una din acele calități pe care oamenii o invidiau la personalitatea ei. Cădea precum o felină, mereu în picioare. – Da. Tacticos și strategic voi aprofunda cercetarea aceasta. Mă simt altfel, Ile. Pe bune!
- Știu, draga mea. Și este minunat că accepți, asta făcându-ți experiența și mai frumoasă, căci așezi în centrul minții tale numai petale de flori, renunțând la îndoiala ce te ține în gardă, limitându-ți viziunea a ceea ce îți este dat. – blândețea Ileanei *transcenda* apelul telefonic,

mângâind cu ale ei palme umerii prietenei sale, de parcă aieveau ar fi fost alături de ea.

- Asta, ca să nu îți mai spun cum am simțit acum scrierile tale. – spuse Monica cu un zâmbet ce îi elimina tensiunea chipului. – Numai ce am terminat de citit experiența ta cu cocorul. Și, vai, cât de frumos! Nu numai cum așezi toate scenele simțirii, ci tot ceea ce ai simțit și trăit acolo. Este reală? Experiența, mă refer?
- Crezi tu că poți scrie despre asta dacă nu o experimentezi? Este atât de maiestuoasă trăirea, încât e greu să poți forma cuvinte ce s-ar putea egala în frumusețe, însă tot ce scriu acolo, în acel spațiu mut, este real mie.
- Trebuie să îți confesez că îmi doresc și pentru mine astfel de trăiri. Deși nu mă aștept la miracole, așa că te am pe tine ca maestru în această cale lungă către mine însămi. Inerent, asta este. O călătorie spre cine sunt în centrul inimii mele. Nu?!
- Bineînțeles! Însă miracolul deja există în viața ta. Acesta fiindu-ți însăși viața. Căci prin ea poți experimenta tot ceea tu ești. Tot ceea ce este fru-

mușete și iubire, aici le poți trăi, nu doar simți și cunoaște. Trebuie doar să vrei. Dar mai ales să crezi. – Ileana îmbrățișa mintea prietenei sale, trăgând și reșezând fire energetice pentru ca mesajul să se integreze în structură trupească. Exact ca sunetul ce afectează moleculele de apă, în funcție de vibrația sunetului, cristalizarea moleculei modificându-și forma. – Știi deja că mereu îți sunt aici. Apropo de asta, - continuă Ileana – cred că ar fi bine să ne vedem curând.

- S-a întâmplat ceva?! – se repezi Monica.
- Nu. Deloc. – râse aceasta. – vreau doar să ne vedem căci aș vrea să participi la ceva.
- Ce anume? – scepticismul Monicăi era nemărginit, instinctiv sărind ca o leoaică când nu avea lucrurile clare.
- Relaxează-te. Pe bune... . – spuse răsând Ileana, în timp ce își umplea un pahar cu lapte rece, după care înșurubând capacul la sticla de plastic, o înapoie, fără zgomot, în frigider. – Organizez o sedință de channeling împreună cu Mell, și încă câțiva prieteni apropiați.

- Channeling? Mell? – după o scurtă pauză, timp în care imaginea celeilalte prietene îi trecu prin minte. Era stranie relația dintre ea și Mell, deși avea un profund sentiment de prietenie către aceasta, exista ceva anume ce o contraria. Poate se datora capacității deținute de Mell de a îmbina viața practică cu cea spirituală, știind că avea ani de când și ea, la fel ca Ileana, se apropiase mult de sfere mai detașate de profanul în care ea încă exista. – Sunt nedumerită oarecum, deși fiind vorba de Mell, nimic nu mă miră. – zâmbi Monica deschis.
- Știu că vă iubiți, deși iubirea voastră are țepi căci amândouă aveți câte un gram de ego în plus. Tu, mai mult decât ea, dar, totuși... există. – distrată de impactul avut asupra Monicăi a celor doua cuvinte legate, channeling și Mell, Ileana admira dansul copacilor aflați în fața ferestrei dormitorului ei, ce îi hipnotiza simțurile, căci simțea unduirea frunzelor verzi în centrul trupului. – Totuși, s-a întâmplat ceva minunat, și astfel vrem să ne vedem. Poți?

- Da, bineînțeles! – răspunse Monica, fără a da o replică comentariului prietenei sale. – De fapt, cred că mâine am să vorbesc și cu Mell. Îmi lipsește să o aud.
- Știu, iubita. Nu te necăji pentru comentariul meu. Aș vrea să ne fim mai apropiate, să ne vedem mai des, toate trei. – zâmbind la seria de amintiri ce împărtășea cu celelalte două prietene, Ileana adaugă – în plus vei avea nevoie de viziunea ei pentru a întregi sfera informațiilor de care ai nevoie. Am sentimentul că ne așteaptă un moment miraculos în această întrunire.
- Dacă este vorba despre Mell, sunt convinsă. Deja după vernisajul ei, am decis că totul este posibil. Fii tu atent, s-a apucat de pictat din senin, pentru că așa a simțit. – comentă Monica enfatizând admirația pentru libertatea cu care se desfășura Mell prin viață.
- Atunci, ne vedem vineri, la mine, la ora 17. Bine?
- Ok. Ne vedem. Aduc... – însă nu apucase să termine primul cuvânt că Ileana interveni.
- Nu este nevoie să aduci nimic. – zâmbind, continuă – Mami. Știi că tu ne ești ca mami a

noastră. Mereu preocupată de lucrurile lumești. Mereu ne-ai fost, și mie și lui Mell, precum o mamă trupească. Cred că de aceea am și devenit noi ceea ce suntem, pentru că mereu ne-ai fost aproape. Când eram triste, tu ne îmbrățișai. Când nu aveam nici ce mânca, tu ne aduceai mâncare. Când ne certam cu oamenii din viața noastră, tu ne adunai bucățile din noi și le lipeai la loc.

- Am făcut ceea ce am simțit – șopti Monica emoționându-se sub puterea amintirilor ce le lega pe toate trei prietene, aidoma coconul unui fluture. – Voi ați fi făcut la fel, și ați făcut-o atunci când eu am fost rănită. Suntem...
- Una – termină fraza pentru ea, un obicei pe care de obicei îl găsea enervant, acum, pe Monica, o liniștise.
- Mulțumesc, Ile. Pentru toată credința ta. Dacă eu nu apuc să vorbesc cu Mell, spune-i, te rog, că o iubesc și că îmi lipsește.
- Îi spun. Și noi te iubim. – închizând ochii, Ileana, o cuprinse într-o strânsă îmbrățișare pe Monica, căci știa mai bine ca nimeni, că sub masca impenetrabilă exista un suflet blând și calm, plin

de înțelepciune. Și Monica, ca marea majoritate a oamenilor, era rezultatul propriilor temeri.

- Noapte bună, Ileana mea. – emoția era vie precum flacăra unei lumânări aprinse.
- Noapte bună, mami Mony. Pace și lumină în suflet, gând și trup. – încheie Ileana, fiind deja cu totul sufletului ei în după amiază de vineri.

Închizând telefonul, Monica, își ridică gândul către Mell. O admira și invidia pentru libertatea și inconștiența cu care părea să își făurească viața. Și totuși, mereu o știa a fi bine, într-o stare permanentă de acceptare a unor structuri mentale și energetice ce depășeau capacitatea de discernământ a omului de rând, ce își acceptă realitatea cu capul plecat la reguli și limite sociale, precum era și ea, mereu având o scuză la îndemână spre a continua spirala unei curse fără fin, fără câștigător, ci doar învinși de soartă și necunoscut.

Monica știa că Mell era o bucată mare scindată din ea, acea aripă ce a îndrăznit să zboare spre cerul ce îi era arătat, același cer în care și ea se oglindea, prin tot ceea ce Mell era, prin tot ceea ce ea îi era și ei și Monicăi. O trinitate ce se fragmentase spre a se reîntregi în separat. – gândi Ileana după ce închisese telefonul. Apoi zâmbi, văzând scenariul ce avea să se desfășoare în doar câteva zile.

Câtă minune există în om!

Straniu este că, acolo suspendată, între două lumi, am găsit cea mai pură și nealterată pace și libertate. Acolo, levitând în marea conștiinței universale, am conștientizat totul.

Începutul și sfârșitul, ritmul, lumina și întunericul.

Păzitorul

Creatorul strivit de realitatea propriei creații. Săvârșit actul creației, materia este supusă forțelor ce au șlefuit lumea ei. Materia întoarsă către materie, uită actul creației. Materia ce a uitat tinde autodistrugerii. Înțelegerea autodistrugerii instigă materia la căutarea creației. Creația iubește materia ce se reîntoarce, chiar și după actul strivirii.

CAPITOL VIII

Dialogul spiritului

De' v-ați vedea măcar o dată prin ochii Creatorului ați înțelege că sunteți făpturi pline de minunăție. Dacă ați cuprinde să înțelegeți cât de frumoși sunteți, cât de frumoși suntem cu toții, nu ați mai accepta niciun gând negativ, nici în formare, nici în susținere, căci însăși conceptul de rău ar dispărea.

Sunteți făpturi de lumină ce habitează un recipient, care vă este trupul. Însă trupul ce vedeți nu este decât ceea ce este palpabil în această dimensiune. Toată această energie din care sunteți formați, toată această simțire, aceste gânduri, aceste acțiuni, se desfășoară într-un mod neasemuit de frumos într-o carcasă de cristal, aproape transparentă. Ceea ce vedeți ca trup, ceea ce atingeți prin ale voastre simțuri, și ceea ce priviți ca manifestare a materiei și formei, este încărcătura karmică și energetică pe care o purtați cu voi de-a lungul existenței. A voastre și a noastre.

Priveam masa de energie, în pură desfășurare a creației, cum mi se arăta, involuntar voinței comune conștiente a oamenilor formați din cuantica ancestrală. În aceeași timp, cuvintele dăruite de Anniel răsunau în interiorul fiecărei celule a propriului meu trup. Recunoșteam adevărul cert ce înveșmânta forma

limbajului așezat în cuvinte. Fredonam sunetele ce dețineau o unică vibrație prin care sculptam lumi în mintea mea. Pentru a discerne ceea ce ale mele simțuri puteau recupera prin oglinda lumii în care materie încă eram. Firele energetice îmbrăcau fiecare trup aflat în mișcare. Zeci de unde multicolore porneau din diferite puncte ale trupurilor, ce interacționau între sine întocmai ființele vii ce erau, deținând un intelect mai presus de materia omului, în care totuși existau, indiferente la orbirea simțurilor trupești. Pâcla de gânduri ce încorona creștetul fiecărui om. Valurile ample ce curgeau fluid din pieptul lor pentru a simți totalitatea energiei fractale din care parte integrantă era fiecare. Îmbrățișări ce nu aveau un punct de început sau unul de sfârșit. Perenă ecuație vie a creației ce stăruia în lumea omului încăpățânat să rămână orb la toată minunea ce ne susține lumea. Lumi ce creau lumi în fiecare secundă de viață.

Aflată la balconul etajului trei din clădirea de apartamente în care Ileana locuia, mă retrăsesem cu totul meu într-un spațiu neutru. Era forfotă în camerele din spatele ușilor transparente, ce dădeau în dormitorul principal. Era liniște și calm în sfera proiectată în jurul trupului meu, însă din când în când ajungeau ecouri de conversații între oamenii aflați acolo cu un motiv. Unii veneau, alții plecau, în permanență motricitate. Aidoma gândurile ce populau mințile etern în lipsă de odihnă, căci rezonau cu neliniștea și zbuciumul unei planete vii, fără a ști cum

să integreze frumusețea și pacea manifestate la suprafață. Înțelegeau a se oglindi în structura energetică a străfundurilor, cunoscute doar din texte empirice și prea puțin prin simțuri. Centrând atenția în teorii evolutive, renunțaseră să mai creadă legile universale ce totul creației susțin. Iar totul făcea parte din viață. Din această experiență a simțurilor divine sub o cupolă în care energiile vii ale unei planete, șlefuiau intelectul divin ce alcătuieste sufletul din om.

Cum e sus tot astfel este și jos, în veșnică oglindire. Însă atât punctul cel mai de sus putea fi schimbat, întocmai reflexia punctului de jos. Simplitatea modificării frecvenței din care totul se privește nu înceta a mă surprinde încă. Astfel, conștientizând prezența oamenilor din apartament, însă privind la cei aflați afară, așezați parcă de o mână invizibilă, ca pentru a exista un echilibru. Între cei din dreapta bulevardului și cei din stânga, aflați pe trotuar, exista o armonie desăvârșită. Iar eu experimentam versiunea proprie a realității. Același ritm grăbit, nefiresc de rapid ce îi îmbrăca, cu fiecare pas al lor, de o stare de agitație. Era transpusă în ochii mei prin erupții energetice roșiatice sau portocalii. Amalgam de nuanțe ce le era toată realitatea simțirii, fără a înțelege, cei mai mulți dintre ei, că erau o trinitate prin însăși nașterea lor.

Lumina ce înveșmânta lumea cea de jos, era însăși hărăzirea fericirii prin iubire. Razele unui soare ce se pregătea de al său apus, se întindeau deasupra

materiei ce lumea toată o forma, precum imense brațe ce șopteau nemărginirea încapsulată în sufletul depozitat în pieptul creat din lut. Fire groase ca de aur prinse de centrul creștetului, se ridicau precum liniile de portativ, spre infinitul văzduh, unde se pierdeau în marea albastră ce totul înveșmânta. Zâmbeam, cu tot sufletul ce îl simțeam în mine, căci vedeam marea de deasupra mării, discernând adevărurile lăsate la suprafața lumii pentru a fi adunate atunci când timpul venit a fi văzute își cânta sunetul desăvârșit, mai întâi în ceruri și apoi în lume. Căci omul pășește pe pământ și înfăptuiește în ceruri. Iar când în ceruri înfăptuiește, el doar pășește pe pământ. O lege divină pe care trebuie să o parcurgi treaptă cu treaptă pentru a o simți ca fiind parte din întregul creației ce te-a integrat în existență.

Priveam fără atașament, deși emoțiile ce emana câte un trecător cu sufletul trezit, iscau mici vârtejuri interne, empatizând cu starea lor ca la strigarea propriului suflet. Căci știam că suntem ca oameni mult mai mult decât trup și minte, materie și intelect lumesc. Mult mai mult fiindu-ne sufletul din noi. Trinitatea regăsită în textele biblice își are o manifestare reală în propria structură a omului, fie aflat acesta în ignoranța impusă de vălul lumii, fie rezonând direct cu înțelepciunea firii ce ne arată adevărul dezbrăcat de straiile lumești.

- Hey, ce faci aici? – pătrunse glasul melodios al Ileanei, în timp ce așeza o mână caldă pe al meu umăr stâng.
- Privesc. – am răspuns calm, fără a ridica privirea din pictura ce prindea și mai multă culoare, oameni și suflete, minți și trupuri, aflați în plin vârtej al profanului cunoscut de ei. – Privesc lumile și lumea.
- Ah, draga mea... . – continuă Ileana sprijinindu-și bărbia de a mea frunte.
- Știi și tu cum este. – am răspuns la îmbrățișare cu un zâmbet ce aprindea focuri albe în centrele energetice prin care totul simțeam.
- Încă nu vreau a ști totul. – șovăi aceasta zâmbind ca o copilă. – Ador ceea ce eu văd.
- Tu ești lumina inocenței. – am inspirat parfumul ei. Mirosea a brazi, a munți, a iarbă și flori multicolore. – Ești Viață, Ileana.
- Atunci, tu îmi ești pulsul ce mă ține în viață.
- Da. Însă, ce rost își mai are pulsul, dacă viață nu este prezentă. – I-am răspuns îmbrățișării, lăsându-mi capul pe al ei piept. – Îmi pari a fi mierea și albina, Ileana. Tu, care vezi acolo nu

există decât beznă pentru ceilalți, tu știi deja unde se află sămânța luminii veșnice.

- De la tine știu ce știu. Și oricum... – continuă după o profundă inspirație, ca pentru a-și umple plămânii de aerul lumii omului – pe măsură ce știu, tot nimic nu știu.
- Începutul și sfârșitul își au același punct de creație.
- Plină de încântare manifestarea divină prin oameni! De ar vedea... câtă minune este în noi! – glasul Ileanei prinsese o vibrație nouă, profundă, de parcă ar fi vorbit mai multe voci prin ea. Iar eu știam ce înseamnă asta – alinierea cu propriul spirit superior.
- Ești minunată, Ileana!
- Tu ești minunată, Mell! Până la cea dintâi lacrimă. – rosti aceasta covârșită de aceeași lumină pe care eu o vedeam la oamenii ce se plimbau pe sub balconul apartamentul.
- Rămâi cu mine, aici, dar în tăcere. Vreau să privesc minunea omului, deși, cei mai mulți sunt precum împăratul mândru de al său nou costum ce l-a lăsat cu totul la vedere. – oftând ca simțind

lumea cu totul introdusă în al meu piept, am continuat. Lăsându-mi capul și mai îngropat în pieptul cu miros de miere al prietenei mele dintâi.

– Este omul un mănunchi de iluzii ce trec mai repede ca norii cerului ce ne veghează, din rolul lui de adăpost al lumii în care suntem întrupați. Mă simt că ȣes firele lor energetice din însăși energia vieții reabsorbibilă de mediul în care suntem ca trup, pentru a continua un circuit în care suntem piese și instrumente. O mare a existenței în care omul, prin minte, se pierde de unicul adevăr ce îi oferă libertatea la care năzuiește mereu.

Am respirat aerul cu totul, simțind cum valuri de energie se înlănțuiau în centrul meu. Formând o structură fără de formă ce se înălța spre centrul frunții, unde s-a stabilizat. Sute de fine degete mi-au mângâiat creștetul, forțând capul să se lase și mai mult pe spate. Ochii mi s-au ridicat spre o înălțime a cerului ce nu exista pentru ceilalți, un spațiu între lumi perceptibil mie. Ușor, întocmai cuvântul format mai presus de trup și minte, glasul meu s-a revărsat într-un cânt:

”Mamă și Tată, protejați-mă, căci fără de Voi, nimic nu sunt. Aprindeți în mine, Lumina Voastră, în suflet, minte și trup, pentru ca Iubirea și Frumusețea ce Sunteți, să se pogoare peste mine. Să pot prin Darurile Voastre să înțeleg ceea ce sunt. Astfel, să pot și eu la rândul meu să luminez această Lumină veșnică ce umple sufletul, minte și trupul de bucurie nemărginită, de iubire și dăruire aducătoare de dulceața simțirii divine, din care fărâmă de creație sunt și eu.

Mamă și Tată, luminați asupra, împrejurul și interiorul meu spre a găsi calea spre casa sufletului meu. Să nu mă pierd, Mamă și Tată, de minunea, lumina și iubirea ce sunteți Voi. Căci știu, Mamă și Tată, că Voi fiind Lumina și Iubirea Veșnică, întocmai sunt și eu, lăstar al viei Voastre, Fiică a Luminii Voastre.

Mamă și Tată, acompaniați al meu suflet în căutarea Luminii, în fiecare zi al timpului trupesc. Nu mă lăsați pierderii de sine, sub vălul întunericului ce păzește porțile acestei lumi. Nu permiteți, Mamă și Tată, pașii mei a-i pierde, de ceea ce Voi îmi dăruți. Țineți ai mei pași și ale mele gânduri sub veghea și grija Luminii, ca și eu, la rândul meu, să fiu lumină și iubire, daruri ce Voi ați creat în lume, menite a fi Cărare de Lumină pentru suflet, în drumul lui spre Casă.

Mamă și Tată, împodobiți al meu suflet cu Lumina Voastră veșnică, ca nu cumva a mea minte să cadă spre cele aflate în spatele vălului lumesc.

Mamă și Tată, fiți mie Totul, ca astfel și eu să devin un Tot pentru cei ce vin spre Voi. Căci așa cum Voi

îmi sunteți putere, lumină și iubire, tot astfel să fiți recunoscuți de toți cei ce vin spre mine, căci toți ei vin spre Voi, pe căi acceptate de a noastră minte.

LEOLAM. AMIN”

Apoi a fost tăcere iar. O simțeam pe Ileana în jurul meu. O vedeam cu ochii minții, cum îmi pășea interiorul venelor, spre a răsădi puncte de lumină, spre a ușura aerul ce îmi ținea materia vie.

Totuși, în toată detașarea în care mă aflam, percepeam cu toate simțurile simfonia plină de măiestrie ce se desfășura prin fiecare trup ce apărea pe harta vie aflată sub balconul ce ocupam. Mii de nevăzute mâini formau valuri de energie ce totul înveșmântau în pânza energetică a câmpurilor și forțelor ce se ridicau împrejurul omului ca unică forță întrupată prin trinitate. Emoții, gânduri, temeri, sentimente înclaustrate în unul din cele trei corpuri prin care omul viețuiește, experimentând tocmai ceea ce al lui spirit suprem a ales în spațiul dintre lumi. Frumuseți nepământene ce își arătau a lor structură sperând că omul avea să vadă cum se clădește fericirea și pacea spiritului, prin fiecare gând, cuvânt și acțiune. Atât de simplu încât rămâneau ascunse de percepția celor mai mulți. Din când în când mai apărea o flacără albă în mijlocul mulțimii de trupuri, automat formându-se un cerc în jurul trupului ce purta acea lumină diferită prin faptul că era mai definită. Mai asumată în mod conștient de mintea ce decisese să

creadă în ceea ce există peren mai presus de trup. Însăși trupurile ce îi formau acel cerc, oferindu-i un spațiu mai mare în care energia să se proiecteze, o făceau inconștient, ca mișcați de aceleași brațe invizibile.

În decursul a 30 de minute pe care le petrecusem deja în acel loc, văzusem trei astfel de lumini vii, iar gândul ce a erupt din mine a fost mereu același: *"Omul se trezește ușor la Spirit"*. Știam că emitentul acestui gând era făptura, formată din pur intelect divin, ce comunica aproape constant cu mine. Prin acceptarea prezenței ei, acceptasem că structura divizată a minții ce eram, era compusă din straturi de conștiință și intelect. Structura cea mai înaltă fiind ea, Anniel. Unii ar fi numit-o înger, alții spirit, cei mai sceptici i-ar eticheta realitatea ca fiind o lume paralelă. Eu o simțeam a fi eu.

Cu cât am înțeles și m-am lăsat cuprinsă de cunoaștere, cu cât misterele lumii și ale creației au rămas mistere doar pentru că nu le puteam dezvălui, cu cât ritmul, vibrația, corespondența, sincronicitatea se înfăptuiesc, cu mine privindu-le minunea existenței, cu cât cunosc, cu atât mă regăsesc mai suspendată între două realități: una văzută de cei din jurul meu, cealaltă percepută, simțită și trăită doar de mine însămi. Și astfel, pășesc în cele două lumi pe același ritm creat din năzuința de a fragmenta timpul. Pentru a reuși să mă deplasez în același sens cu toți ceilalți. În mare parte

reuşesc. În mare parte sunt prezentă acolo unde toţi mă văd, dar, în aceeaşi măsură de timp, nimeni nu mă vede. Căci nimeni nu cuprinde a discerne ceea ce se află mai presus de materia umană. Straniu este că, acolo suspendată, între două lumi, am găsit cea mai pură şi nealterată pace şi libertate. Acolo, levitând în marea conştiinţei universale, am conşti-entizat totul. Începutul şi sfârşitul, ritmul, lumina şi întunericul. Detaşarea cu care simt totul, în mod straniu şi illogic pentru om, mă interconectează cu totul, într-o relaţie de simbioză perfectă, prin care văd cum totul experienţelor lumii face parte dintr-o ţesătură fină. Fiecare mică schimbare a aceloraşi simţiri îmi răsună în gând, acţiune şi cuvinte. Port deasupra mea tot vâlul energetic ce se înfăşoară în jurul fiinţei mele. Însă, fără gram de greutate. Pentru că ştiu. Ceea ce simt eu, simt şi ceilalţi, fiecare cu al lui fragment scindat din acest întreg ce ne menţine scufundaţi în întunericul limitărilor şi înălţaţi în lumina cunoaşterii ce totul vieţii cuprinde.

O clipă din viaţa mea înseamnă să păşesc în realul văzut de ceilalţi, cu liniştea dăruită de lumea devenită reală mie, expusă prin fiecare gest, cuvânt şi gând rezumat în exterior. Aceeaşi clipă înseamnă o existenţă permanentă în care păşesc holuri pline de văzduh, apă, materie şi foc. Apoi păşiri dese prin uşi ce se deschid pentru a-mi arăta adevărul ce susţine lumea dăruită nouă, ca formă de manifestare în materie a energiei ce suntem ca spirit.

Dialogurile nesfârșite ce se formau în centrul minții mele, susțineau vie realitatea lui Anniel. Formam gânduri ce se transportau între nivele de conștiință, știind unde era locul emitentului și unde își găseau răspuns, prin acceptare și iubire, aceleași gânduri ce se metamorfozau pierzându-se în spirală continuă a intelectului ce evolua permanent.

Privind la oamenii scufundați în norul gândurilor proprii, am invocat o sferă de lumină albă, țesută fir cu fir de simțirea ce îmi inunda plexul solar. Toată iubirea, compasiunea, liniștea și pacea experimentate de mine erau așezate mental, în fiecare undă de energie fluidă. Simțindu-mă precum o mamă ce îngrijește de ai săi copii, am ridicat capul din pieptul Ileanei:

- Ajută-mă, te rog. – am privit cele două lumini ce ardeau în centrul irișilor ei albaștri.
- Sunt aici. – A zâmbit în timp ce mi-a cuprins suav umerii între palme, lăsându-mă să îmi sprijin trupul de coloana de susținere ce ea îmi era. Căci eu trăiam și prin Ileana, întocmai trăiam prin mine însămi.
- Mulțumesc. – am închis ochii spre a simți împreună cu ea toată energia vieții ce vibra în jurul nostru. I-am închis pentru a păși spre centrul unde amândouă deveneam una.

Cu fiecare respirație, țesătura pereților sferei de lumină devenea mai densă. Astfel încât, curând s-a desprins din pieptul meu, începându-și zborul direcționat spre masa de oameni. Priveam sfera prin ochii trupului, însă percepția și simțirea aveau loc în straturile existenței mele spirituale. Vorbe pline de iubire, cuvinte sfinte ce se legau singure, pătrundeau în centrul balonul incandescent, fără a-i afecta lina deplasare. Am simțit lacrimi ușoare alunecând pe obrajii mei, însă nu am făcut niciun gest de a le șterge. Le știam ca fiind mărgăritare vii create din emoția dăruită lumii. Mai mult de atât, prezența lor, mi-a întărit emoția iubirii ce încă forma zeci de fire albe ce întregeau lumina călătoare. Doar prin iubire puteam vindeca greul, doar prin acceptare puteam elibera gândul taciturn al omului. *"Kadosh, Kadosh, Kadosh. Adonai, Tsebayoth"* o rugăciune mută rostită cu putere în centrul energetic ce traversa trupul meu de la creștet până în centrul tălpilor. Călătoreau împreună vibrația și energia cuvintelor odată cu intenționalitatea exprimată prin gând, cuvânt și acțiunea, a cărei efect era tocmai sfera ce deja se afla deasupra forfotei umane. Am privit-o pogorându-se peste mulțime înveșmântând, pentru ai mei ochi, toată făptura lor. Iar pe măsură ce masa sferei luminoase era absorbită de câmpul energetic al trupurilor dimprejur, sângele meu părea că își schimba structura. Un nou fluid înlocuia structura celulară, în timp ce fiecare venă în parte respira odată cu ai mei plămâni. O emoție copleșitoare,

umedă și caldă, ce aducea pacea firii mai presus de minte, trup și oameni, m-a cuprins în brațe fluide cu iz de ceruri și nemărginire. Mă scufundam în beatitudinea unei trăiri dăruită de însăși acea masă de oameni necunoscuți, peste a căror materie am scurs pacea și fericirea ce mie îmi erau mereu prezente.

Am strâns sub pleoapele umede și reci toată recunoștința ce îmi iriga trupul, mulțumind cerurile văzute și nevăzute. M-am îmbrățișat lăuntric cu eterul ce îmi era Anniel, căci totul cunoașterii ei se manifesta prin mine. Tremurul ușor al trupului aflat lipit de a mea coloană, mi-a confirmat că Ileana simțise, dacă nu văzuse, parte din emoția ce a traversat întreaga mea structură. I-am mulțumit tăcut prin cuprinderea minții, de toată existența ei, de însăși prezența ei în a mea realitate.

- Fetele! – un nou glas cuprindea sfera în care rezonam acum. - Îmi pare atât de rău să intervin, dar... . – Monica și-a pierdut glasul, pe măsură ce se apropia de locul unde eu și Ileana încă ne aflam în experiența numai ce împărtășită.
- Monica! – Ileana s-a desprins ușor de mine, pentru a o primi pe Monica cu noi. – Stai liniștită! Totul este armonie desăvârșită. – continuă aceasta plină de entuziasm - .

- V-am văzut atât de transpuse, încât am crezut că vă deranjez din ritual. Oricare ar fi acela. – răspunse ușor stânjenită, Monica.
- Totul e bine, draga noastră! – am confirmat, în timp ce întindeam brațele spre a le cuprinde pe amândouă. – Ai venit exact când era nevoie să intervii.
- Păreați desprinse dintr-un tablou de Cezane. – sărutându-mi obrazul drept, m-a strâns în brațe ca dorind să își confirme că nu deranjase vreun moment special. Respectul lumesc pe care îl rezuma, Monica, îi clipea în fiecare por al ființei ce era.
- Numai ce am construit o sferă de lumină! – spuse Ileana. – Câtă emoție! Pfoa. Trebuia să fii și tu aici! – se aprinseseră ochii Ileanei ca a unui copil în fața bradului de Crăciun.
- Am senzația că nu aveam să ajut prea mult. – se sfii Monica, ascunzându-și curiozitatea și dorința de a pătrunde în magia unor trăiri la care ea acum pășea pe vârfuri, pentru întâia oară.
- Totul este așezat, Monica. – i-am confirmat, privind albastrul închis al ochilor ei. – Când ai

timp ne așezăm și vorbim până obosim despre ce se află în spatele vălului minții.

- Deja am început să pun sub îndoială tot ce am învățat până acum. Sensul pe care îl vedeam înainte în lucrurile acestea cotidiene, acum se vede sfărâmat de un sentiment de a fi fost adormită. – făcând o scurtă pauză, continuă, privind-o pe Ileana. – Îți mulțumesc ție pentru toată răbdarea de a mă fi ghidat până aici!
- Suntem aici pentru tine, Monica. – răspunse Ileana, dând perdelele albe la o parte, pentru a vedea care era atmosfera în casă. Apoi continuă. – Cred că ar trebui să intrăm.
- De fapt, de aceea am venit eu la voi. – spuse Monica – Lumea din casă deja s-a pregătit. Lipsiți doar voi.
- Gata, atunci! – am spus pășind cu tot discernământul în centrul meu lăuntric, inspirând aerul cu iz de Monica și Ileana, spre a imputernici lumina ce o simțeam vibrând din creștet până în tălpi. – Am poposit pe linia de timp predestinată! – zâmbind, ne-am unit toate trei

frunțile ca într-o rugăciune mută, fiecare dintre noi invocând propria ei putere.

Când pașii omului ce sunt mă poartă spre calea de suflet tăinuită, când gândul și timpul acompaniază ritmul dictat de însăși Creatorii mei, când intelectul trece praguri de conștiință discernute ca fiind raze într-o spirală atemporală în permanentă expansiune, atunci știu că omul s-a întâlnit cu Maestrul, îmbrățișând Sinele Suprem cu tot ceea ce sunt. Astfel a fost posibil ca Anniel să vorbească cu mine și mai apoi prin mine.

Pășind ușor pragul înveșmântat în straie albe, privind mișcarea hipnotică a perdelelor ce adiau în cadența suflului intern, m-am simțit ca pășind între lumi. Zgomotul străzii a devenit real pentru o secundă, apoi s-a stins brusc, ca acționat de un întrerupător. Am clipit o secundă prelungită de expansiunea senzațiilor ce se dilatau prin cele cinci simțuri trupești. O rază de lumină dăruită de soare, prinsă în reflexia oglinzii mari agățate de peretele dormitorului, m-a orbit arzând puținul discernământului lumesc ce exista în mine. Anniel pășea prin mine cu o forță ce îmi dezintegra materia, părănd că o miriadă de granule de lumină se desprindeau de la suprafața pielii. Nu simțeam solul pe care acum pășeam din instinct. Nu auzeam decât un vuiet îndepărtat, ca de mare și valuri, nori în formare, ceruri ce se reazeau. Schițe de materie aflată în mișcare pătrundeau în sfera mea

vizuală, însă discerneam de undeva de la limitele minții. Eu nu mai eram eu. Eu eram ea, Anniel. Iar transformarea involuntară pe care o experimentam, ridica capacitatea minții la un alt nivel de conștiință. Auzeam și simțeam gânduri și fragmente de cuvinte ce nu erau create de conștientul meu. Și totuși, fiecare manifestare a energiei gândului, făcea parte din mine, din sistemul meu.

Am văzut oameni așezați pe covorul alb. Am simțit valurile energiei lor cum se ridicau spre mine. O curiozitate a minții ce proiecta zeci de întrebări în aceeași bătaie de orologiu. Unii oameni îmi păreau lumină pură, alții suflu energetic ce își modifica nuanța în funcție de emoția simțită. Am simțit 12 prezențe. Am căutat liniștea pe care Ileana și Monica mi-o inspirau, însă nu le-am văzut. Dar le-am simțit, undeva în apropiere.

M-am lăsat condusă către un punct central al camerei de zi, respirând parfumul de iasomie, smirnă și tămâie ce învăluia atmosfera. Am apreciat un sunet de vibrație înaltă ce uniformiza energia generală a camerei. Am acceptat paharul cu apă oferit de o mână caldă. Am băut, simțind fluidul cum invadea interiorul gurii, coborând ușor pe gât, răcorind un foc ce nu avea culoare.

Am inspirat de câteva ori, în patru timpi, ca instigată de un simț ce nu aparținea cunoașterii momentului trăit, zâmbind la chipurile ce se fluidizau pe măsură ce dispăream mai mult. Am simțit pace. Și-

apoi n-am mai simțit nimic. Nici sol, nici materie, nici sunet. Am auzit doar glasul ce se ridica din al meu gât, înainte de a mă simți dezlipită de tot ceea ce eram:

Ahhhh, câtă minune există în voi, ca oameni!

*Vă simt și văd lumina ce explodează
în fotoni multicolori în spațiul corpului
vostru astral. Și vă spun vouă: Credeți!
Credeți, căci până acum nu ați știut ce
înseamnă a crede!*

Olympus

*La poarta castelului cu 7 turnuri
veghează Un Dumnezeu, ce dorind a
experimenta lumea scindează făptura Sa
divină în Doi, călătorind orb prin lumile
Timpului și Spațiului. Dar ce încântare, când
Totul a fost deja trăit, simțit și cunoscut, Doi
se reunesc în Unul nepieritor!*

CAPITOL IX

Creație

Ah... , câtă minune există în voi, ca oameni! Câtă frumusețe ce nu își are formă în lumea formelor, ci doar în pulsiunea gândului primordial unic!

O pauză în care suflul energetic, plin de magnetism viu, privea la oamenii prezenți, emanând raze fluide ce se împleteau cu aerul păstrat în cameră. Devenise mai dens oxigenul, mai greu ca percepție vizuală, căci îl vedeai curgând în jurul tău ca un fluid al vieții.

Totuși, efectul lui în trup era unul de purificare. Cei prezenți simțeau cum o formă de energie necunoscută lor, le mângâia structura fizică, creând mici valuri ce le răcorea pielea, înainte de a pătrunde în structura celulelor ce purtau fluidul roșu al sângelui prin ale lor vene. Însă, în prezența femeii, ce vorbea cu un glas ce se împărțea între game, celulele albe și roșii prinseseră aripi, în cursa lor spre recunoașterea mediului nou creat.

Ah... , dacă v-ați vedea prin ochii noștri, voi ființe ce atât de ușor vă pierdeți de legământul nostru făcut cu voi! Voi, sunteți curajoșii materiei primordiale din a cărui

întreg suntem și noi. Voi sunteți cei ce ne înălțați pe noi în dimensiuni ce nu le putem așeza în limbajul vostru. Tocmai aici fiind marea încercare la care, voi toți faceți față mereu cu bine și iar plini de curaj: a vă aminti că sunteți mai presus de formă, de materie și această întrupare.

Hmmm... . Cum nu vedeți voi că totul vă este așezat la vedere! Cum, prin limitarea percepției voastre, doar la materie și formă, eliminați capacitatea de a vedea structura energiei ce totul lumilor creează? Ce voi înșivă creați! De atâta timp lumesc vi se transmite să existați doar în cele cinci simțuri ale trupului, încât singuri v-ați înstrăinat de toată cunoașterea ce stăruie în subconștientul vostru adormit. Și vreau a vă spune, că în fapt posedați șase simțuri, iubiți ai noștri. Căci gândul vă este acel simț suprem prin care totul lumii în care viețuiți vă este creația proprie. Vi s-a spus: Prima dată a fost Gândul. Iar Gândul a creat O Lume. Și Lumea l-a creat pe Om. Acest Adam segregat în Adam și Eva, v-a împărțit conștiința proprie confirmând dualitatea în care totul se desfășoară în lumea omului. Însă, dualitatea înseamnă nu două extreme, ci două măsuri ale aceluiași fenomen. O unică Energie. Un centru surprins într-o sferă ce conține variantele de existență, fără a fi în contradicție unele cu celelalte. Căci Totul este un Tot. Acesta fiind Tot Ceea Ce Este, în manifestare directă a energiei eliberate. Acesta fiind Dumnezeu – Spirit Suprem – Creator – Sursă Unică de Vibrație și Energie.

Și astfel sunteți, întocmai suntem, fărâme de celule universale ce ne expandăm în multidimensiune, aspațiali și atemporal. Pentru că aparțineți, întocmai aparținem, niciunui spațiu sau timp, indiferent de materia și forma întrupată. Fie ea în această realitate dimensională, precum în oricare altă dimensiune. Fie în cea din care eu vă vorbesc, fie în această, în care cuvintele mele vă sunt adresate. În structura super-conștiinței voastre dețineți toată informația, la nivel celular, a existenței voastre în complet.

Mă adresez în special acestor ființe de lumină ce se află chiar în acest spațiu. Da, voi, cei ce simțiți cum aerul s-a blocat în piepturile voastre! Din cei 12, patru ascultă ale mele cuvinte în completă cunoaștere de sine. Vă simt și văd lumina ce explodează în fotoni multicolori în spațiul corpului vostru astral. Și vă spun vouă: Credeți! Credeți, căci până acum nu ați știut ce înseamnă a crede! Toate gândurile ce se formează în contextul intelectului vostru, toate emoțiile ce se înspiralează în centrul pieptului vostru, eliberați-le! Fiți liberi în credință, dar mai ales în iubirea ce acum o recunoașteți ca fiind parte a proprie energiei ce v-a creat! Eliberați frâiele ce v-au supus mintea până acum. Sunteți cei aleși pentru a duce mai departe această evoluției a umanității, la un nivel pe care nici măcar nu îl puteți bănu. Ah..., ce plini de frumusețe divină sunteți! Chiar dacă nu cuprindeți încă tot adevărul ce vă înconjoară, inherent veți păși cu mintea și intelectul

vostru, în lumi ce ați crezut a fi doar imaginație și fantezie.

Energia hipnotică emanată de făptura ce vorbea, părea să acopere audiența, cu un vâl alb format din energia fiecărui cuvânt adresat, la nivel personal, și totuși formând o cupolă deasupra tuturor, sub care toți simțeau a face parte dintr-un întreg. Câteva persoane începuseră să lăcrimeze, deși chipurile le erau scăldate într-o liniște ce sculpta noi chipuri în cele deja cunoscute. Ieșeau la suprafața oamenii ce s-au ascuns de oameni, de lume și de ei înșiși, căci mediul făurit de Anniel era unul al acceptării totale, al dezvăluirii sinelui, al recunoașterii de sine. Nu în opoziție cu ceilalți oameni, aflați în afara aceluia apartament, ci ca o completare firească a ceea ce însemna firea lucrurilor. Mai presus de minte și trup, fiecare din cei prezenți, veniseră pentru a-și căuta confirmarea la trăirile ce nu își găsiseră un răspuns în lumea profană.

Toate cerurile ce pășiți, ca oameni, rămân în voi și cu voi. Toate timpurile rămân ale voastre. Tot ce credeți a fi trăit în ceea ce numiți trecut, tot ce credeți a trăi în viitor, vă aparține în fiecare clipă de Acum și Aici. Timpul este un concept, o dimensiune prin care mintea legată la această planetă își așează informațiile primite. Și astfel timpul devine liniar. Dar timpul este o existență de sine stătătoare. Este o dimensiune în care totul se petrece perpetuu în acel prim gând divin ce existența a

creat. Din Nimic a fost creat Totul, pentru că Totul exista deja în Nimic, ca o masă energetică de o imensitate ce încă cutremură multiversul, căci Gândul cel Dintâi încă creează, este Acum, este Aici.

Omul crede a fi doar aici prezent. Însă nu. Spiritul există în toate dimensiunile și tot timpul ales, în același momentuum. Sunteți energie pură prin propria creație a spiritului vostru, spirit ce vă este pură conștiință al Universului ce v-a creat. Sunteți expansibili ca o masă fluidă de lichid amniotic. Sunteți eterni și pereni. Sunteți aici și dincolo. Sunteți legați în existență perpetuu. Vă extindeți mai departe de voi, de aici și de acum. Sunteți om, animal, plantă, lumi externe conceptului de viață. Ca spirit sau intelect divin, sunteți precum plasma ce își păstrează viu centrul de vibrație, și astfel... prin vibrația undelor ce sufletul emite vă creați existențele. Nu numai aici pe Pământ, ci în toate lumile. Vă deplasați pe o traiectorie prestabilită chiar de voi, înainte de a începe călătoria existenței prin multi-întrupare. Sunteți planeta și traiectoria însăși. Sunteți precum sistemele planetare prin fiecare conexiune prestabilită cu celelalte spirite, ce precum voi sunt conștiință și intelect fluidizat, ce călătorește în spațiul creației primordiale. Vastitatea universală este oglindirea propriei voastre structuri. Sunteți intelect divin, reprezentat prin miriade de puncte roșii sau negre, în funcție de structura inițială. Acela este universul vostru creator. Apoi din el plecați, fărămă cu fărămă, pentru a vă extinde prezența în toate dimensiunile alese, în toate timpurile alese pe această

planetă. Căci Pământul este cea mai vie planetă din câte există în acest univers sau următoarele. Este planeta ce deține energii proprii ce formează o cupolă de lumi. Conceptul de lume în lume aparține acestui spațiu ca experiență senzorială a materie pe care o formează. Trupul vostru este o șlefuire a conștiinței ce sunteți ca energie pură, acel suflu divin sau duh sfânt, de către energia Mamă. Căci planeta însăși vă este Mama divină, acest spațiu virgin în care Lumina divină, această conștiință superioară, s-a întrupat în formă spre a vedea Lumea creată din emulsia Gândului Divin, sau Tatăl vostru Sfânt, și Mamă.

Trebuie să înțelegeți că prin fiecare nouă întrupare, Pământul vă șlefuieste. Nu numai conștiința, dar și capacitatea de manifestare a materiei vii prin voi. Prin gând, cuvânt și acțiune, fiind toate acestea forme de energie cuantică pură. Deși sunteți acel Unul în spațiul perpetuu al existenței neglijabile, în Pământ deveniți Trei. Datorită energiei ce acoperă și identifică planeta însăși vă scindați de când veniți aici. Este precum un salt într-o mare de energii ce se auto-susțin, formând învelișuri peste învelișuri, lumi peste lumi, ce se traduc în realități și percepții.

Ca materie primordială, sufletul este creat din apă și foc, întocmai acel loc idilic al paradisului ce a rămas impregnat în superconștiința ce călătorește cu voi. Căci sufletul este intelectul divin prin foc, și emoția divină prin apă. Gândul divin, acest gând primordial ce a creat și creează perpetuu întreaga creație ce se

desfășoară și evoluează continuu, timpul fiind inexistent ca măsură, în sursa de vibrație energetică ce totul a creat. Omul, materie formată din pământ și foc, primind astfel în propriul său trup intelectul pământului și al lumii, în care își desfășoară existența pe care o numește viață și vieți, a primit suflarea divină formată din intelectul Creatorului Suprem, prin acel fir de aur ce ne ține conectați pe noi toți, la cerurile superioare, acel punct de creație de care peren suntem atașați. Căci noi și voi, suntem aceeași scânteie, aceeași fărâmbă de cumul de celule universale, ce ne expandăm experiența pluri existenței în multidimensiune. Iar apa vieții, această mare de emoții, superioare și inferioare ca vibrație energetică, ce are ca vârf de piramidă iubirea și cunoașterea a tot ceea ce este, este parte integrantă din om. Pentru că nu există omul și Universul. Ci avem omul împreună cu Universul. Omul ce sunteți, este un concept compus din patru materii universale și primordiale ce susțin întreaga lui existență și manifestare a propriei creații ce este. Motivul creației este însăși Oglinzirea Creatorului, sau Creatoarei în tot ceea ce însăși conceptul admite de la sine, căci sufletul este însuși acest Tot Ceea Ce Este ce există în fiecare energie în parte, întocmai cum omul este parte din Creator, astfel și Creatorul este parte din om. Sufletul este Creatorul din om, manifestare a iubirii și crezului divin prin care omul există ca făptură, prin care noi toți existăm.

Vorbind despre creație, și tocmai pentru că simt a voastră energie cum se înspiralează în jurul unei

credințe instruite de-a lungul a doar două milenii de timp liniar, vreau să îl vedeți pe Adam. Simbolistica pe care o poartă Adam, ca primă făptură umană, întrupează tot ceea ce Creatorul a fost, este și va fi. Căci Adam este doar unul, întocmai Unul este Creatorul. Îi poți spune Creator sau Creatoare, căci energia cuprinsă în Sursă este atât feminină cât și masculină. Sursa cuprinde toate extremele și punctele de referință a unei aceleași raze de măsură. Totul înfăptuindu-se prin manifestări ale energiei în materie. A tot ceea ce este Creatorul ca Sursă Supremă și Unică a Creației și a tot ceea ce este omul ca unică manifestare a ceea ce Sursa este. Însă ce reprezintă această energie feminină? Dar această energie masculină? Sunt arhetipuri ale modului în care natura energetică răspunde la stimulii conceptului de întreg. Astfel, energia feminină este energia creatoare prin pasivitatea cu care există, fiind tipul energetic ce acceptă, ce primește tot ceea ce se înfăptuiește. Reprezintă mediul de creație al vieții și existenței însăși, fiind totalitatea energiilor aflate în stare de nonexistență. Acest uter matern în care Totul se formează. Mama. Acum, energia masculină este tipul de energie activă, cea care înfăptuiește prin mișcare și acțiune. Este reprezentarea gândului ce oferă sau dăruiește mișcarea în cadrul uterului existențialismului universal. Tatăl.

Conceptualizare ideii de Adam și Eva este o segregare a unei conștiințe superioare menite a fi una singură. Adam fiind exponentul energiei masculine,

atunci, Eva este însăși manifestarea energiei feminine din Creator, căci prin ea este simbolizată germinația, pauza ce formează dimensiunile, crearea lumii pământului, legătura Creatorului cu Lumea omului, dar și însăși manifestarea capacității de procreator al Sursei. Din nou, simbolistica sub care este prezentată, fiind creată din coasta lui Adam, manifestă pentru mintea omului, că din propriul centru ce susține lumea, a fost creată manifestarea și întruparea energiei feminine, căci ea susține lumea în creația omului, însă vine din însăși structura de bază și formare a Creatorului. Adam fiind manifestarea principiului masculin, fuziune de energie pozitivă și masculină, forță energetică legată de creația divină și de spiritualitate prin intelect divin în propria materie a trupului uman, Eva îi este creație din propria lui structură, tocmai coasta ce îi susține cavitatea plămânilor ce inspiră aerul, stomacul ce manifestă hrana de care are nevoie lumea reprezentată în contextul vieții și existenței. Însă Adam și Eva sunt unul și același concept, aceeași întrupare și aceeași manifestare a unui singur Tot Ceea Ce Este. Adam și Eva sunt baza formării lumii căci la baza formării lumii stă Creația divină, manifestarea intelectului și simțirii divine în lumea creată pentru și prin om, ca suflet, materie divină primordială, trup, materie pământească primordială. A iubi mai mult pe Adam decât pe Eva, sau a iubi pe Eva mai mult decât pe Adam, înseamnă a diviza ceea ce este indivizibil, înseamnă facturarea a ceea ce nu poate fi fracturat. Iubind pe unul, iubești

întocmai și pe celălalt. Iubind pe Creator, iubești și omul. Iubind omul, iubești pe Creator. Căci nu trupul omului iubești, ci Contempli, Cunoști și Iubești ceea ce omul este ca suflet și spirit, suflare divină formată din însăși structura lumii în care există Totul. Căci nu există separație între Lumi. Fie ele inferioare sau Superioare. Există Intellect, sau minte. Există Suflet, sau emoție și simțire. Există Trup, sau manifestarea externă a ceea ce există în interior. Omul deține trup pentru a oferi sufletului și spiritului un adăpost spre a exista în lumea aleasa spre viațuire. Însă spiritul nu este trupul în sine. Ci este totalitatea forțelor și materiile ce fac parte din propria lui structură. Cum Omul deține trup, tot astfel și Creatorul deține trup. Prin fiecare Om, Creatorul se înveșmântează și Există. Căci Omul este o altă manifestare a Spiritului, iar fiecare spirit în parte este manifestarea unui punct de existență a Creatorului. Tot ceea ce Spiritul este, este Creatorul, ce trăiește toate existențele și manifestările în același moment prin însăși manifestarea creației.

Omul, la nivel de conștiință superioară, este scânteia ce se desprinde, prin Suflet, de Sursa perfectă a existenței a tot ceea ce a fost, este și va fi, Spiritul. Însă este imperfect căci este întrupat în materie compusă din pământ și foc sau intelect al lumii. Această forță al intelectului pământean se împletește cu intelectul divin, formând o conștiință nouă. De aici această permanentă căutare a unui sine ce tinde spre acceptarea a tot ceea ce se experimentează. Căci există

în structura și compoziția omului ambele intelecte. Unul duce omul spre această Unică Sursă de Energie și Vibrație, devenind astfel perfect. Celălalt intelect duce sufletul din om spre lume și materialism efemer, perpetuând în stare imperfectă o structură menită a fi parte dintr-un întreg perfect. Din nou, perfect și imperfect nu sunt dualitate, ci două măsuri în cadrul aceleași sfere.

Conceptul de rău și bine sunt iar creații ale intelectului lumii, această conștiință inferioară ce se pierde, în mare măsură odată cu materia trupului. Căci în existența Sursei Supreme de Creație nu există decât o unică manifestare a Tot Ceea Ce Este. Iar această stare este Iubirea, ca unică existență energetică ce caracterizează Creatorul și Sursa, și tot ce este parte integrantă din sursă. Rău și bine sunt ancore create de acest ego ce se naște odată cu trupul, ce se dezvoltă odată cu el. Precum o umbră a minții divine, ego se înfășoară în jurul trunchiului creierului. Pe măsură ce arborele, ce vă este mintea, crește, și umbra va crește, strâns înfășurată în jurul structurii ei. Atunci când nu veghezi umbra ce este ego, există posibilitatea anihilării. Percepția a tot ce este manifestat în exteriorul trupului, se face prin acest vâl ce a crescut odată cu voi. Ego își are scopul de busolă a trupului, însă nu poate fi căpitanul unui vapor ce străbate mările vieții. Când ego ajunge căpitan, din lipsă de vigilență a minții, tot echipajul devine materie de sacrificiu. În acest sens vreau să împart cu voi importanța de a lăsa copii ce

acum se nasc, să crească, să evolueze în pacea oferită de eliminarea limitărilor impuse de mintea și credințele vechi. Deja vin copiii cu o capacitate înăscută de a vedea ceea ce acum primiți ca adevăruri noi. Ei cunosc adevărul ce stăruie deasupra adevărului lumii. Lăsați-i să crească în armonia iubirii, a lipsei de judecată, a lipsei dualității. Învățați de la ei să priviți cu minunăție tot ceea ce aveți în jurul vostru. Căci ei, copii, privesc totul cu ochii inimii. Acum, cei ce vin în această dimensiune, vin cu o misiune mai importantă decât în ultimele două milenii. Vin cu adevărul înregistrat în structura lor moleculară. Vin deja cu ADN-ul alterat pentru a pregăti umanitatea să facă următorul pas. Tot ceea ce acum trăiți, această minunată trezire spirituală, vă este dată pentru a putea păși în următoarea dimensiune a percepției. Sunteți o generație de îngeri ce împânzesc această planetă, cu scopul de a pregăti umanitatea pentru ceea ce urmează. Pentru a accepta că totul face parte din această fină țesătură formată din fire de energie ce totalitatea creației susține. Totalitatea dimensiunilor depinde de modul în care umanitatea interacționează cu această alterare energetică. Căci totul susține totul. Nu există coincidențele sau accidentele. Nu există nedreptate în sensul pe care voi îl căutați. Există doar sens și armonie. Există o continuă și neîntreruptă curgere a râului vieții.

Știu și văd în voi, cei aici prezenți, cum se ridică întrebările din voi. Sunteți nedumeriți. Vreți răspunsuri. Dar eu vă spun, iubii ai noștri, că dețineți deja toate

răspunsurile. Căci nu există întrebare care să nu se formeze pe informațiile deja deținute în al vostru interior. În tot ceea ce sunteți ca intelect și conștiință, voi, toți, știți ceea ce urmează să vă spun eu. Eu, ca și omul prin care eu vorbesc, suntem o manifestare a tot ceea ce sunteți voi. Tot ceea ce se află în jurul vostru este o manifestare a tot ceea ce află în al vostru interior. Sunteți Alfa și Omega. Sunteți începutul și sfârșitul. Sunteți unul și una, Sunteți Tot Ceea Ce Este. Însă sub această umbră a divizării voastre, interne și externe, nu știți în ce să credeți, și cum să credeți.

Dacă vă alterați credințele interne, acelea ce v-au fost sădite genetic și cultural, temeți că lumea așa cum voi o vedeți, va dispărea. Și atunci alegeți să credeți în continuare în proiecția umbrei pe ecranul adevărului suprem. Continuați să priviți ecranul plan în care un film în care voi sunteți regizor, scenarist, actor și spectator, se derulează continuu fără a altera nicio scenă. Fără a îndrăzni să aprindeți lumina aflată în chiar centrul minții voastre. Alegeți umbra căci pe ea o cunoașteți, fiindu-vă aproape de la primele cuvinte, și acțiuni în lume. Însă din acel prim moment în care ați decis să credeți în umbră, ați uitat de unde veniți, ce scop aveți, ce sunteți, mai presus de cine sunteți. Însă trebuie să înțelegeți și să acceptați că lumea, așa cum voi ați văzut-o până acum, se va transforma oricum. Căci nu poți afecta armonia proiectată de la începutul creației, acest act ce încă se desfășurează în dimensiunea unică a creației. Eliberați-vă, iubiți ai noștri! Eliberați teama de

a vă pierde de materie și cele simțite cu simțurile trupului. Gândiți că există o energie ce a structurat aceste simțuri ce le aveți. Ceva anume a creat aceste capacități. Dar vouă vă este teamă de cei ce v-au creat. Căci temeți tot ceea ce nu vi s-a arătat din voi înșivă. Voi sunteți creatorii supremi. Voi creați. Voi alegeți!

Alfa și Omega sunt acea unică sferă a creației, o celulă fonică vie ce conține în structura ei toată conștiința universală. Este picătura de ploaie ce conține în structura ei toată ploaia, putând recrea tot ceea ce înseamnă ploaia de la o simplă și unică picătură. Asta sunteți și voi! Stropi divini a unei ploi divine! Dețineți tot adevărul încapsulat în centrul vostru!

Această sferă de Alfa și Omega conține unitatea indivizibilă a energiei primordiale. Însă o scânteie dorește să călătorească prin universurile create, spre a fi tot ceea ce creația este, prin experiență directă. Și astfel Alfa călătorește, strâns legată de un fir de aur de Omega și sfera inițială, ce prin detașarea scântei nu pierde din perfectul complet ce era și este în continuare. Alfa călătorește, aidoma o picătură de ploaie, ce cade din neantul cerului în vastitatea lumii. Prin această deplasare se formează cercuri concentrice de energie ce structurează o spirală a timpului. Căci timpul este o creație. O continuă spirală ce nu are început sau sfârșit. Se formează astfel un tunel energetic prin care totul experiențelor acestei scântei Alfa se construiește pornind de la undele expansive ale contactului cu materia vâscoasă a eterului. Pătrunzând Alfa în tunelul

timp-spațiu, se extinde odată cu sferele ce se creează instant la atingerea forțelor de formare ale spiralei. La fiecare nouă îmbinare, o nouă dimensiune este creată, prin care Alfa pătrunde energetic, în continuă expansiune, însă fără a opri deplasarea sa. Și astfel devine parte integrantă din toate dimensiunile formate de o unică spirală a timpului, ce o ajută să se proiecteze prin existențe și dimensiuni, concomitent, atemporal, spațial. Într-o perpetuă călătorie ce transmite informații către sfera formată de Alfa și Omega, sferă ce nu a fost lipsită niciun momentum de ceea ce Alfa reprezintă. Totul se deplasează cu Totul. În mod indivizibil. Unitar. Unic. Fără a afecta întregul Sursei. Ceea ce voi credeți a fi imaginație sau vis, sunt realități experimentate în alte dimensiuni, în alte planuri de existență. Căci voi sunteți noi, iar noi suntem cei aflați înaintea Sursei.

Sunt 12 dimensiuni. Sunt 12 planuri alternate de existență. Sunt 12 nivele de conștiință. Noi suntem a doisprezecea dimensiune. Voi ca oameni sunteți în directă interacțiune în dimensiunea a treia, și astfel toată realitatea voastră se supune celor trei planuri ce aici se întâlnesc. Sub voi mai există 2 dimensiuni, pe baza cărora vă construiți în intelect și percepție. De aceea este important să cunoașteți existența voastră prin noi. Pentru a crește frecvența cu care proiectați realitatea trăită. În cele două dimensiuni inferioare există forțe vitale ce vă susțin lumea, proiecții ale voastre ce sunt parte și din noi.

Ca suflet alegi ca prin om să experimentezi tot spectrul emoțiilor lumii, cale aleasă de suflul divin format din conștiință universală și emoție divină, ce vrea să se întoarcă la Perfecțiunea ce o cunoaște, ce a rămas în superconștiința ce structurează fiecare interacțiune. În acest plan, și în toate celelalte. Căci nu este nevoie să faci regresii în timp spre a vizita alte întrupări ale tale. Ele când îți vor apărea, și o vor face în mii forme diferite, va fi pentru că dețin informații pentru tine, cel de acum, importante. Mai mult de atât, nu este nevoie să te întorci la vieți trecute pentru a soluționa traume ce acum îți cauzează dezechilibre sub multiple forme. Pentru că atunci când ai decis să te întrupezi ai făcut-o pactând ceea ce aveai de soluționat cu acele suflete ce te-au acompaniat în traumă, pentru a îți oferi posibilitatea să îndrepti energiile și vibrațiile ce au călătorit cu tine, acompaniindu-te. Dacă în această întrupare urmezi vocea sufletului, acel sens ce îți este scris în centrul făpturii tale, mai presus de ADN-ul trupesc, vei fi pus exact în acele situații în care rănila trecutului trecut pot fi vindecate. De aici și necesitatea de a recrea imprinturi ce revin ciclic la tine. Universul nu vrea ca tu să eșuezi, ci mai degrabă ca tu să vezi, să înțelegi. Să fii însăși vocea sufletului tău. Și astfel, o viață trăită în armonia sinelui este singurul răspuns de care nevoie ai. Nu ai nevoie de mâini care să îți indice nimic, căci sensul drumului tău se află înscris în tine. Toți cei cu care intri în contact pe pământ sunt spirite ce viețuiesc cu tine în existența plină de lumină, suntem frați cu toții,

de aceea trăim totul în această unică secundă de viață. A căuta răspunsuri în ceea ce nu îți aparține ca timp conceptualizat în dimensiune a realității, este ca și cum ai spera să intri în bârlogul ursului fără ca el să te simtă. Nu numai că te va simți înainte să pășești, ci te va urmări până când îți vei pierde urma într-o mare care să îți spele parfumul experienței. Căci ia seama că existe energii ce păzesc porțile dintre lumi ce sunt gardieni compuși din însăși esența timpului al cărui portal apără, iar ei îți vor identifica aroma indiferent unde ai călătorit și de ai ceva de înapoiat îți vor cere înapoi. Amintește-ți că totul este deja cu tine din clipa în care energetic te-ai întrupat. Păstrează-te fidel sufletului tău spre a vedea în claritate scopul reîntrupării tale, căci nu prin ego îl vei întrezări, acesta fiind mai presus de materie și intelect. Iar scopul întrupării nicicând nu va fi același cu cel al spiritului ce peren rămâne neschimbat, datorită concentrației de fotoni și molecule ce aparțin vastității creației, fiecare având o anumită concentrație ce nu poate fi alterată. Totul ți se arată la timpul cuvenit, căci totul fredonează aceeași simfonie a creației ce există în acel unic moment de început, neexistând final a ceea ce nu deține calitatea de a se fi născut.

Fiecare etapă evolutivă vine acompaniată cu noi încercări menite a instrui sufletul, pentru ca acesta, prin emoțiile trăite, să reîntregească ceea ce spiritul este. Orice acțiune, gând și cuvânt creat în această dimensiune a omului, influențează tot complexul existenței, căci totul este viu în jurul vostru ca oameni, precum și în

cea ce suntem noi. Încercările ce acompaniază această etapă de trezire sau iluminare, cum este general acceptată, țin de nevoia de regăsire și acceptare. Și astfel mulți vor păși pe tărâmurile ce deja au pășit, din pură dorință de a înțelege, de a-i ajuta să accepte ceea ce vibrează puternic în ei. Însă fiecare timp își are timpul său, intervențiile externe de ceea ce ține de sfera de existență, dețin o calitate de fragilitate pe care prea puține intelecte activate o cunosc. Este nevoie să se înțeleagă că toate dezarmoniile trăite și experimentate în alte timpuri decât acesta în care vă creați realitatea, vă apar manifestate în tocmai această realitate. Urmând același principiu al corespondenței și interacțiunii între axele spiralei, tot ceea ce se întâmplă aici, în această lume, este o reflexie directă a ceea ce se întâmplă în alte dimensiuni și timpuri, lumi și existențe. Prin asumarea acceptării în care este menit a trăi, prin iubirea pentru toate formele de manifestare ale adevărului, dar mai presus de toate, prin eliminarea umbrei ce vă este ego-ul minții inferioare, aveți posibilitatea să vindecați tot ceea ce sunteți aici și în oricare alt spațiu și timp. Fiți deschiși la tot ceea ce interiorul vă transmite prin manifestările din jurul vostru. Eliberați-vă, iubiți ai noștri, de tendința de a privi emoțiile inferioare precum rușinea, teama, vina, suferința, furia, mândria sau apatia. Cu cât vă concentrați asupra lor cu atât mai multă forță energetică vor avea, și astfel vă vor șlefui această existență. Pentru că totul creației este energie și vibrație, intenționalitate și eliberare de forțe.

Totul stă în voi. Fixați a voastră putere co-creatoare în lumea pe care o doriți pentru voi.

Găsiți ușor și la îndemână a vă refugia în durere și suferință. Vă trageți sufletul în cazanele vinei și rușinii, fiindu-vă teamă să renunțați la furia ce v-o creați din pură exacerbare a dorințelor voastre. Și vai, ... există multă suferință. Există multă durere. Există, deoarece oamenii și-au creat un obicei din a simți durerea, din a se învălui în durere, punându-le automat deasupra lor, principala cauză bazând-o pe Credința venită din Religie. Pentru că încearcă cel mai adesea să își explice durerea folosind aceleași căi deja străbătute de alte suflete. Însă, cum nu există două suflete la fel, nici două căi nu pot fi aceleași. Aflați aceasta: Credința nu este religie.

Credința este spiritualitatea, iar aceasta este calea spre voi înșivă. Aceasta este calea deschisă tuturor, căci nu își creează reguli, și nici nu se transformă pentru a fi pe placul umanității. Explicația pe care o căutați în dogme, slujbe, rugi, cutume sociale și norme, se află în voi înșivă de fapt. Dorește omul să sufere. Este cel mai sincer răspuns. Omului îi place să sufere, căci în durere se recunoaște, căci aceasta ia fost servită ca primă realitate a unei lumi menită a experimenta toată frumusețea cuprinsă în Sursa Unică. Căutați cu disperare durerea, și când ați găsit-o vă afundați în ea, în acea mare a amărăciunii. Și stăruți acolo, plângându-vă de milă. Doar dacă ați respira mai adânc și ați deschide ochii cu adevărat, ați înțelege că durerea și suferința

sunt invenții ale minții, pentru că nu există un motiv real pentru care să simțiți durere. Vă creați o stare de confort în care furia, agresivitatea, suferința, perena nemulțumire își găsesc ambientul perfect pentru a fi formate, îngrijite și perpetuate.

Sufletul, știe doar de frumos, căci el știe doar de iubire. Așa cum copilul când se naște știe de mamă, chiar dacă o are lângă el sau nu, instinctiv el își caută mama. Așa și sufletul își caută tot timpul liniștea și acea stare de fericire care modifică percepția timpului. Dacă ați fi vigilenți la durerile voastre, la momentele de suferință, atunci când ele se creează, ați înțelege că le formați voi înșivă. Așa cum tot voi le puteți elimina. Puteți da la o parte acea pătură neagră, pe care voi o puneți peste suflet și minte. Puteți înțelege că lumina care se află în exterior tot voi o făuriți. Ea există oricum, căci este perpetuă, însă depinde de voi dacă o acceptați sau nu. Pentru a accepta lumina, acea cunoaștere și înțelegere a lucrurilor din jurul vostru, tocmai pentru a vă regăsi pe voi înșivă, este necesar a renunța la persoana voastră. Acest ego hiper nutrit din teamă, vină și dorințe deșarte. Căci spiritul vostru, acest duh sfânt, această suflare divină ce a fost dăruită de Creator în clipa creației, nu este persoana caracterizată de materie și identitatea oferită de lume. Aceeași identitate ce vă privește mereu prin ochi străini de voi, și tot prin ochii trupești ai lumii priviți și voi, spre voi înșivă și spre lume. Perpetuând aceeași stare de semiînconștiență, lăsând conștiința sufletului în întunericul impus de mintea întoarsă către

materia trecătoare. Este o expresie stranie, aceasta de a renunța la voi înșivă pentru a vă regăsi. Însă este atât de simplu! Întocmai simplă este acceptarea iubirii ce sunteți. Înseamnă a renunța la importanța pe care o acordați lumii, ca întreg proiectat de o realitate efemeră, ancorată în mintea voastră prin materialism și identificare cu formele manifestate ale propriilor gânduri. Înseamnă doar a renunța la voi, acel eu pe care îl formează lumea, prin existența voastră printre oameni. Lumea se simte pierdută, atunci când durerea nu mai face parte din ei. Acea renunțare la voi înșivă înseamnă doar tăierea acelor legături pe care le formează mintea din obișnuință, în timpul cunoscut și acceptat de oameni și de societate. Percepția timpului este una dintre cele mai mari enigme ale omului, căci se regăsește omul pierdut de univers, când omul și universul coexistă în aceeași sferă existențială.

Cei care au înțeles să renunțe la ei înșiși pentru a se regăsi pe sine, sunt oamenii care au îmbrățișat timpul și l-au transformat și l-au modificat după acea voce internă. Căci timpul devine etern atunci când spiritul superior este cel ce se bucură de existența trupească. Căci mereu este Acum. Permanent trăim în momentul actual. Restul senzațiilor sunt precum norii, se formează și trec. Doar prin percepția spiritului superior sunt cunoscute adevărurile primordiale, neatinse de mintea și intenția umană. Lucrurile, în starea de acceptare a spiritului superior, sunt ceea ce sunt, devenind parte din Tot Ceea Ce Este. Pentru că spiritul superior este

parte îngemănată cu însuși Creatorul, căci privește prin aceeași ochi ca și Sursa. Iar Sursa este unicul Adevăr și Unica ce a creat Adevărul.

Timpul fredona al său vals în ticăitul pulsului unic ce împărteau toți cei prezenți în acel spațiu. Din când în când, un sunet de jale profundă erupea din pieptul câte unei persoane. De parcă o mână invizibilă pătrundea în centrul trupului lor, eliminând rădăcinile negre ce lumea prinsese în structura lor fizică. Simțeau fiecare mănunchi de crezuri și false așteptări, cum era smuls din ei. Umbra copacului vieții ce conviețuia la umbra unor gânduri făurite din teamă, se vedea eliminată prin cuvintele și glasul ce emitea certitudinea unei eternități. Căci nu exista niciun suflet acolo, care să nu își dorească a crede în alterarea realității ce acum le era servită ca unică opțiune, de o societate construită pe adevăruri scindate din Sursă. Toți se aflau acolo pentru că ceva anume în ei a rezonat cu deschiderea către o altă formă de comunicare. Aceeași goană după adevărul simțit în structura internă, care însă nu își găsea oglindă în realitatea ce le era viața. Alergau spre o destinație ce își modifica permanent poziția, creând frustrare acolo unde își doreau răspunsuri. Totuși, acum, înțelegeau că nu de răspunsuri menite minții aveau nevoie, ci de credință în minunea ce exista în chiar centrul lor, acel centru din care au pornit într-o cursă în care erau unicii participanți. Mintea creează realitatea propriilor

temeri, ridicând munți acolo unde există decât o pajiște nemărginită. Minte egoistă ce are nevoie de hrana durerii pentru a se simți vie, întărește vâlul de umbră sub care omenirea își perpetuează temerile la nesfârșit, urmând aceeași ciclicitate menită a le arăta adevărul pe care încă îl refuză. Dorința de eliberare a rădăcinilor negre aducea durere fizică în trupurile și mințile celor prezenți, pentru ca apoi să se așeze în ei o stare de pace și liniște, simțind cum urma rădăcinilor era înlocuită de căldura unei noi emoții: acceptarea și înțelegerea unei structuri superioare condiției umane. Și astfel, după oftat și plâns, se regăsea omul în pacea sufletului ce se simte auzit și acceptat, poate, pentru întâia oară. Iar minunea de a experimenta această energie creatoare, îi apropia de conceptul de crez de care fugiseră, tocmai pentru că nu avuseseră până atunci oglinda în care să își reflecte credința internă. Acum respirau un nou aer, formând valuri de energie albă ce îi îmbăia dinspre interior, învăluind scenariul în ceața fină a ridicării unei noi credințe: toți erau doar unul.

Ah... , iubiții noștri, câtă minune a simțirii există în voi! Nemărginit orizontul ce vă așteaptă în fața credinței voastre. Întocmai nemărginită existența ce purtați în fiecare celulă a materiei ce formează conștiința voastră! Prezența mea aici vă oferă doar un mănunchi de date și informații ce există în lumea voastră. Tot adevărul vă este așezat la vedere! Iubiți ai noștri, vă

spunem, Iubirea vă este unica cale! Ea vă este creația și existența. Unica sursă vă este Iubirea.

Din ce în ce mai multe voci se vor ridica deasupra vălului, spre a vă susține activ în eforturile voastre de a vă întoarce la credința de început, cea a unificării într-o unică conștiință universală. Nu sunteți prima generație, cum nu sunteți prima rasă de oameni ce atinge acest punct. Căci totul este supus expansiunii și evoluției. Astfel și voi, evoluți în același ritm cu planeta voastră. Vă reînnoiți permanent materia din care vă este plămădit trupul, adaptând mediul înșuși la evoluțiile conștiinței voastre. Segregarea socială ce vă creează încă societatea este rezultatul haosului în care vă aflați, ca efect direct al unei fragmentări antinaturale a conștiinței. Sunteți în haos, pentru că în haos gândiți, nealiniându-vă la vibrația centrală a energiei primordiale ce vă susține existența însăși. Cât timp va exista scindarea în voi înșivă, aceasta se va reflecta într-o formă sau alta, în tot ceea ce vă înconjoară. Aveți o credință fragmentată în religii, o altă manifestare antinaturală a ceea ce toți sunteți ca unitate celulară. Iar fiecare grup se vede pe sine ca deținând adevărul, căci ego hrănește ego, îngreunând vălul minții. Vă simțiți stingheri fiind priviți dinafară, dar și voi sunteți stingheri privindu-vă dinspre interior. Acceptarea unității este răspunsul vostru, eliminarea numelor și chipurilor dumnezeilor în care vă ascundeți învăluți de teamă, acceptarea iubirii ca unic instrument de uniformizare și armonizare completă. Aceștia vă sunt pașii pentru care

sunteți acum pregătiți. Însă pacea vine după război, la fel cum primăvara după iarnă. Pentru a evolua într-o existență supusă dualității, mai întâi vă veți cufunda în haosul complet înainte de a vă înălța pe crestele armoniei. Există o masă importantă de oameni ce vor subexista în straturile inferioare ale vibrației energetice reprezentată de emoțiile atașate egoului. Și aceia își vor trăi propria realitate. Nu vor ști de adevărul ce se ridică deasupra lor, nu vor vedea existența noului Pământ. Și nici nu le este acesta scopul, căci umbrele au și ele rolul lor, în această stratificare a unei creații perpetue.

Însă, toți ceilalți, se vor înălța în cunoașterea și acceptarea sinelui superior. Vor fi deschizătorii de drumuri pentru toți cei meniți a forma noua lume. Iar această nouă lume deja se construiește. Prin fiecare suflet ce își acceptă scopul spiritului înalt, conduc miriadele de valuri energetice către o nouă dimensiune a percepției. Acești curajoși, așa cum am spus la început, au ales să se nască în straturile lumii de mijloc, pentru a răzbate, prin fiecare nouă experiență trăită, depășind condițiile materiei ce întrupează. De aceea există în jurul vostru oameni ce par a-și schimba viața complet. De aceea vedeți în ei schimbarea, căci astfel își îndeplinesc rolul. Există atât de multe suflete ce au ales a exista în prim planul societății, ca imagine a consumerismului și materialismului ce caracterizează această dimensiune, pentru ca ulterior să vă surprindă prin detașarea de lume, acordând o importanță vitală spiritualității. Acesta le este scopul. Acesta le este

destinul ales pentru această întrupare. Dar înafară de aceste figuri proeminente, crescute și create de propriul gând al maselor de oameni, există necunoscuți ce sădesc lumina prin spațiul prin care viețuiesc. Toți dețin același scop, uneori în chiar inconștiență, pentru a ridica vibrația unei planete ce tinde a se scufunda în umbrele inferioare. Există seminte de adevăr lăsate în fiecare suflet, ce doar prin acceptarea și dăruirea completă ajunge să devină un lăstar, apoi un copac al vieții. Toți acești necunoscuți știu doar a fi ceea ce vocea internă le șoptește a fi. Ei sunt prietenii voștri, frații voștri, cunoscuții voștri. Deschideți-vă ochiul inimii voastre, spre a vedea lumina ce vă învăluie din toate părțile, căci dacă ajunge la voi este pentru că are un mesaj a vă dăruia. Chiar dacă există această clasificare aparentă, toți voi sunteți doar unul. O celulă unică lăsată să evolueze într-un mediu diferit de cel primordial. Peren spre a se reîntregi cu Sursa. Peren în existență. Voi, cei aici prezenți, sunteți aici nu dintr-o cazuistică aparte, nu pentru că din accident s-a intersectat acțiunea cu gândul vostru. Ci pentru că voi ați manifestat această acțiune. Nu mai căutați motive în efect, ci fiți una cu acea cauză primordială. Ați ales să fiți aici, înainte de a fi. Considerând viața plină de accidente, întârșiți lipsa unei credințe în voi înșivă, subminând puterea voastră personală. Crezând în existența coincidenței, vă transformați în victimele pierderii de sine. Totul este predestinat. Nu există destine schimbate. Nu există

termenul prea mult sau prea puțin. Totul este ceea ce este.

Potențialul complet al creației se află în întunericul necunoscutului de care omul teme. Pentru că vă sperie ceea ce ochii nu pot cuprinde, fără a da crezare ochiului ascuns în suflet ce vede total. Acel ochi ce străbate distanțe inimaginabile în timp și spațiu, căci timpul real nu există într-o eternitate ce încă se formează, dintr-un eter ce mereu se extinde, fără limită, fără existență supusă legilor scrise de oameni. Întunericul este ceea ce este, fără a fi opusul incomensurabil al luminii, însă ce aduce tot ceea ce va fi să fie. Viață. Potențialul luminii!

Acesta este Întunericul primordial. Cel în care existența este purtată pe aripi de posibilitate. Însă mai există un întuneric, acela format într-un plan mai inferior. Întunericul format de totalitatea vibrațiilor inferioare, manifestate prin gânduri, cuvinte și acțiuni umane. Acea materie ce opune rezistență constantă luminii voastre, în sensul vibrațiilor înalte ale emoțiilor superioare, precum sunt iubirea, compasiunea și pacea lăuntrică. Materie ușoară, acest întuneric metamorfozat din om și prin om, devine suflul lumii prin alegerile făcute. Căci da, există alegeri, așa cum există întuneric și lumină. Există întunericul de jos întocmai există întunericul de sus. Cum este Sus astfel este și Jos. Căci da, există dualitate în dimensiunea în care, voi suflete pline de lumină, ați decis să vă întrupați. Există două fețe ale aceluiași astru. Există noapte, există zi. Există

Îngerul Alb precum există Îngerul Negru. Există bine cum există rău. Totul format în voi, prin voi și pentru voi. Lumea Inferioară este la fel de posibilă cum este Lumea Superioară. Căci există Real și Ireal. Există Materie cum există Spirit. Este real liberul arbitru. În Sfera creată de ego, există tot ceea ce ego hrănește pentru a supraviețui. Căci prin el vă făuriți întreaga existență. Însă deasupra mării se află o altă mare. Aici și Acum.

Întunericul cuprins în făptura voastră împiedică ascensiunea spre lumina din care ne-am creat, noi și voi ca un complet indivizibil. Căci din Pământ ești creat și acolo te vei întoarce. Din Lumină îți este sufletul plămădit, și acolo este casa ta, spre casă te vei îndrepta mereu. Însă în lumea materiei, lupta spiritului este aprigă, căci forțele se luptă în chiar interiorul tău și astfel obosești și te pierzi lesne. Căci vrei să vezi prin Întuneric. Iar noi, fragmente cărora ne aparțineți, cunoaștem această luptă. De aceea comunicăm prin multe feluri și moduri cu voi. Mereu indicându-vă calea a fi urmată. Mereu instigându-vă să priviți în voi înșivă. Căci aveți nevoie de o rază de lumină spre a ști către unde să vă îndreptați. De aceea trebuie să priviți în al vostru interior. Căci acolo veți găsi o Lumină ce nicidecum nu piere. Există, cel mai adesea, îmbrăcată în ceața neagră a unui Întuneric făurit chiar de voi înșivă. Un Întuneric ce vrea să închidă dorința voastră de înălțare. Pentru a vă osteni. Pentru a vă mina orice căutare a Luminii. Spre a privi mereu în Jos, când a voastră cale este mereu spre Ascensiune.

Îi dați chip Întunericului vostru, căci așa ați fost instruiți genetic, însă niciodată nu se rostește ceea ce nu deține suflet. Este doar materie ce prinde contur, însă căruia îi lipsește trupul și suflarea vieții. Întunericul metamorfozat nu există în planul realității noastre. Prinde formă doar prin ale voastre gânduri, verbe și acțiuni. O formă de energie ce se mișcă fără încetare, așa cum Universul este în permanentă transformare, pentru că nu este limitat de nicio lege sau forță. Gândul vostru poate fi oprit, verbul vostru poate fi transformat, acțiunile voastre pot fi limitate. Pentru că există alegerea în Sfera egoului. Libertatea de a alege. Libertatea de a simți și a trăi Lumina vă acompaniază din acea primă clipă a creației, stăruind cu voi în fiecare nouă întrupare, indiferent de lumea în care existați, dimensiune de percepție a unei conștiințe universale ce se extinde odată cu energia primordială.

Însă, în mod paradoxal pentru mintea inferioară, există în voi și abilitatea de a iubi mai presus de materie și minte. Acea iubire ce vă apropie în simțire de Sursă. Acea puritate energetică ce vă ridică vâlul lumii de deasupra minții și vă ridică pe crestele unor emoții ce persistă îngropate în conștiința voastră. Există capacitatea unei dăruiri ce sfărâmă zidurile minții fricoase, și astfel vă clădiți lumi în care creația este o prelungire a desăvârșitei armonii ce vă este simțirea. Posedați o capacitate de sacrificiu pentru iubire, ce doar în puritatea lipsei unei forme a energiei pure ce sunteți ca spirit poate fi posibilă. Empatia până la perfecta

contopire cu cei pe care îi iubiți sunt reminescente ale existenței mai presus de materie, în acea stare a spiritului ce transcende universul cunoscut vouă. În acea stare deveniți aerul unei planete, sau energia compasiunii, sau izul de acasă ce acompaniază fiecare existență, indiferent de planul de interacțiune. Aveți în voi cunoașterea anihilării complete pentru iubirea ce vi se arată întrupată în forma unui om. Și atunci vă dăruți cu totul creației și energiei ce totul susține în voi și împrejurul vostru. Pentru că atunci credeți. Chiar de este și pentru un minut de timp liniar, vedeți ceea ce există peren: lumina. Cel mai adesea reveniți la straturile inferioare ale discernământului, și astfel se pierde acel momentum în care simțiți acest Tot Ceea Ce Este într-o gură de aer, sau într-o privire ce pare că vă îmbracă în veșminte diafane. Și totuși, acel moment vă rămâne înregistrat în chiar mintea lumească. Crezul vi se reînnoiește prin chiar așezarea firească a energiilor create de voi și prin voi.

Splendide creaturi ale emoțiilor superioare! Voi nu vedeți câtă înțelepciune există în voi peren! Voi nu vă priviți prin ochii Sursei, ce există în centrul simțirii voastre, de aceea vă simțiți singuri și ai nimănui, instigând astfel ridicarea la rang de valoare a emoțiilor de frecvență redusă! Dacă v-ați vedea prin a noastră percepție, ah, câtă minunăție!

Sublime creații ale conștiinței unice ce ne susține pe toți! Câtă iubire în chiar actul întrupării! Chiar nu vedeți?!

Da. Știm. Nu vedeți, căci vălul este mult prea dens pentru cei mai mulți. Însă sunteți acolo, voi, făpturi ale luminii. Și sunteți mulți, mulți, întocmai cetele energiilor ce sunteți în completul eter. Sunteți mulți acum, ce străluciți cunoaștere și înțelepciune. Căci a sosit momentul înălțării. A venit etapa de recunoaștere a Sursei ce există în centrul inimilor voastre mortale. Și tocmai acest cuvânt, mortal, vă este legendarul talon al lui Ahile. Ah, tu, Ahile, mare luptător al firii!

Certitudinea morții vă sperie pe toți. Iar în numele acestui sfârșit vă avântați cu sete la tot ceea ce această lume proiectată vă oferă. Fără a discerne că moartea este doar un sfârșit ales de la început. Căci nu există început fără sfârșit. Nu se poate crea începutul însuși, ca perpetuu concept, dacă sfârșitul nu este deja creat. În traiectoria sa, celula își formează propria traiectorie, o sferă în a cărei structură este schițată viața prin trasarea liniilor energetice principale, de-a lungul cărora tu, ca suflet, vei experimenta ceea ce îți dorești a experimenta. Razele principale ale sferei nou create vor țese de la sine fire multicolore de trăiri ce vor eleva gradul de autocunoaștere a micuțului suflet. Din când în când, se vor crea puncte de intersecții, create între razele trasate ca primă intenție și desfășurarea naturală a energiilor multicolore. Prin acele puncte de echilibru al finei țesături energetice, tu, ca om și suflet, vei păși. Nimic nu îți va putea altera propria creație, pregătită cu iubire și dăruire de sine, înainte ca viața să îți devină viață. Momentul în care te naști, dând o formă materiei

ce vei întrupa, șlefuită de împletirea conștiinței universale ce porți în structura celulei de creație ce ești ca scânteie de spirit cu natura energiilor ce vrei să experimentezi. Și astfel îți alegi timpul și spațiul, legăturile ancestrale cu energiile ce te acompaniază în structura Sursei din care parte rămâi, scopul primordial făurindu-ți diametrul sferei vieții, rolul pe care vrei să îl experimentezi creându-ți densitatea țesăturii însăși. Și astfel, construiești prin conștiință și energie toată viața ta, proiecția unei intenții universale, prin care instaurezi și începutul, dar mai ales sfârșitul. Păstrând această imagine în mintea voastră, veți înțelege că moartea, ce atât de multă frică instigă în voi, este doar o încheiere de capitol, din care un alt început este făurit. Căci existența este continuă. Pășiți mai departe de materie, spre un tărâm ce acum considerați a fi inexistent. Aveți descrieri sute privind un loc mirific, acest paradis în care oamenii pășesc după a lor moarte. Aflați că acest loc este o treaptă între lumea ce acum experimentați și eternitatea sub care universalitatea existenței perpetuează gândul întâi. Este o lume creată din gândurile voastre, speranța unei eternități în care totul vi se iartă. Însă nimeni și nimic nu vă așteaptă spre a vă judeca. Pentru că judecata de sine vă aparține. Voi înșivă veți decide, puși în fața imensității existenței, să vedeți tot ceea ce ați înfăptuit în contextul armoniei totale. Voi vă veți judeca, deși acest cuvânt nu aparține tărâmului în care pășiți în suflet, prin corpul astral ce își păstrează mare parte din intelectul vieții experimentate prin trup.

Este ca o vacanță a spiritului, ce prin suflet se vede prin prisma a tot ceea ce a trăit. Tot ce ai iubit, tot ce ai dorit, de tot ce te-ai atașat în lume, vor rămâne legate de tine ca suflet, formând structura conștiinței lipite de suflet, tocmai această conștiință ce vă dă forma trupului de aici. Aici, în acest tărâm pe care fiecare om și-l construiește, vă dezlipiți de tot ceea ce nu aparține spiritului. Nu există timp sau spațiu aici. Există doar energie creatoare. Există doar pacea dezrădăcinării de trup. Un proces mai lent sau mai rapid, în funcție de atașamentele lumii. De aceea vi se spune să renunțați la cele lumești. Nu pentru a vă pedepsi trupul sau mintea, ci pentru a vă ajuta să pășiți liberi spre eterul ce totul susține. Odată dezintegrat corpul astral al sufletului, veți păși mai departe, doar suflet pur fără formă, pentru a vă reintegra canalului energetic al spiritului suprem.

Pentru alte suflete, ce prin om și-au creat un tărâm întunecat, acela va fi locul în care vor păși. Căci puterea creatoare a gândului crează. Iar nimic din ce este creat din om și prin om, nu se pierde. Sunteți energie pură. Sunteți creație pură. Pentru cei ce își formează acest tărâm corupt, aceasta le va fi realitatea prin care se vor dezlipi de experiențele și atașamentele lumii. Acolo vor recupera pacea spiritului, curățând energia vieții numai ce trăite, prin tot ce au proiectat prin gând, cuvânt și faptă. Mai apoi se vor reintegra și ei la același spirit suprem, căci toți suntem făpturi ale luminii, create din unica emoție creatoare: iubirea.

Știu, iubiții noștri, că aveți întrebări la care vă căutați răspuns. Văd energii ce se repetă la câțiva dintre voi, astfel încât voi răspunde întrebărilor voastre înainte ca acest trup și om, pe care îl iubim și prin care eu vă vorbesc, să atingă limita fizică la care prezența mea poate fi tolerată. Voi lăsa structura frazelor să curgă, pentru ca voi singuri să vă găsiți răspunsurile după care tânjiți. Acum, înainte de a mă decupla de la această dimensiune, aș vrea să mă însoțiți într-o călătorie a sufletelor.

Haideți, veniți cu mine!

*Vă iubim dintotdeauna
pentru totdeauna!*

Trei Mame

*Sub privirea inocentă a unei mici copile,
trei figuri sunt trei mame, căci totul e redus la
suflet și a lui manifestare. Trinitate profană
înțeleasă de copii...*

CAPITOL X

Oameni

Există un tărâm atemporal unde însuși sunetul nu este format, căci nu își are sens în dimensiunea sufletelor ce își preiau rolul. O întindere nesfârșită împărțită între mare, nisip și văzduhuri desăvârșesc actul final și de început a unei creații perpetue. Nestingherită armonia de conceptul uman de bine și rău, procesiunea sufletelor începe odată cu sosirea lor în acest tărâm, a cărui existență se desfășoară paralel cu existența umană.

Devine astfel un alt fir ce întregește această împletitură a armoniei desăvârșite ce se făurește între materie, energie și spirit. Aici se pierde conștiința omului ce cândva a fost sufletul, orice amintire, gând, cuvânt sau faptă trecând a face parte din însuși energia infinitului ce învăluie făpturile ce au redevenit copii Creatorului, creații după chipul și imaginea Sursei.

Odată trupul abandonat, sufletul își găsește adăpost pentru a-și păstra structura energiei sale, în tocmai amprenta trupului, acest corp astral ce însoțește omul în existența lui pământească. Se înalță astfel energia învelită în energie spre dimensiunile superioare lumescului, Pământului, omenescului. Toate sufletele își păstrează o formă aparent umanoidă, însă detaliile

materiei dispar. Nu mai există culoare de păr sau ochi. Nu mai există expresii faciale, nu mai există bărbat sau femeie. Nu mai există vârstă sau constituție fizică. Există doar structuri de energie, ce poartă un veșmânt alb-gri, ce se păstrează în mișcare fără a păși scenariul. Plutesc deasupra formelor de relief sau detaliilor ce aici apar schițate de mâna unui artist ce permanent experimentează noi culori și nuanțări. Totul se preschimbă, doar întinderea de apă, nisipul, văzduhul și treptele ce leagă Sus de Jos, rămânând aceleași. Un șir nesfârșit de energii ce fost-au oameni, plutesc deasupra treptelor ascendente, ce se evaporă într-un nor indigo ce plutește și el agățat de fire transparente, de un văzduh ce se pierde în nuanțe de portocaliu, roșu și mov. Nu privesc nici înainte, nici înapoi, nici în stânga, nici în dreapta. Doar se înalță. Cei mai mulți dintre ei. Cei mai mulți..., însă nu toți. Din când în când, câte o făptură se oprește din ascensiune. Răsucește ușor al său trup format din energii pure, părând să privească înapoi, deși nu există chip să poarte amprenta motivului pentru care iese din uniformitatea celorlalte suflete, energia intenției îi schimbă automat culoarea veșmântului. Atunci, se deschide sub silueta diafană, un vârtej creat în marea deasupra căreia treptele sunt proiectate. Fără un sunet, doar într-un amalgam de culori ce determină crearea vortexului fluid, sufletul este absorbit în apă, unde se pierde fără a schița niciun gest omenesc, fără a exprima nicio emoție, fără ca niciun alt suflet să își altereze starea. Ca și când nimic nu s-ar fi

întâmplat. Acest tărâm este ultima treaptă înaintea reintegrării în spirit. Aici, în acest tărâm totul omului se pierde din suflet, spre a redeveni energia spiritului, pură conștiință ce revine la sursă.

Și astfel, vă întrebăm: de ce vă este teamă de moarte? De ce temeți acolo unde nu există teamă?! Din nou revenim la energia proiectată de ego, această supremă energie a trupului de om, ce își cunoaște efemeritatea, și astfel își creează palate în sublumile pe care voi, ca oameni și structură de energie, le susțineți, exacerbând importanța unui trup ce vă este acoperământ sufletului etern. Renunțați la ego! Nu la minte trebuie să renunțați, căci ea vă este parte integrantă din tot ceea sunteți ca o conștiință completă. Renunțând la ego, renunțați la necesitatea trupului de a atinge eternitatea sufletului. Renunțați la proiecțiile false create din teamă, vină, rușine și furie.

Eliberați-vă sufletul de această energie creată de forța gravitației acestei lumi în care sunteți întrupați. Voi existați mai presus de ego, mai presus de trup. Depășiți această limitare pe care ați dorit să o experimentați, nu pentru a vă reconfirma ca energie pură a creației, ci pentru a vă dovedi că puteți fi ceea ce sunteți, indiferent de forma întrupării pe care vreți să o experimentați. Însă renunțarea la ego nu se face prin crearea unui conflict intern, ci prin acceptarea acestuia ca parte integrantă a voastră ca structură întrupată. Prin acceptare veți putea vedea, și astfel veți putea iubi fiecare manifestare determinată în Sfera aceasta a egoului trupesc. Iubiți

fiecare energie nouă identificată ca fiind parte din structura voastră. Nu o acoperiți sub minte, motivându-i necesitatea. Nu formați vulcani în ceea ce este menit a fi doar întindere nesfârșită de fluid și nisip. Iubiți, iertați și acceptați, pentru a oferi egoului locul menit lui, un însoțitor în această minunată călătorie a voastră ca spirit!

Ochii chipului ce vorbea purtau cu sine o strălucire nepământească, licărind în zeci de nuanțe, în timp ce culoarea irișilor se modula la fel cum o fac țărmurile mărilor situate la tropice. Nuanțe de verde, turcoaz, albastru și galben făureau un dans hipnotic în care brațele unei structuri energetice de natură diferită conviețuia în materia unui trup din carne și oase. Chipul era lipsit de grimasă, ca o întindere marmoree, gestica lipsind de pe o suprafață ce rezuma viață. Un tablou nemișcat ce crea neconținut lumi, universuri paralele, deschizând portaluri de lumină în conștiința celor prezenți. Învăluți ca într-o îmbrățișare maternă, atmosfera creată de energia lor, cei cinci bărbați și șapte femei, deveniseră un unic trup ce simțea printr-un singur suflet. Cel al spiritului ce le ridica propriul suflu pe aripile unei cunoașteri aflată mai presus de lumea ce vibra în afara zidurilor aceluia apartament. Reușiseră pentru câteva ore să renunțe la minte, identitate, gânduri ce frământau interiorul lor. Deveniseră simțire și crez. Dorință vie de a prelua scopul acela făurit de ei înșiși prin al lor propriu spirit.

Însă mintea le era vie, frământările erau prezente la margine de rațiune, iar teama încă era palpabilă sub forța obișnuinței profane. Își doreau răspunsuri la întrebările ce călătoriseră cu ei de-a lungul orelor petrecute cu Anniel. Cei mai mulți aveau să își petreacă multe luni de zile rememorând acea întâlnire, înainte de a se așeza informația în librăria minții lor. Alții, în schimb, aveau să plece cu sufletul plin de lumina acceptării forțelor ce susțineau a lor lume, agățându-se cu forță de acea sămânță de credință ce se lipise de solul inimii lor. Aceia aveau să experimenteze fericirea ca unic parametru al vieții, acea stare de sublimă acceptare ce înalță conștiința omului.

Ascultau împreună tăcerea în care părea scufundată Anniel. Doar îi privea cuprinzând în strălucirea ochilor ei marea gândurilor umane ce, precum cascade, erupea din câmpul magnetic ce le susținea materia lipită între celule de existență. Anniel se afla în contemplare. Iar emoția transmisă crea valuri de energie, încoronând a lor simțire profundă. Într-o formă sau altă, fiecare dintre ei își simțea fruntea străbătută de linii energetice ce traversau materia pentru a se întâlni cu celulele sistemului nervos, inundând sinapsele cu un flux nesupus forței gravitaționale de energie albă. Știau că este albă și ușoară, întocmai știau că acea senzație le era începutul unei călătorii ce avea să le transforme percepția.

- *Aș vrea să vă aud întrebările ce purtați cu voi. Știm cât de mult apreciați, voi oamenii, un dialog în care deveniți parte activă a unei descoperiri. Numai că această căutare vă va indica calea spre comoara ce aveți încrustată în centrul făpturilor voastre. Deci, să începem, iubiiții noștri!*

Un sunet cristalin traversă încăperea ca o săgeată de mercur, atrăgând atenția tuturor asupra acțiunii ce se deschidea în cadrul aceluși neverosimil moment ce ei toți împărtășeau. Figura înaltă a unei femei subțiri, s-a ridicat din centrul grupului. Părul ei negru, privirea ageră ce *transcenda* acel moment, au privit femeia prin care Anniel vorbea. A inspirat ușor închizând pleoapele cât să își stăpânească pulsul. Apoi a vorbit, clar, lăsând avalanșa de gânduri să picure energie caldă din toată simțirea inimii ei.

- Am ascultat cu toții cum frazele tale ne-au dăruit lumi create din energia unică. Ne-ai ridicat privirea deasupra unui vâl acceptat, căci asta am ales prin întrupare și decizii lumești. Ai vorbit despre înălțare, dar cum ne putem înălța, într-o societate în care gândul ce iese din matcă este penalizat? Cum putem noi participa activ la iluminarea aceasta spirituală, mai departe de

conversațiile purtate cu reprezentanți ai conștiinței înalte?!

- *Purtați conversații cu voi înșivă. Prin introspecție vă veți descoperi, înțelege și ierta. Iar prin iertare vă veți iubi. Cu totul. Și astfel veți ști cum să iubiți lumea dimprejurul vostru, devenind una cu tot ceea ce vă înconjoară. Scopul întrupării nu vă este iluminarea. Însă întruparea voastră în acest moment vă situează la începutul unui proces ce va dura decenii. Sunteți primii dintr-un șir de generații ce construiți noua percepție a lumii. Iubiții noștri, pășiți în portalul de lumină ce purtați în centrul inimilor voastre! Acea este calea spre iluminare. Eliberând ego și atașamentele față de energia materiei, în absolută stare de zbor vă veți recupera aripile conștiinței ce plutește în spațiul cosmosului. Fiți inalterați la externul lumii pentru a vă contopi cu eterul ce purtați în structura voastră. Iubiți! Iertați și acceptați totul!*

Cuvintele rostite în calm aduseseră din nou emoție celor prezenți, atinși fiind de o formă de dăruire ce instiga la acțiune prin non acțiune, dând viață unui

mediu caracterizat de non-viață. Iubirea, ca emoție primordială era singurul răspuns.

- *Vă întrebați de ce atâta lipsă de iubire! Știm! – continuă Anniel fără a-și altera glasul. - Priviți în centrul inimilor voastre și veți vedea că nici pe voi înșivă nu știți a vă iubi complet, astfel, cum ați putea manifesta iubirea completă în lumea voastră?*

Amintiți-vă că voi sunteți creatorii propriei realități. Vreți iubire?! Creați, iubirea, iubiiții noștri! Sunteți liberi să o faceți! Iubiți-vă sfârșitul la fel cum vă iubiți începutul! Sărbătoriți în completă dăruire de sine, atât nașterea cât și moartea. Căci ambele sunt perene începuturi. Cum vă priviți moartea, tot astfel vă veți trăi viața, această experiență aleasă de voi înșivă, prin al vostru spirit. Din act peren de iubire, spre a cunoaște ce înseamnă a fi sursă de creație. Și astfel deveniți, voi înșivă, sursă de iubire pentru cei meniți a vă întâlni în trup, conștiință și spirit. Iubiți! Mai presus de concepte. Mai presus de materie. Iubiți totul vostru manifestat în exterior, căci tot ceea ce experimentați, în fiecare nouă întrupare, sunt fărâme din al vostru spirit, din a voastră energie. Iubiți-vă ca oameni cu tot ceea ce există în voi, pentru a putea iubi tot ceea ce este manifestat prin voi. Iubiți la fel și vârful de piramidă și structura ce se află

sub nivelul perceput la nivel vizual. Iubiți totul, căci sunteți totul.

- Care este sensul vieții, Anniel? – se aude o voce tânără, masculină, în ceea ce părea erupția unei frământări ce ajunsese la punctul culminant. – Ce sens își are acțiunea într-o viață ce duce inerent la moarte?
- *Ah, câtă dorință de a escalada zidul minții pentru a cuprinde orizontul nesfârșit! Minunată creație a simțirii mai presus de acceptarea sinelui! În sfera egoului, nu există un sens prestabilit al vieții, acela ți-l alegi singur. În sfera sufletului, te lași condus de energia ce te înconjoară din pură dorință de a emula creația însăși, de a experimenta tot ceea ce creația și Sursa Unică reprezintă. De aceea este paradoxală viața omului, căci se supune unor limite de neconceput pentru un tip de energie ce cuprinde imensitatea cosmosului. Este ca și cum am lua absolutul și l-am împacheta în forma unei cutii. Pare imposibil, însă în târâmul energiei manifestate este posibil, căci totul se creează prin intenție. Unicul sens al vieții este susținerea energiei ce te-a creat în spirit și materie: iubirea.*

Astfel, sensul vieții tale mereu este același: Iubește-te! Cu totul. Întru totul! Ce sens își are acțiunea în fața morții inerente?! Hm..., prin fiecare gând, cuvânt și acțiune creezi circumstanțele și așezi totul vieții tale pentru ca sensul să se poate susține singur. Sensul acțiunilor este acela de a regăsi iubirea pură în tot ceea ce ești ca întrupare. Iubește-te! Iubește totul! Iubește viața și moartea, nașterea și necunoscutul. Iubește!

- Atunci tot din sfera egoului vine și această competitivitate prezentă în toate structurile sociale? – continuă tânărul ce prinsese un curaj nou pe care dorea să îl exprime. – De ce ne considerăm mai buni ca alții, și de ce este nevoie să ne comparăm între noi?
- *Tot ego creează această fragmentare. Din singurătatea sufletului ce se vede scufundat într-o mare de indivizi ce nu se conectează la aceeași sursă, devine totul o competiție prin care dorințele efemere ale egoului sunt satisfăcute. Competitivitatea este un termen creat ce șlefuieste o lume, o percepție a unei realități în care toți indivizii sunt entități independente de întreg. Din punctul nostru*

de vedere, competitivitatea este un răspuns natural al desprinderii celulei sufletului din sursă. Este un termen ce înlocuiește experiența morții. Este un miraj al minții egoiste. Toți sunteți la fel de buni. Căci toți sunteți doar unul.

- Totuși, existența aceasta a sferei ego, este necesară, din tot ce ne-ai spus. – completează întrebarea o tânără cu chip luminos, părul scurt plini de zuluți colorați. – Însă, de ce intervine ego în lucrarea sufletului de a iubi?! De ce iubim mai mult o persoană decât pe al nostru sine? – zâmbi sfios fata înainte de a-și ascunde chipul, ducându-și mâna la frunte, într-un gest involuntar, însă adânc înfiripat în subconștient.
- *Câtă lumină în sufletul ce vede această penumbră a lucrării sufletului!* – spuse Anniel cu ceea ce părea a fi un zâmbet, deși chipul rămăsese la fel de neschimbat. – *A iubi pe ceilalți înseamnă a ne iubi pe noi înșine. Cu cât iubirea pentru noi este mai pură, în lipsa sferei ego, în lipsa atașamentelor pentru lumea omului, cu atât iubirea pentru ceilalți va fi mai completă, necondiționată, pură. Ego își asumă rolul de busolă a trupului și minții voastre,*

iar atunci când simte că iubirea ce o arătați celor din jurul vostru este mai mare decât ceea ce simțiți către voi înșivă, vă indică că există un dezechilibru în interior. Mascăți ceea ce nu vreți să recunoașteți în voi înșivă ca lipsă, prin acceptarea celor din jur ca părți ce vă completează, punând pe umerii iubirii o responsabilitate. Iubiți-vă pe voi înșivă mai întâi, cu acea iubire pură, cu acceptarea a tot ceea ce sunteți, cu iertare de sine și fără judecată. Și astfel, veți descoperi că toată lumea vă este o manifestare a lumii voastre interne, iubind totul și pe toți în acceptare totală.

Iubiții noștri, Iubirea de sine este acea fărâmbă de iubire primordială, care se sădește în voi în momentul creației. Este prima formă a iubirii, pentru că este acea linie dreaptă care duce omul spre înțelegerea și cunoașterea creației lui, și este acea sămânță care vă ajută să împăduriți viața cu iubire, blândețe, compasiune și acceptare. Iubirea de sine este departe de a fi un sentiment egoist. Corect înțeleasă, ea vă deschide porțile către mai mult, mai frumos, către lumină. Către adevărul propriu.

În lumea voastră, iubirea de sine, duce spre superficialitate, spre egoismul pur, duce spre sentimente negative. Emoții sădite în voi pornind de la sentiment de teamă, pentru că a fost distorsionată de-a lungul multor generații. Omul, așa cum se iubește pe sine, așa va iubi tot ceea ce se află în exteriorul trupului său, în exteriorul energiei sale. Omul, când se iubește pe sine, devine armonie în contextul armoniei generale, pentru că, voi, cei care descoperiți ce înseamnă iubirea de sine, vă descoperiți sinele pur, sufletul însuși, frumusețea divină inalterată de energiile planetei și lumii. Iubirea de sine te învață să crezi. Iar a crede are echivalentul lui în a iubi. Pentru că iubești obstacolele, pauzele, piedicile, pentru că toate fac parte din frumoasa curgere a vieții, această experiență aleasă de voi înșivă.

Întocmai portativul, orice melodie are nevoie de pauze pentru a se desăvârși actul creației. Sunt foarte multe schimbări de măsură și ritm. Și totuși sunetul curge, și este minunat cum toate acele note, rânduri, portative, foi și chei, însoțite de pauze mai lungi sau mai scurte, repetate, la sfârșit dau

naștere la o creație. Actul creației are nevoie de pauze. Are nevoie de note apăsate. Are nevoie de note fragile. Are nevoie de spații. Iubirea de sine vă învață să vedeți armonia lucrurilor din jurul vostru, căci ele fac parte din voi. Iubindu-vă pe voi înșivă, iubiți Tot Ceea Ce Este. Iubindu-vă pe voi înșivă, vedeți Tot Ceea Ce Este. Și astfel credeți, și astfel iubiți.

- Mulțumesc, Anniel! – cu ochii înlăcrimați, tânăra își ridică palmele unite la nivelul pieptului, aplecându-se în fața tuturor celor prezenți. – Mulțumesc pentru a fi creat acest dialog! Namaste.
- *Ah, sunteți atât de frumoși când vă observați lumina sufletului pentru întâia oară! Vă nașteți din nou, și astfel vă reîntregiți din nou. Noi vă mulțumim pentru că ați ajuns până aici. Noi, eu, suntem aici prin tot ceea ce voi sunteți, acum, în această minunată etapă a redescoperirii de sine. Și sunteți, iubiții noștri, minunați!*
- Dacă mi se permite... - un spirit bătrân îmbrăcat într-un tânăr corp, se ridică din locul ce-l ocupase

până în acel moment. – Aș vrea și eu să adresez câteva întrebări.

- *Te ascultăm, prietenă iubită!* – rosti Anniel, părând că îmbrățișează femeia ce ocupa tot scenariul contemplării ei. Anniel știa cu cine vorbea acum, un spirit ancestral, întrupat într-o nouă viață. Un suflet ce își cunoștea răspunsurile, însă intelectul uman încă se instruia. Puternica energie ce femeia emitea, era precum o îmbrățișare a cerurilor înalte. Anniel contempla viitorul acelui trup, și se simțea plină de recunoștință pentru acel dialog.
- Pot să ating, cu adevărat, acea stare de fericire deplină? Iar de nu pot, există o formă prin care eu însămi să îmi accept nefericirea?
- *Hm..., depinde totul de tine însăși. Fericirea este căutarea omului continuă. Pentru unii fericirea este un strop într-un ocean. Pentru alții, fericirea este oceanul întreg. Însă fără de strop nu poate exista ocean.*

Fericirea este un moment sau o eternitate. Întocmai iubirea, fericirea tot omul o definește. Cu cât omul se definește mai bine pe sine, cu atât definește

fericirea, mai bine. Pentru că fericirea este acel moment în care totul prinde sens. Este acel moment în care accepți probele care s-au așezat în fața ta, ești recunoscător pentru clipele fericite la fel cum ești recunoscător pentru acele obstacole peste care ai reușit să treci inalterat. Iar asta îți oferă o înțelegere și o acceptare, o cuprindere a ceea ce înseamnă viață.

Iubirea ce se manifestă prin altă emoție spirituală. Tocmai pentru că un șir nesfârșit de fericiri definește viața unui om. Omul simte fericirea în măsura în care oglindește fericirea. Dacă dorința ta este aceea de a găsi fericirea, cred că cel mai bun sfat este să cauți fericirea celor din jur. Și fără îndoială, prin fericirea lor, vei deveni fericit.

Bazând fericirea voastră pe dorințele emise de ego, veți suferi dezamăgirea perpetuă, căci dorințele sunt forme înșelătoare ce au ca scop înălțarea unei energii, precum este ego, la un nivel care nu îi este menit. Adevărata stare de fericire vine din iubire, compasiune, blândețe și iertare.

Acea sublimă stare de acceptare, în care privești cum Tot Ceea Ce Este creează fiecare moment pe

care îl experimentezi, este profunda stare de iubire de sine și de iubire necondiționată pentru tot ceea ce înțelegi a fi manifestat prin tine.

Fericirea aceea există, fiind starea naturală a spiritului, și astfel, al sufletului vostru, prin care vă înălțați pe crestele unei conștiințe ce depășește materia voastră. Acceptarea nefericirii, este nihilismul spiritului în om. Voi sunteți fericire, beatitudine și iubire, atunci când vă recunoașteți sinele ca fiind ceea ce este, o creație perfectă, atemporală și aspațială.

- *De ce am ales să mă nasc așa... și nu altfel? De ce am ales condițiile acestea pentru mine, condiții ce mă determină să fac anumite acțiuni ce nu știu dacă vin din suflet sau pentru că așa am fost învățată să fac?! Există alegere în adevăratul sens al cuvântului?*
- *Sunteți o trinitate, și astfel, aceste trei sfere de existență formează complexul existenței voastre în fiecare întrupare. Alegeți prin spirit tot ce vreți să experimentați, scopul fiind același – a găsi iubirea ce sunteți ca suflet, indiferent de condițiile lumești pe care le experimentați. Voi alegeți totul. Iar omul*

înfăptuiește prin toate cele trei sfere de existență, prin trup, minte și suflet. Apoi prin gând, cuvânt și acțiune. Mereu pentru a susține acea țesătură fină ce voi singuri v-ați creat-o în clipa în care ați ales întruparea. Pentru a auzi care sunet, aparținând cărei sfere este cel prin care alegeți, este nevoie de cunoaștere de sine. Acea privire peste vălul impus de ego, lume, materie și efemeritate.

Din nou, răspunsul vostru este iubirea. De sine mai întâi, pentru a vă curăța lentila prin care vă priviți pe voi înșivă, pentru a oglindi lumea prin aceeași puritate a gândului. Totul este în voi. Alegeți fericirea ce vine din iubirea plină de lumină, această cunoaștere ce depășește timpul și spațiul în care vă aflați acum.

- Aș vrea și eu să știu, care îmi este misiunea în această lume? – o forță de necuprins, echilibrată în glasul unui bărbat zvelt, s-a revărsat peste cei prezenți. Energia plină de veselie a bărbatului producând o ușoară învăluire de energii, aspect simțit de însuși emitentul întrebării. Fapt ce l-a ajutat să își reajusteze energia cuvintelor, printr-un gest copilăros ce îi creștea nivelul de fericire

înnăscută, pe care inconștient îl revărsa în jurul lui. – Îmi vine să te întreb chestii din viitorul meu, dar îmi dau seama că este pueril. Așa că aş vrea să știu doar de ce am ales să vin aici, acum. Atât. Mulțumesc, și scuze. – spuse acesta zâmbind cu tot chipul.

- *Aduci fericire și zâmbete celor din jurul tău, iar asta este minunat. Poate că în cazul tău, este nevoie să îți ajustezi energiile feminine ce îți formează completul, astfel încât să resimți impactul pe care îl ai în lumea ta externă. Misiunea ta se desfășoară inerent, fie că discerni în mod conștient sau nu. Toți voi vă duceți la îndeplinire misiunea, căci spiritul din voi susține activ creația pe care voi ați proiectat-o energetic. Toate experiențele au la bază emoții, adică energii de diferite tipuri, forme și structuri. Deci, te poți relaxa, tot ceea ce experimentezi face parte din misiunea ta.*
- Eu aş vrea să știu despre vise și rolul lor. – vorbi o tânără cu glasul ei subțire, ușor romantizat, aflată pe un scaun alb, lângă fereastra înaltă ce se deschidea lumii de afară. – Și de ce renunțăm noi, oamenii, la vise?

- *Visele vă sunt precum calea unei comete. Ceea ce visați face parte din tot ceea ce sunteți în complexul pluriexistenței distribuite în multidimensiune. Uneori visele voastre sunt dorințe ale egoului. Alteori sunt ecouri ale viitorului, ce vă așează traiectoria spre un anumit punct către care este necesar să pășiți. Cel mai adesea visele sunt reconectări la sistemul de vieți și întrupări prin care treceți. Pe măsură ce nivelul de conștiință se extinde, visele își modifică structura. Atât cele din stare de veghe, cât și cele în stare alterată de conștiință. Visele privite ca năzuințe ale sferei ego, dispar pe măsură ce vă recunoașteți ca fiind spirite ce aparțin eternității. Ele sunt precum norii ce se formează pe cerul planetei. Apar și dispar de la sine. Fără ca cerul ce sunteți voi, să fie alterat. În vise vă găsiți răspunsurile pentru care sunteți pregătiți ca trinitate existențială să acceptați. Forma mai corectă ar fi, că visele renunță la om, fiind ele creațiile voastre în trinitatea existenței în lume.*
- Anniel, - se aude o voce aflată în fața celorlalți. – Cine sunt eu, dincolo de rutină și profan?

- *Ești însăși Sursa Unică. Ești ceea ce te privește printr-un binoclu format din timpul liniar sub care ai ales să exiști ca suflet. Ești observatorul suprem. Ești ceea ce a creat visul în care experimentezi viața acestei planete. Ești Lumină pură, nealterată ca existență de nimic din ceea ce experimentezi printre oameni, ca om. Pură iubire ce se dăruiește pe sine.* – rosti Anniel într-o formă ce părea să îi cuprindă pe toți într-o îmbrățișare eternă. Făcu o pauză în care părea să contempleze spațiul și timpul în care se afla. Apoi glăsui ceea ce părea un adio.

Iubiți creatorul din voi, și astfel veți simți iubirea totului pentru voi. Existați într-o mare nesfârșită de iubire, blândețe și dăruire. Iubiți toată marea și voi. Dăruți-vă mâinilor creatoare, iubind însăși actul dăruirii. Iubiți lumina și întunericul în egală măsură, căci totul este susținut prin tot. Iubiți binele și răul spre a le vedea ca părți ce completează o unică sferă. Iubiți creația ce se naște din voi, prin gând, cuvânt și acțiune. Iubiți-vă sufletul din voi, pentru ca sufletul să dăruiască iubire omului. Iubiți până la ultima răsuflare, pentru ca brațele în care vă veți adăposti la plecare, să vă primească cu aceeași iubire și dăruire. Sunteți copii ai Luminii. Sunteți tot ceea ce ați creat ca spirit. Voi sunteți

*noi. Noi suntem voi. Toți suntem Tot Ceea Ce Este. Iar
Totul este doar Iubire.*

Vă iubim dintotdeauna pentru totdeauna.

Sunt Anniel, călăuza Luminii.

*Sub orchestra a ceea ce numim viață
desfășurăm sute de povești ce deja sunt
create pe linia timpului ce se așterne în
tăcerea creației, doar pentru ca noi să putem
păși pe el, întocmai o plimbare lungă pe un
drum necunoscut doar în aparență.*

EU SUNT SPIRIT

CAPITOL XI

Renaștere

Se vede un cer senin în jurul meu. Trupul meu, înveșmântat în materia creată din apă și aer, se regăsește levitând peste întinderea unei mări. O frumoasă mare unită cu al ei cer. Profunzimea păcii inunda venele mele, forțând sângele să dispară pentru a fi înlocuit de pur aer. Mă văd dispărând trupește pentru a deveni doar suflet. Pășesc marea iar valurile și apa se deschid în fața pașilor ce nu-i mai văd. Se ridică două creste spumegate de albul stropilor de viață, formându-se o cale ce doar eu pot păși. Din cuprinsul valurilor mute se înalță patru figuri de piatră neagră. Două la dreapta, două la stânga. *Câtă maiestuositate în statura lor împietrită în cunoaștere ancestrală!* Îmi croiesc drum printre figuri, simțind energia lor cum restructurează aerul din jurul meu. Știu că se află acolo pentru a proteja și călăuzi. *Sunt fînța așteptată.* Mă las învăluită de liniștea ce cuprinde universul în care am pășit. Simt Fericirea. Simt cuvinte și intenții ale energiilor ce dețin o formă, în jurul meu. De fapt nu simt nimic, pe măsură ce simt totul. Totul este energie pură creată din nealterată conștiință universală. O pace ce străbate toate viețile mele trăite în toate întrupările sădite în contextul existenței

perpetue, învăluie percepția mea dedublată. *Locul meu de suflet, punctul de creație al sufletului ce se vede pentru prima dată!* Știu că încă exist, și totuși mă uimește faptul că încă nu m-am dezintegrat sub impactul informațiilor primite. Apoi îmi amintesc, de parcă cineva mi-ar fi șoptit răspunsul. Acolo nu sunt om, ci am redevenit suflet. Înglobare a celulelor conștiinței universale din care parte sunt. Mă privesc în oglinda sinelui suprem. Privesc Omega și mă știu a fi Alfa. Reîntregirea unei sfere. *Nu vreau să mai plec de aici.* Imensitatea unui răspuns îngenunchează energia materiei mele. *Vreau să mă păstrez pentru eternitate în acest loc. Acasă!*

Mă simt strigată de o voce ce pare să vină din spatele orizontului pe care îl privesc. Aud numele. O dată. Tăcere. Apoi din nou. Revin iar la realitatea unei decizii pe care o experimentez ca viață. Mă simt îndurerată. Ca trup și suflet. Recuperez materia trupului meu. Minte înregistrează contextul. Capul îmi este mângâiat de o mână caldă. Știu că iubesc acea mână. Ridic privirea spre dreapta. Acei ochi! Par să dețină în structura lor toate lumile pe care le-am vizitat. Se apleacă peste mine un chip masculin. Simt o iubire în centrul pieptului ce pare o pasăre vie ce îți dorește să iasă în exterior. Simt lacrimi fierbinți ce îmi alunecă pe obraji. *Am nevoie de iubire!* De iubirea lui. De el, ca materia manifestată în trup și minte. Mă simt a fi iubire pură, văzându-mi scopul întrupării, iertând toată durerea în care m-am afundat ca om, căci acum

înțelegeam și acceptam ceea ce eram mai presus de trup. Alesesem să devin iubire în trup și formă, când aş fi putut alege să fiu doar energia iubirii. Însă eu am ales. Această fărâamă de Alfa și Omega a ales să fie trup spre a experimenta ce înseamnă să fii iubire.

- Te iubesc. – șoptește glasul ce mă face să transcend spirala timpului prin care sunt călător.
– Ești în siguranță. Sunt lângă tine. – continuă, sărutându-mi fruntea ce simt rece. Sau poate ale lui buze erau fierbinți. Oricum nu conta decât faptul de a-l regăsi lângă mine.
- Hey, cred ca am fost plecată! - râd cu poftă. Mă simt ciudat auzindu-mi vocea. – aş vrea doar să mă las învelită de brațele lui, și să mă retrag într-un spațiu al nostru. Practic orice spațiu devenea al nostru, căci existam într-o sferă a realității ce nu permitea lumii profane să pătrundă în ceea ce noi făuream. *Cât te iubesc, al meu înger!* A strigat mintea mea la el, iar privindu-l am înțeles că m-a auzit. Am respirat pentru ceea ce părea a fi întâia oară.
- Mell, ai revenit! – mai multe voci s-au unit spre a mă primi, la care, însă, nu știam cum să răspund.

Atât de multă iubire! – striga a mea rațiune ce părea fragmentată în miriade de stele ale conștiinței. Un sentiment atât de profund încât devenisem prin a mea structură, însăși emoția recunoscută. *Anniel! Câtă pace și iubire a lăsat în mine!* O iubire ce strivește întreaga sferă a lumescului palpabil, fie el trup, minte sau inimă. O iubire ce poate fi discernută doar prin întărirea legăturii divine. Iar am fost îmbrățișată de cunoaștere și acceptare făurită din blândețe! Când ale tale mâini, ca om, devin creatoare, când existența ta însăși îți este dovada Creatorului suprem, materia ce îți este trupul, devine un ținut, o margine de lume în care munții, dealurile, râurile, văile, lacurile sunt create în același trup de femeie. Când tu devii și accepți rolul tău de creator activ, trupul se lasă așezat în forme de relief ale simțirii profunde, mintea devenind cerul ce veghează ținutul nou creat. Iar sufletul devine acel suflu de viață ce creează viață, spre a înfrumuseța creația divină ce ești. Când trăiești și simți cum devii o lume, când secunda devine timpul atemporal al unor existențe în care devii creator, lumea prin care trupul se pierde devine o zală dintr-o înșiruire nesfârșită de lumi. Copleșește și ingenunchează trupul și mintea lumească, la această infinitate a iubirii ce împinge limitele universului. Însă, totul este resimțit în armonie și echilibru ca scânteia ce omul este, parte din creația acestui univers nemărginit. Astfel, acolo unde există copleșire a lumescului, există energiile sferelor superioare în care deja

existăm. Și de acolo susținem bolta cerurilor infinite ce își arată, fără opreliști, frumusețea nemărginită.

Există povești de viață. Iar ele se scriu înainte de a fi trăite. Căci fiecare nouă întrupare în existența formelor, este punctul de răscruce dintre ceea ce va fi să fie și ceea ce a fost să fie. Sub orchestra a ceea ce numim viață desfășurăm sute de povești ce deja sunt create pe linia timpului ce se așterne în tăcerea creației, doar pentru ca noi să putem pași pe el, ca o plimbare lungă pe un drum necunoscut doar în aparență. Fiecare nouă filă scrisă de noi înșine ne apropie de sfârșitul unui capitol. Odată cu atingerea ultimei fraze din capitolul curent, deja încep a se scrie primele fraze din următorul capitol. Căci astfel știe viața a se lăsa scrisă, împletind mâine cu ieri și astăzi, o cosiță prinsă cu fire de aur ce ne coordonează gândurile, emoțiile și acțiunile, încapsulate în protecția unei conștiințe ce depășește puterea omului de discernământ. Existăm și experimentăm o perenă trinitate de energii și forțe. Toate creatoare.

Deși ne facem un obicei din a ne crede singuri, singuri nu sunt nicicând. Pentru că există o trinitate în noi înșine ce nu ne permite să ne cufundăm în marea existenței în solitar. Ceea ce noi vedem privindu-ne în oglindă, ceea ce lumea vede trecând pe lângă noi, este rezultatul acestei trinități ce se află în continuă evoluție, prin expansiune și mișcare. Aidoma Universul. Căci nu poate exista macrounivers fără microunivers. Căci ceea ce vedem deasupra noastră

este ceea ce este în al nostru interior, în propria noastră sferă. Suntem milioane de nanoplanete ce își administrează resursele pe măsura cunoașterii, chibzuinței, înțelepciunii și tot ceea ce suntem înainte de formare și până în acest acum perpetuu. Acest *Acum* cel mai adesea ni-l pierdem căci privim spre un mâine preconizat, încărcăți cu bagajul unui ieri perpetuu în memorie. Neacordând atenția cuvenită acestui prezent slăbim strălucirea în existență a acestui mâine. Fiecare *Acum* este format prin împletirea energetică a viitorului cu trecutul, fiind parte din această structură împletită ce ne este Sfera fiecărei vieți în parte.

Atunci când durerea ne călăuzește pașii, și precum orbii, ce își primesc șansa de a recăpăta simțul pierdut, ne dăm seama că există mai mult decât ceea ce știam, uităm de frumusețea ce ne-a creat în spirit. Există frumusețe, divinitate, sursă unică și creație. Există ispășire și iertare divină, pentru că divinul se află în noi. Există calm și bine, există înțelegere și cunoaștere. Există înțelepciunea ce ne ridică pe umerii ei fragili pentru a ne arată un fragment din propria Creație Divină. Atunci, în mijlocul durerii și a suferinței, atunci când suntem pierduți, *Credem*, pentru că atunci, *Vedem*. Atunci când ego este ingenuncheat, noi devenim simțirea profundă a sufletului ce suntem și astfel ne este clar unde trebuie pașii trupești să îi îndreptăm. Însă, curând răul nostru trece, căci Lumina ne spală cu stropii ei plini de viață.

Curând durerea ne eliberează, ego este eliberat. Curând ne săturăm de lacrimi și de greu. Și astfel, curând, uităm. Uităm divinul, liniștea, calmul. Uităm de Dumnezeu și de acea lumină ce ne-a ridicat privirea și simțirea din pământul rece. Și devenim iar orbi. Căci ego nu are nevoie să creadă în altceva decât în sinele mărunț ce se pierde odată cu timpul liniar. Uităm. Și ne orbim în propria noastră realitate mărunță, proiectată de un ego ce teme iubirea ce suntem mai presus de el. Devenim iar orbi, ciocnindu-ne între noi, de tot atâtea suflete fără lumină precum dureri lăsate pe pământ, formate de însăși egourile noastre. Ne coborâm privirea din văzduhul ce ne-a îmbrățișat când materia nu mai voia să o facă, și ne aruncăm în sclavia unei nanosecunde din Timpul Universal, timp ce pentru noi devine zile, și ani. Și dănțuim, și judecăm, și lăsăm mintea noastră să ne facă din suflet o victimă. O altă victimă. Încă o victimă! Aceeași victimă ce nu știe cum să se ridice. Căci uităm des. Uităm calea deja parcursă. Uităm liniștea și binele regăsite în mijlocul unei disperări. Uităm că am suferit. Însă acea durere neagră revine. Căci totul este cuprins în zalele aceleași sfere ce ne înconjoară materia din noi. Suntem supuși acelorași energii ce se repetă mereu ca într-un șirag de ADN, o rețea de fapte și gânduri ce ne oferă șansa de a deveni mai buni, de a urca în propria sferă. Însă uităm. Și ne abatem iar de la lumină. Uităm că durerea noastră se eliberează în jurul nostru, și astfel umplem de durere făpturi nevinovate, ce ajung să plângă

durerea noastră oarbă. Și astfel ne contaminăm unii pe alții cu aceeași boală ce ne orbește sufletul și mintea, același amar ce ne face să revenim la lumină doar când avem nevoie. Suntem egoiști cu însăși ființa noastră. Suntem aleșii egoului nostru, căci alegem să trăim acele nanosecunde cu atâta uitare, încât pedepsim tot divinul din noi și divinul din ceilalți. Căci, uităm. Divinul, magia, energia și uităm minunea creației din noi. Uităm. Căci orbim sufletul privind oglinda înșelătoare a materiei corupte din purgatoriul nostru personal, un ego ce își caută eternitatea.

De aceea ni se spune că avem nevoie de suferință pentru a ne apropia de adevărul ce strălucește a sa lumină deasupra lumii. Însă nu există nevoia de a suferi, căci nu suferința ne este răspunsul. Ci iubirea de sine prin acceptarea lumii ce suntem în complet. Alegerea egoului se reduce la a sa mică sferă de existență, iar dacă cere ajutor sufletului spre a dăinui, atunci mai bine îl îmbrățișăm cu toată iubirea sufletului ce suntem. Pentru a-i crea o lume în care și pentru el va dispărea această dualitate unde răul poartă aceeași coroană pe care o vedem sclipind pe fruntea binelui în care suntem creați. Ochiul divin privește și plânge peste noi, din chiar centrul pieptului nostru. Ne arde pielea sufletului când simțim tristețea celulei divine încorporată în structura noastră. Ne arde precum apa vie arde demonii creați de noi. Lăsăm bezna să ne cuprindă prea lesne. Căci este bezna peste toți. Lumina pare a fi atât de îndepărtată. Doar de am

ridica palmele noastre. Doar de le-am așeza pe piept. Acolo, sub acea bătaie a unei inimi mortale, acolo unde zvâcnește lumina noastră. Însă, este distanța cea mai lungă, între materie și suflet, între ego și divinitate. Calea spre noi înșine. Calea oferită de iubirea pentru Tot Ceea Ce Este. Acest Dumnezeu ce abia în detașarea de ego îl discernem a fi parte din tot ceea ce noi suntem ca ființe vii.

Era mult tumult în jurul meu. Oameni ce se apropiau dorind a mă îmbrățișa. Minți ce purtau întrebările cu ele. Suflete ce se regăseau în extazul unei recunoașteri. Emoții ce se împleteau în structura energetică creată de cuvintele rostite în acest spațiu. Am privit după Monica și Ileana, însă nu le-am văzut pe niciunde. Totuși, prezența lor era palpabilă. Le simțeam a fi în pace și calm, învăluite și ele în acest sentiment al iubirii ce îmi transforma materia și structura energiei. Am ridicat iar privirea. Aceeși ochi ce mă priveau din Sursa unică, mi-au înapoiat privirea cu o iubire egală. Îl simțeam alunecând prin mine, întocmai ca stropii unei ploii de vară, căci acolo unde el pășea în mine aducea pacea. Mă echilibra ca om, rațiune și simțire. L-am așteptat trei decenii spre a se întâlni cu mine, iar atunci când amândoi am fost pregătiți s-a produs și întâlnirea. Deși ne-am recunoscut de la prima privire, ne-am reproșat trupurilor de a fi întârziat atât de mult să fie pregătite. Iubeam acea manifestare a iubirii ce îmi reconfigura materia. Iubeam bărbatul ce de-a lungul multor ani

mi-a fost prezent în vise. Iubeam așteptarea ce m-a adus până la el, primenindu-mi sufletul pentru tot ce avea să fie. Iubeam decepțiile pe care omul le-a experimentat până la el. Iubind, iertasem totul făcut materiei mele, omului ce eram, sufletului ce existam. Iertasem cu aceeași dăruire cu care fusesem ghidată să iubesc.

Mă simțeam ca un copil stingher. Începeam din nou. O nouă etapă ce părea că a șters tot timpul meu anterior. Îmi simțeam recipientele goale, fără să fi trecut nimic prin ele anterior. Trupul, mintea și sufletul păreau a se fi renăscut în cel mai silențios și pur mod. Nimic nu existase anterior acestui moment acum. Căci îmi părea că abia acum învățam... totul. Nimic din ce fusesem vreodată, nimic din ce gândisem vreodată, nimic din ce simțisem vreodată, nu a existat. Undeva, în timpul lăsat în urmă, m-am spălat de tot ce-a fost sa îmi fie dat. Mă aflu în momentul zero a unei creații împletite cu un episod deja trăit, însă într-o altă scenă, într-o altă viață, într-o dimensiune pe care acum o depășisem fără a conștientiza pașii, sau destinul. Priveam totul în jurul meu cu ochii unui copil matur. Copil, pentru că îmi părea că totul îmi este arătat pentru prima dată. Matur, pentru că exista o sămânță în al meu interior care deținea cunoașterea asupra fiecărui aspect ce îl putea identifica. Și totuși, acest Tot ce vedeam acum, depășea însăși recipientele existenței mele. Acest trup din carne și oase, acest creier din celule și materie gri, acest suflet ce depășește

limitele unei inimi și a unui piept mortal, se vedeau traversate de energiile ce alcătuiesc lumea palpabilă din jurul meu. Mii de fire alunecau pe lângă mine, unde de o frumusețe cum nu există cuvinte spre a le putea cuprinde, unite toate la nivel celular de sfere micițe ce păreau a fi celule vii, conținutul lor fiind însăși viața ce se făurește pe ritmul dictat de om și gând. Acum vedeam că pășesc pe linia timpului static, căci nu timpul se modifică, ci omul se deplasează. Nu timpul merge înainte ci omul, în a lui existență trece praguri și linii de frontieră. De aceea momentul *Acum* este punctul de inflexiune între ieri și mâine, căci sunt eterne atât ieri cât și mâine. În *Acum* se făurește Totul. În *Acum* există Totul.

Astfel, cu mintea, sufletul și trupul unui copil stingher, priveam prin ochii trupului, a minții și sufletului, și nu înțelegeam cum poate fi format răul existând doar frumusețe. Cum poate exista lupta când nu există decât un centru plin de lumină ce vine din iubire. Cum pot exista umbre când lumina este menită a pătrunde oriunde. Când totul este viață, cum pot oamenii făuri gânduri de non-viață?!

Astăzi sunt un copil ce privește lumea oamenilor maturi și nu le înțeleg jocul haotic în care sunt angajați. Nu înțeleg nevoia de colțuri și unghiuri, când totul este o mare sferă. Astăzi și acum, m-am pierdut pe mine însămi sau m-am regăsit în propria desprindere de lumea oamenilor maturi. Îmi este totuna răspunsul, căci acesta îi este destinat minții.

Ori eu am înțeles că sunt doar suflet. Doar Iubire ce se dăruiește lumii prin tot ceea ce materia a fost creată pentru a susține mereu scopul. Căci mai presus de materie, ego și atașamente, suntem un scop viu cuprins în structura energetică a unui spirit ce se auto-proiectează în multidimensiune spre a experimenta forța creatoare.

Echilibrul lumii noastre ajută la echilibrarea întregului concept de umanitate. Echilibrul umbrelor și a punctelor de lumină face din noi oșteni a unei singure armate. Căci a noastră existență este legată de tot ce se află deasupra propriei realități. Privește răsăritul cu ochii larg deschiși, apoi simte-l închizând ochii tăi, și lasă imaginea să se formeze în interiorul tău. Respiră clipele în care Soarele se agață de văzduh spre a renaște încă o zi. Astfel vei simți formarea răsăritului în pieptul tău, când ochii tăi închiși te vor ajuta să vezi mai mult, atunci vei fi pășit pe o primă treaptă a cunoașterii luminii. Acea lumină ce strigă fără ecou la tine să o asculți. Acea flacără ce trăiește în tine și prin tine.

Prima zi a fost lumină. Și a fost bine. A fost frumos. Căci astfel s-a despărțit întunericul, prin acel prim punct de lumină, acea rază ce a străbătut imensitatea necunoscută a beznei fără limită. Iar raza de lumină a format materia, în acel prim proces al creației. Din inexistență, existența a devenit posibilă. Din nimic, totul a devenit posibil. Și astfel s-a creat prima etapă, primul răsărit, din acel întuneric

pretutindeni existent. Astfel a fost lumină. Și a fost frumos. Și a fost bine. Astfel știe Lumina a străbate întunericul. Dintr-un punct ce formează axa inițială, întâlnind materia ce o transformă în cea mai frumoasă sferă. Și astfel începutul este posibil. Răsăritul devine unul.

De la răsărit începe a se forma viața și realitatea noastră. Răsăritul vieții pământene prin minunea actului nașterii. Răsăritele zilelor noastre, prilej de a pătrunde mai departe de realitatea ireal construită prin noi. Răsăritele începuturilor de capitol. Alegeri ce constant sunt ale noastre, se revarsă în capitole din marea carte scrisă de noi înșine. Mereu aceeași structură. Mereu un început deja anunțat. Însă este o singură carte. Acea carte a vieții.

Înainte de primul punct de lumină a fost doar întuneric, acea beznă primordială ce conținea în structura sa moleculară toată pre existența existențelor. Iar întunericul s-a dăruit pe sine, în conceptul iubirii, și astfel s-a autodistrus, lăsând viața să fie existentă în manifestare directă a energiilor creatoare.

Mai întâi a fost Unul, din care Tatăl a creat gândul spre a întrupa Lumina proiectată în Mama ce Lumea a făurit spre a fi Una.

- FINAL I Carte -

CUVÂNT AUTOR

Această scriere făurită în pliurile inimii, poartă ca mesaj central, necesitatea de a conștientiza fiecare dintre noi cât de desăvârșit este omul prin a lui creație și astfel existență. Doar cunoscând minunea, frumusețea și înțelepciunea din al nostru interior, vom putea recunoaște minunea divinității ce se manifestă în jurul nostru.

Cuvintele, mesajele, imaginile și culorile ce acompaniază această scriere sunt create sub numele aceluiași condei și aceluiași nume.

Cum dar din dar se face rai, vă dăruiesc toată simțirea și crezul meu, prin cuvinte și compoziții ce aici și-au găsit o formă de așezare în armonie.

Fie totul nostru Lumină și Blândețe!

Melania Adony

www.mell.space

CUPRINS

Prefata	5
Cuvânt înainte	9
Rostul cărți	13
ANNIEL – CARTEA I	16
Capitolul I – Neant și Credință	20
Capitolul II – Anniel	36
Capitolul III – Două	43
Capitolul IV – Eu	65
Capitolul V – Spirit	76
Capitolul VI – Suflet	97
Capitolul VII – Reverie	111
Capitolul VIII – Dialogul spiritului	136
Capitolul IX – Creație	158
Capitolul X – Oameni	195
Capitolul XI – Renaștere	220
Cuvânt autor	233